

ความรู้และทัศนะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล : กรณีศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร

Knowledge and Perspective of Students Towards Personal Financial Management:

Case Study of Rajamangala University of Technology in Bangkok Area

สนทยา เขมวิรัตน์

ดวงใจ เขมวิรัตน์

ธานี คงเพชร

พรประภา แสงสินเจริญชัย

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินงบประมาณ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

- ชื่อเรื่อง** : ความรู้และทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
- ผู้วิจัย** : สนทยา เขมวิรัตน์ สาขาวิชาการเงิน คณะบริหารธุรกิจ มทร.พระนคร
 ผศ.ดวงใจ เขมวิรัตน์ สาขาวิชาคณิตศาสตร์และสถิติ คณะวิทยาศาสตร์ฯ มทร.พระนคร
 ผศ.ธานี คงเพชร สาขาวิชาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ มทร.พระนคร
 ผศ.พรประภา แสงสินเจริญชัยสาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มทร.พระนคร
- พ.ศ.** : 2555

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความรู้และทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ใน 4 ด้าน คือ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน โดยจำแนกตามเพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาจำนวน 1,419 คน สุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบและแบบสอบถามมาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 98 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน, t - test for independent sample, F- test ทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test และค่า Pearson product-moment correlation coefficient

ผลการศึกษารูปได้ดังนี้

1. ระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีระดับความรู้สูงสุด คือ ด้านการหารายได้ รองลงมา คือ ด้านการใช้จ่าย ส่วนด้านที่มีระดับความรู้ต่ำที่สุด คือ ด้านการออม
2. ระดับทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีระดับทักษะสูงสุด คือ ด้านการหารายได้ รองลงมา คือ ด้านการออม ส่วนด้านที่มีระดับทักษะต่ำที่สุด คือ ด้านการใช้จ่าย
3. นักศึกษาที่มี เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครองแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05
4. นักศึกษาที่มี เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครองแตกต่างกัน มีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

5. ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01

Title : Knowledge and Perspective of Undergraduates Towards Personal Financial Management: Case Study of Rajamangala University of Technology in Bangkok Area

Researcher : Sontaya Khamwirat. Faculty of Business Administration, RMUTP
Duangjai Khamwirat. Faculty of Science and Technology, RMUTP
Thanee Kongpetch. Faculty of Business Administration, RMUTP
Pomprapa Saengsincharoenchai. Faculty of Business Administration, RMUTP

Year : 2012

Abstract

The purpose of this study was to study and compare knowledge and perspective of undergraduates towards personal financial management in 4 aspects: income, spending, saving, and investment. The undergraduates were classified by gender, academic years, major subjects, monthly income, sources of income, and parent's occupation. The samples in this research were 1,419 undergraduates. The study participants selected by stratified random sampling and simple random sampling. The 98 item questionnaires of rating scales and test was used as the research instrument. percentage, mean, standard deviation, t - test for independent sample, F – test, Scheffe's test and Pearson product-moment correlation analysis were statistical method to analyze data.

The results were as follows:

1. Knowledge about personal financial management of undergraduates all aspects were in moderate levels that income was the highest, while spending and saving was in the lowest rank.

2. Perspective about personal financial management of undergraduates all aspects were in moderate levels that income was the highest, while saving and spending was in the lowest rank.

3. There was significant difference for knowledge about personal financial management of undergraduates at the 0.05 level among undergraduates in different gender, different academic years, different major subjects, different monthly income, different sources of income, and different parent's occupation.

4. There was significant difference for perspective about personal financial management of undergraduates at the 0.05 level among undergraduates in different gender, different academic years, different major subjects, different monthly income, different sources of income, and different parent's occupation.

5. Knowledge about personal financial management of students was positive correlate with perspective about personal financial management of students with statistically significant at 0.01 level.

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ เนื่องจากคณะผู้วิจัย ได้รับความอนุเคราะห์จาก คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการอุดหนุนเงินทุนเพื่อการวิจัย รวมทั้ง คณาจารย์และนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูล และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัย รู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากรายงานวิจัยฉบับนี้ คณะผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาครู อาจารย์ ผู้ประสาทความรู้แก่คณะผู้วิจัย

นายสนทยา เขมวิรัตน์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงใจ เขมวิรัตน์

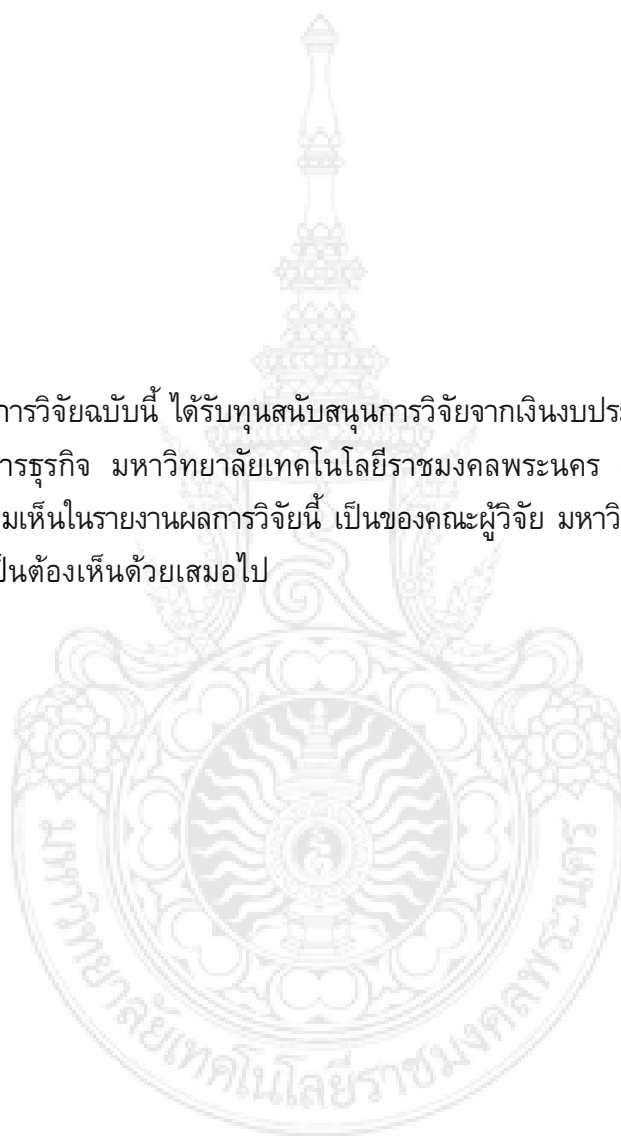
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธานี คงเพชร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรประภา แสงสินเจริญชัย

คณะผู้วิจัย

รายงานการวิจัยฉบับนี้ ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากเงินงบประมาณ ประจำปีงบประมาณ 2555 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณ เป็นอย่างยิ่ง ความเห็นในรายงานผลการวิจัยนี้ เป็นของคณะผู้วิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
ขอบคຸณทຸນ	(5)
กิตติกรรมประกาศ	(6)
สารบัญ	(7)
สารบัญตาราง	(9)
1 บทนำ.....	1
ภຸมิหลัง.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล.....	7
ความหมายการจัดการการเงินส่วนบุคคล.....	7
ด้านการหารายได้.....	10
ด้านการใช้จ่าย.....	12
ด้านการออม.....	16
ด้านการลงทุน.....	19
แนวคิดเกี่ยวกับความรู้และทักษะ.....	22
แนวคิดเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	32
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	36

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย..... 37
	ประชากร..... 37
	กลุ่มตัวอย่าง..... 37
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล..... 39
	วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ..... 40
	การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 44
	การวิเคราะห์ข้อมูล..... 44
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล..... 45
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 52
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล..... 52
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 52
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 53
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 99
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย..... 99
	วิธีดำเนินการวิจัย..... 99
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 99
	การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 100
	การวิเคราะห์ข้อมูล..... 100
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 101
	อภิปรายผล..... 107
	ข้อเสนอแนะ..... 113
	บรรณานุกรม..... 115
	ภาคผนวก..... 119
	คณะผู้วิจัย..... 144

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	39
2	แสดงค่าคุณภาพของแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา.....	41
3	แสดงค่าคุณภาพของแบบสอบถามวัดทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา.....	43
4	แสดงจำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง.....	53
5	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	55
6	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับทัศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	55
7	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปร เพศเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	56
8	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	57
9	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามระดับชั้นปี.....	58
10	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ จำแนกตามระดับชั้นปี.....	58
11	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามระดับชั้นปี.....	59
12	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลด้านการออม จำแนกตามระดับชั้นปี.....	60
13	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลด้านการลงทุน จำแนกตามระดับชั้นปี.....	60
14	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรสาขาวิชา เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	61
15	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลโดยรวม จำแนกตามสาขาวิชา.....	62

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
16	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ จำแนกตามสาขาวิชา.....	63
17	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามสาขาวิชา.....	64
18	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามสาขาวิชา.....	65
19	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน จำแนกตามสาขาวิชา.....	66
20	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรรายได้ต่อเดือน เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	67
21	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลโดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	68
22	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	69
23	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	69
24	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	70
25	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรแหล่งที่มาของรายได้ เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	71
26	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้.....	72
27	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรอาชีพผู้ปกครอง เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	73
28	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง.....	74
29	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง.....	74

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
44	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	88
45	แสดงการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรแหล่งที่มาของรายได้ เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	89
46	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้.....	90
47	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้.....	91
48	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้.....	92
49	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้.....	93
50	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้.....	94
51	แสดงการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรอาชีพผู้ปกครอง เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน.....	95
52	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง.....	96
53	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง.....	96
54	แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง.....	97
55	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงิน ส่วนบุคคล.....	98

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศไทยในระยะที่ผ่านมา อยู่ในช่วงของการปฏิวัติอุตสาหกรรม มีการกำหนดนโยบาย เพื่อมุ่งเน้นเศรษฐกิจและส่งเสริมอุตสาหกรรมส่งออก มีการพัฒนา และนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในการผลิต เพื่อให้สามารถเพิ่มกำลังการผลิตได้มากขึ้น (วรศักดิ์ พวงเจริญ,2548) จนทำให้ปัจจุบันเกิดปัญหาเศรษฐกิจที่ใหญ่มาก เนื่องจากปัญหาราคาน้ำมันสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเราจำเป็นต้องใช้น้ำมันในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การขนส่ง การผลิต เป็นต้น จึงส่งผลให้บรรดาพ่อค้าแม่ค้า ถือโอกาสขึ้นราคาสินค้าอุปโภค บริโภคทำให้ราคาสินค้าพุ่งสูงขึ้น การใช้จ่าย ภาคครัวเรือนต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมาก เพื่อความอยู่รอดภายใต้สภาวะเศรษฐกิจแบบ ทุนนิยม

การพัฒนาตลาดทุนให้มีความเข้มแข็ง จึงเป็นพลังสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของ ประเทศ และสร้างเสถียรภาพแก่ระบบการเงินของประเทศไทยในระยะยาว ซึ่งสามารถทำได้โดยการ ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเงิน การลงทุน ให้แก่ประชาชนทั่วไปและผู้ประกอบวิชาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ความเข้าใจ ด้านการวางแผนการเงิน (Financial Planning) (ศูนย์ส่งเสริม การพัฒนาความรู้ตลาดทุน สถาบันกองทุนเพื่อพัฒนาตลาดทุน,2552:1) การรู้หา รู้ใช้ รู้ออม และ รู้ที่จะเลือกลงทุนเพื่อให้เงินทำงานแทนเรา แม้ว่าจะเป็นเรื่องใกล้ตัว แต่คนส่วนใหญ่มักจะไม่ค่อย นึกถึง ส่วนใหญ่จะนึกถึงแต่การทำงานหารายได้ เพื่อการใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน โดยลืมนึกไป ว่าต้องเตรียมเงินไว้ตั้งแต่ยังหนุ่มยังสาว เพื่อไว้ใช้หลังวัยเกษียณซึ่งเป็นวัยที่ต้องใช้เงิน แต่ไม่มี รายได้จากงานประจำ และที่ผ่านมาเราอาจไม่ได้ตระหนักว่า แท้จริงแล้วเราสามารถใช้จ่ายเงินออม ทำงานหาประโยชน์แทนเราได้ (นวพร เรืองสกุล,2545:5) จากการขาดความตระหนักดังกล่าว ของประชาชน จึงอาจทำให้เกิดปัญหากับระบบเศรษฐกิจ และสังคมของชาติในอนาคต ซึ่งมีแนวโน้ม เป็นสังคมผู้สูงอายุ

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จึงได้เสนอความเห็นและมีข้อเสนอแนะ ต่อ คณะรัฐมนตรี เรื่องการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในเศรษฐกิจโลก เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2552 เกี่ยวกับระบบการเงินและตลาดทุนที่สนับสนุนการออมและการลงทุน ใน หัวข้อ การเพิ่มเงินออมโดยสมัครใจว่า ควรสร้างระบบการออมระยะยาวให้กับแรงงานนอกระบบที่ อยู่ในภาคการเกษตร ควรสนับสนุนให้ประชาชนซื้อสลากออมทรัพย์แทนหวย และสลากกินแบ่ง และควรให้การบริหารจัดการการเงินส่วนบุคคล เป็นวิชาบังคับของทุกสาขาวิชา ในระดับปริญญาตรี ไม่ใช่วิชาเลือกอย่างในปัจจุบัน (สุรัชย์ ภูประเสริฐ,2552) ซึ่งเห็นได้ว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับ

เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้เล็งเห็นความสำคัญของการบริหารจัดการ การเงินส่วนบุคคล โดยพยายามสนับสนุนให้มีการปลูกฝังแก่นิสิตนักศึกษา ที่เป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต จึงนับเป็นหน้าที่สำคัญของสถาบันการศึกษาต่างๆ ในการส่งเสริมการบริหารจัดการการเงินส่วนบุคคล ให้แก่นิสิตนักศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งเป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลสถาบันการศึกษา ในระดับอุดมศึกษาของชาติ ได้สำรวจวิกฤตทางสังคมที่กระทบต่อนิสิตนักศึกษาปี 2550 โดยได้ทำการสำรวจระหว่าง เดือนมีนาคม - เมษายน 2550 ซึ่งได้รับความร่วมมือจากสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดและกำกับ 38 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยของรัฐ 11 แห่ง มหาวิทยาลัยราชภัฏ 11 แห่ง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล 2 แห่ง มหาวิทยาลัยเอกชน 13 แห่ง และสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน โดยให้สถาบันแต่ละแห่งจัดทำ Focus group พบว่า วิกฤตทางสังคมที่กระทบ หรือทำให้เกิดปัญหา ได้แก่ การแต่งกายของนักศึกษา การเกี่ยวข้องกับอบายมุข การขาดวินัยจราจร การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา การใช้จ่ายฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย (การใช้สินค้าแบรนด์เนม) การทำงานที่ไม่เหมาะสม(เชียร์เบียร์) การติดเกมส์ การเกี่ยวข้องกับสื่อลามก และเมื่อพิจารณาความรุนแรงของปัญหาพบว่าปัญหาส่วนใหญ่ มีความรุนแรงในระดับน้อย ยกเว้นปัญหาการใช้จ่ายฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย มีความรุนแรงของปัญหาในระดับปานกลาง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และสถาบันการศึกษาจึงได้ออกมาตรการ สนับสนุนการจัดกิจกรรมเพื่อรณรงค์และป้องกันวิกฤตดังกล่าว (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา:2552)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เป็นสถาบันการศึกษาที่ทำหน้าที่ผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพออกสู่ภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมจำนวนมากทุกๆ ปี โดยเฉพาะนักศึกษาด้านบริหารธุรกิจ เป็นกลุ่มบุคคลที่ต้องออกไปเป็นกำลังสำคัญ ในภาคธุรกิจและธุรกิจอุตสาหกรรม เป็นผู้ที่ได้รับการส่งเสริมให้มีความรู้ เกี่ยวกับกิจกรรมทางธุรกิจต่างๆ อย่างต่อเนื่อง

จากรายงานการวิจัยของ สนทนา เขมวิทรัตน์ (2552:41) เรื่อง การวางแผนทางการเงินของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ระดับพฤติกรรมการวางแผนทางการเงินของนักศึกษาโดยรวม อยู่ในระดับปฏิบัติเป็นบางครั้ง มีค่าเฉลี่ย 1.99 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.12 โดยด้านที่มีระดับพฤติกรรมสูงที่สุด คือ ด้านการใช้จ่าย รองลงมา คือ ด้านการออม และด้านการหารายได้ จะเห็นได้ว่านักศึกษามีพฤติกรรมเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินในระดับต่ำมาก และเมื่อพิจารณาพฤติกรรมเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงิน จำแนกเป็นรายด้านและรายคณะ พบว่านักศึกษาทุกคณะ มีระดับพฤติกรรมเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินโดยรวมอยู่ในระดับปฏิบัติเป็นบางครั้งเช่นเดียวกัน(สนทนา เขมวิทรัตน์, 2552:48)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความรู้และทัศนะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมพฤติกรรมที่ดี เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ให้แก่นักศึกษา

ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ทำให้สามารถผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพออกสู่สังคม เป็นการช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับตลาดทุน และสร้างเสถียรภาพแก่ระบบการเงินของประเทศในระยะยาวสืบต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ และทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ และทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

1. คณาจารย์และผู้บริหาร ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริม และพัฒนานักศึกษาให้มีพฤติกรรมที่ดี เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ช่วยให้เกิดบุคลากรที่มีคุณภาพในสังคมต่อไป
2. คณาจารย์ และผู้บริหารของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนส่งเสริม และพัฒนานักศึกษาให้มีพฤติกรรมที่ดี เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ช่วยให้เกิดบุคลากรที่มีคุณภาพในสังคมต่อไป
3. ผู้สนใจสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย เพื่อพัฒนาคุณภาพนักศึกษาให้เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ ช่วยลดปัญหาเศรษฐกิจ ไม่สร้างปัญหาให้กับสังคมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

กลุ่มประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 2,963 คน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 2,244 คน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก (จักรพงษ์ภูวนารถ) จำนวน 2,885 คน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (บพิตรพิมุข จักรวรรดิ) จำนวน 2,110 คน จำแนกตามสาขาวิชา ได้ดังนี้ สาขาวิชาการเงิน จำนวน 458 คน สาขาวิชาการจัดการ จำนวน 3,616 คน สาขาวิชาการตลาด จำนวน 2,237 คน สาขาวิชาการบัญชี จำนวน 3,891 คน สาขาวิชาการระบบสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ จำนวน 3,891 คน และสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 3,891 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 10,202 คน (ข้อมูลสารสนเทศสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, สิงหาคม 2555:ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการเงิน จำนวน 62 คน สาขาวิชาการจัดการ จำนวน 377 คน สาขาวิชาการตลาด จำนวน 266 คน สาขาวิชาการบัญชี จำนวน 430 คน สาขาวิชาระบบสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ จำนวน 202 คน และสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 82 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 1,419 คน ประมาณขนาดตัวอย่างด้วย สูตร Yamané (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2547:36) ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5 % สุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) มีสาขาวิชาของนักศึกษาเป็นชั้น (Strata) และใช้นักศึกษาเป็นหน่วยในการสุ่ม

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

- 1.1 เพศ
- 1.2 ระดับชั้นปี
- 1.3 สาขาวิชา
- 1.4 รายได้ต่อเดือน
- 1.5 แหล่งที่มาของรายได้
- 1.6 อาชีพผู้ปกครอง

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ความรู้และทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา จำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่

- 2.1 ด้านการหารายได้
- 2.2 ด้านการใช้จ่าย
- 2.3 ด้านการออม
- 2.4 ด้านการลงทุน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการทางการเงิน หมายถึง กระบวนการในการบริหารจัดการเงินหรือรายได้ที่ได้มา และใช้เงินนั้นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อให้เกิดความมั่นคงทางการเงินในอนาคต โดยจำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออมและด้านการลงทุน

2. ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล หมายถึง ผลจากการเรียนรู้ การศึกษาค้นคว้า หรือประสบการณ์ ของนักศึกษาในการบริหารจัดการเงินหรือรายได้ที่ได้มา และใช้เงินนั้นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อให้เกิดความมั่นคงทางการเงินในอนาคต โดยจำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออมและด้านการลงทุน

3. ทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล หมายถึง สภาพความรู้สึกรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารจัดการเงินหรือรายได้ที่ได้มา และใช้เงินนั้นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อให้เกิดความมั่นคงทางการเงินในอนาคต โดยจำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออมและด้านการลงทุน

4. การหารายได้ หมายถึง การทำหน้าที่การงานของบุคคล ที่ไม่ขัดต่อกฎหมายและจริยธรรมอันดีของสังคม เพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้ที่เป็นตัวเงินหรือสิทธิประโยชน์ต่างๆโดยอาจเป็นรายได้หลักจากเงินเดือน เงินทุน เงินกู้ หรือรายได้จากอาชีพเสริม

5. การใช้จ่าย หมายถึง การตัดสินใจใช้เงินที่มีอยู่ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดของแต่ละคน ด้วยการทำให้เกิดความคุ้มค่าและมีคุณธรรม โดยสามารถประเมินความต้องการ และความจำเป็นก่อนการใช้เงินได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการต่างๆที่ใช้ในการดำรงชีวิต หรือรายจ่ายอื่นๆ

6. การออม หมายถึง การเสียสละเงินในส่วนที่สามารถนำไปใช้จ่ายได้ในปัจจุบันนี้เพื่อเก็บไว้ใช้ในอนาคต โดยไม่ต้องกระทำการเอง ด้วยการฝากเงิน ทำให้มีสถานะเป็นเจ้าของสถาบันการเงิน โดยทั่วไปผลตอบแทนที่ได้จากการออมจะอยู่ในรูปของดอกเบี้ย ซึ่งอาจมากน้อยแตกต่างกันไปแล้วแต่ประเภทของบัญชีที่ฝาก

7. การลงทุน หมายถึง การเสียสละเงินในส่วนที่สามารถนำไปใช้จ่ายได้ในปัจจุบันนี้เพื่อเก็บไว้ใช้ในอนาคต ด้วยการนำเงินที่มีไปดำเนินการเพื่อสร้างผลตอบแทนให้มากขึ้น โดยตัดสินใจกระทำการเอง จึงมีลักษณะเป็นเจ้าของกิจการ/เงิน ซึ่งโดยปกติการลงทุนที่ให้ผลตอบแทนสูงแนวโน้มความเสี่ยงที่พบก็จะสูงตามไปด้วย ดังนั้นนักลงทุนจึงต้องบริหารจัดการเงินให้ดี เพื่อป้องกันความเสี่ยงอันอาจจะเกิดจากการลงทุนนั้น เพราะนักลงทุนต้องรับผิดชอบความเสี่ยงจากการขาดทุน หรือการไม่ได้รับเงินทุนคืนด้วยตนเอง

8. เพศ หมายถึง คุณลักษณะทางกายภาพของบุคคลจำแนกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

9. ระดับชั้นปี หมายถึง จำนวนปีที่นักศึกษาได้เข้าศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกได้เป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับชั้นปีที่ 1 ระดับชั้นปีที่ 2 ระดับชั้นปีที่ 3 และระดับชั้นปีที่ 4

10. สาขาวิชา หมายถึง สาขาวิชาที่เปิดสอนอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกได้เป็น 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการเงิน สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ และสาขาวิชาสารสนเทศ

11. รายได้ต่อเดือน หมายถึง จำนวนเงินที่นักศึกษาได้รับในแต่ละเดือน จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ต่ำกว่า 10,000 บาท 10,000 – 15,000 บาท และ ตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป

12. แหล่งที่มาของรายได้ หมายถึง แหล่งที่ทำให้นักศึกษาได้มาซึ่งรายได้ จำแนกได้เป็น 4 แหล่ง ได้แก่ ผู้ปกครอง เงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา เงินทุนการศึกษา และการทำงาน

13.อาชีพผู้ปกครอง หมายถึง อาชีพที่ทำให้เกิดรายได้ของผู้ปกครอง จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอาชีพรับจ้าง กลุ่มอาชีพเกษตรกรรมหรือปศุสัตว์ และกลุ่มอาชีพเป็นผู้ประกอบการหรืออาชีพทำธุรกิจ

สมมติฐานในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
6. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
7. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
8. นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
9. นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกันมีทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
10. นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
11. นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
12. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน
13. ความรู้และทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันทางบวก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “ความรู้และทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร” คณะผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

1.1 ด้านการหารายได้

1.2 ด้านการใช้จ่าย

1.3 ด้านการออม

1.4 ด้านการลงทุน

ตอนที่ 2. แนวคิดเกี่ยวกับความรู้และทักษะ

ตอนที่ 3. แนวคิดเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

ตอนที่ 4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตอนที่ 1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

ความหมายการจัดการการเงินส่วนบุคคล (Personal Financial Management)

การจัดการการเงินส่วนบุคคล มีนักการเงินและนักเศรษฐศาสตร์ ได้ให้ความหมายในหลายลักษณะ เช่น สุขใจ น้าผูด (2539:55) กล่าวว่า การบริหารการเงินส่วนบุคคล เป็นการจัดระเบียบการเงินของบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการรู้จักหาเงินเข้ามาและใช้จ่ายออกไปอย่างถูกต้อง ก่อให้เกิดผลดีจนบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ส่วนวิวรรณ ธาราธิรัฐโชติ (2550:ออนไลน์) กล่าวว่า การจัดการการเงินส่วนบุคคล คือ การบริหารจัดการเงินหรือรายได้ที่ได้มา และใช้เงินนั้นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด และนับเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำพาเราไปสู่ความสำเร็จ ตามเป้าหมายทางการเงินได้ ส่วน Louis E. Boone, David L. Kurtz, Douglas Hearth (2000 อ้างถึงในจันทร์เพ็ญ บุญฉาย, 2552:7) มีมุมมองเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลว่า เป็นการศึกษเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์และการบริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของบุคคล เพื่อให้มีสภาพคล่องทางการเงินที่ดีในอนาคต และ Richard J. Stillman (1985 อ้างถึงใน จันทร์เพ็ญ บุญฉาย, 2552:7) ได้กล่าวเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลว่า เป็นการจัดระเบียบการเงินของบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ รู้จักใช้เงินอย่างชาญฉลาดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

กล่าวโดยสรุปการจัดการทางการเงิน หมายถึง กระบวนการในการบริหารจัดการเงิน หรือรายได้ที่ได้มา และใช้เงินนั้นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อให้เกิดความมั่นคงทางการเงิน ในอนาคต โดยจำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออมและ ด้านการลงทุน

ความจำเป็นที่ต้องมีการจัดการการเงินส่วนบุคคล

ปัจจัยที่จัดว่ามีความจำเป็นที่ทำให้ทุกคน ต้องให้ความสำคัญกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ได้แก่

1. คนอายุยืนขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากปัจจุบันพบว่า คนไทยมีอายุเฉลี่ยประมาณ 71 ปี ดังนั้น จึงทำให้ทุกคนจำเป็นต้องพิจารณาว่าถ้าเป็นดังนั้น ช่วงเวลาหลังเกษียณอายุราชการ ที่ต้องมีชีวิตอยู่อีกประมาณ 20 ปี จะใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างไร ถ้าไม่มีการจัดการการเงินที่ดีพอ

2. โครงสร้างสังคมเปลี่ยนไป โครงสร้างสังคมแบบเดิมๆของคนไทยที่เคยอยู่รวมกัน เป็นครอบครัวใหญ่ แต่ปัจจุบันพบว่าโครงสร้างสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีการแยกย้ายกันอยู่เป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ดังนั้นการคาดหวังให้ลูกหลานทำหน้าที่เลี้ยงดูในวัยชรา คงเป็นเรื่องที่หวังได้น้อยลง บุคคลจึงต้องมีการเตรียมตัวด้านการเงินไว้แต่เนิ่นๆ

3. ค่าครองชีพในอนาคตมีแนวโน้มจะสูงขึ้นมาก ปัจจุบันพบว่า สินค้าในท้องตลาดมีราคาสูงมากขึ้นทุกวัน จึงทำให้บุคคลต้องคาดเดาล่วงหน้าว่าอีก 20-30 ปีข้างหน้า เมื่อถึงวันที่ตนเองต้องเกษียณอายุ สินค้าที่จำเป็นต่างๆ อาจมีราคาเพิ่มขึ้นอีก 1 – 2 เท่าตัว โดยเฉพาะค่ารักษาพยาบาล ที่มีอัตราการเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายมากกว่าเงินเฟ้อเสมอ ดังนั้นงบประมาณที่บุคคลได้จัดเตรียมไว้อาจไม่เพียงพอต่อการใช้ชีวิตในอนาคต ถ้าไม่ได้คำนวณเผื่อค่าเงินเฟ้อไว้ด้วย

4. สวัสดิการของรัฐอาจไม่เพียงพอ เนื่องจากคนมีอายุยืนมากขึ้น จึงทำให้สามารถประมาณการได้ว่าในอีก 15 ปีข้างหน้า สัดส่วนของประชากรที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป อาจจะเป็น 20% นั่นหมายความว่า 1 ใน 5 ของคนไทยจะเป็นคนสูงอายุ ขณะที่สัดส่วนของคนวัยทำงานต่อคนสูงอายุจะลดลงจาก 6:1 ในปัจจุบัน เป็น 3:1 ในปี พ.ศ. 2021 จึงส่งผลให้ภาษีที่รัฐจัดเก็บได้ อาจไม่เพียงพอ ต่อการจัดหาสวัสดิการให้คนสูงอายุเหล่านั้น หรือหากทำได้ก็คงเป็นแบบขั้นๆเท่านั้น

5. ผลิตภัณฑ์ทางการเงินมีความซับซ้อนมากขึ้น แต่เดิมสมัยก่อนการฝากเงินไว้กับธนาคาร จะให้ผลตอบแทนเป็นที่น่าพอใจและมีความมั่นคงสูง แต่ปัจจุบันนี้พบว่าดอกเบี้ยเงินฝากลดน้อยลงมาก ขณะที่ช่องทางการลงทุนแบบใหม่ๆ มีให้เลือกหลากหลายมากขึ้น แต่ก็มีรูปแบบและความเสี่ยงแตกต่างกันออกไป การทำความเข้าใจ และรู้จักเลือกวิธีวางแผนการลงทุนให้ถูกต้องเหมาะสมกับแต่ละบุคคล จะช่วยทำให้สามารถบรรลุเป้าหมายได้ดียิ่งขึ้น

6. ทำให้เราสามารถเกษียณอายุได้เร็วขึ้น หากมีการวางแผนที่ดี และเริ่มต้นเร็วย่อมบรรลุเป้าหมายได้เร็วกว่า ไม่ว่าจะเป็นเงินออมที่เก็บได้มากขึ้น ดอกเบี้ยทบต้นที่สูงขึ้น หรือการมีความสามารถหาประโยชน์จากโอกาสต่างๆที่บังเอิญผ่านเข้ามา เพราะเมื่อเรามีเงินออม (เงินก้อนที่

เก็บเอาไว้) เช่น การซื้อที่ดินทำเลสวยจากคนที่ร้อนเงิน หรือการซื้อหุ้นที่มีพื้นฐานดีแต่ราคาตกลงมากเกินไป

7. ช่วยรองรับความเสี่ยงของชีวิตได้มากขึ้น ชีวิตคนเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน เราอาจโชคร้ายเจ็บป่วย หรืออาจเกิดอุบัติเหตุหนักๆ ขึ้นได้ แต่ถ้าเรามีการวางแผนการประกันภัยไว้ก็ย่อมสามารถบรรเทาภาวะต่างๆ ได้ หรือเราเกิดตกงานกะทันหัน มีคนในครอบครัวป่วย การมีเงินเก็บสำรองไว้ ย่อมหลีกเลี่ยงความยุ่งยากจากการต้องไปกู้หนี้ยืมสินเงินกู้นอกระบบลงได้

รูปแบบการจัดการการเงินส่วนบุคคล

การจัดการการเงินส่วนบุคคล มีแบบจำลองในการบริหารการเงินหลายรูปแบบ เช่น แบบจำลอง(Model) ของStillman's Schematic Presentation of The Six Major Areas of Personal Finance (1985 อ้างอิงจาก จันทรพีญ บุญฉาย,2552:12) Richard J. Stillman ได้กล่าวว่า ทฤษฎีตัวแบบของการจัดการการเงินส่วนบุคคลแบ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการเงินที่สำคัญ 6 ลักษณะ ดังนี้

1. การสร้างฐานะความมั่นคงทางการเงิน (Financial Health) ได้แก่ การมีงานทำที่เหมาะสม มีรายได้ที่มั่นคง เพื่อเสริมฐานะความเป็นอยู่ของชีวิต
2. การรู้จักใช้เงินอย่างฉลาด (Spending Money Wisely) ได้แก่ การใช้เงินเป็นในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นค่าอาหาร เครื่องนุ่งห่ม การคมนาคม การควบคุมค่าใช้จ่าย และการจัดการเรื่องภาษี
3. การใช้เงินเพื่อที่อยู่อาศัย (Home and Other Real Estate) ได้แก่ การมีบ้านที่สะดวกสบายและปลอดภัย จัดได้ว่าเป็นการลงทุนที่ไม่เสียหาย
4. การสร้างความมั่นคงให้แก่ชีวิตด้วยการทำประกันภัย (Insurance Program) ได้แก่ การทำประกันภัยในหลายรูปแบบ
5. การลงทุนประเภทต่างๆ (Diversified Investment Portfolio) ได้แก่ การเลือกหลักทรัพย์ในการลงทุนและสถาบันที่จะลงทุนให้ปลอดภัยและเหมาะสม
6. การวางแผนการเงินเพื่อสำหรับอนาคตยามปลดเกษียณ (Retirement and Estate Planning) ได้แก่ การวางแผนเพื่อความมั่นคงและสุขสบายตลอดชั่วอายุขัยของบุคคล

ข้อควรคำนึงถึงเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

Richard J. Stillman. (1985.อ้างอิงจาก จันทรพีญ บุญฉาย,2552:7) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลที่ควรคำนึงถึง ดังนี้

1. เวลาเป็นของมีค่า ในการบริหารการเงินบุคคลควรจะใช้เวลาให้น้อยที่สุด เพื่อสร้างความมั่งคั่งและมั่นคงให้กับตนเองและครอบครัวในอนาคต
2. การจัดการเกี่ยวกับการเงินควรมีการยืดหยุ่นได้
3. ควรมีการปรับปรุงแผนงานระยะยาว และควรมีการตรวจสอบแผนงานอยู่เสมอ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ

4. ควรมีการวางแผนทางการเงินของครอบครัว โดยทั้งสามีและภรรยาควรต้องเข้าใจในแผนงานนี้ร่วมกัน
5. การซื้อของราคาแพงแล้วได้สินค้าคุณภาพดี จะทำให้เสียค่าใช้จ่ายในระยะยาวต่ำกว่าซื้อของราคาถูกแต่ได้สินค้าคุณภาพต่ำ
6. ควรหลีกเลี่ยงการเป็นหนี้โดยไม่จำเป็น เพราะการเป็นหนี้จะทำให้เสียค่าใช้จ่าย คือ ดอกเบี้ยและอัตราดอกเบี้ยแท้จริงค่อนข้างสูง
7. พยายามเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุดแต่ให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ควรพยายามหลีกเลี่ยงการใช้นายหน้าหรือคนกลางโดยไม่จำเป็น
8. พยายามบริหารเงินที่มีอยู่ให้ได้ประโยชน์สูงสุด
9. ควรพัฒนาปรับปรุงงานอดิเรกที่ทำอยู่ให้มีผลประโยชน์เกิดขึ้น อันเป็นการใช้เวลาว่างได้อย่างมีคุณค่า
10. ใช้ประสบการณ์และความรู้ที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์เพิ่มพูน โดยการเขียนหนังสือหรือเป็นที่ปรึกษา พยายามใช้โอกาสดีที่มีอยู่เท่าที่จะทำได้
11. อย่าลืมนวาระเวลาเป็นสิ่งสำคัญ ควรวางแผนการลงทุนให้มีความสอดคล้องกับเรื่องของเวลาเสมอ

การหารายได้ (Income)

ความหมายของรายได้

รายได้ ตามความคิดของ วีระพล บดีรัฐ(2547:55-56) หมายถึง สิ่งที่เป็นตัวเงินหรือสิ่งอื่นที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต อันได้มาจากการประกอบอาชีพ (หน้าที่การงานของบุคคลที่เป็นที่ต้องการ ไม่ขัดต่อกฎหมายและจริยธรรมอันดีของสังคม) รายได้มีหลากหลายลักษณะ เช่น เงินเดือน ค่าจ้างรายวัน ค่าจ้างรายชั่วโมง ค่าจ้างตามงานที่จ้าง ส่วนแบ่งรายได้จากการทำงาน กำไรจากการลงทุน และส่วนแบ่งรายได้จากการลงทุน ส่วน จันท์เพ็ญ บุญฉาย(2552:3) กล่าวว่า รายได้ คือรายได้หลักที่ได้มาจากเงินเดือนประจำ ค่าตำแหน่ง เงินช่วยเหลือและสวัสดิการต่างๆ รายได้พิเศษอื่นๆ รายได้จากอาชีพเสริม เช่น การขายประกันชีวิต ทำธุรกิจขายตรงประเภทต่างๆ และ รายได้ หมายถึง ผลประโยชน์ที่เราพึงได้รับจากการประกอบอาชีพ ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปตัวเงินหรือสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อรายได้

รายได้ที่บุคคลได้รับจะมีจำนวนมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. อายุ ส่วนใหญ่พบว่าบุคคลในวัยกลางคน จะมีรายได้สูงกว่าวัยหนุ่มสาวที่เริ่มทำงาน
2. การศึกษา บุคคลที่มีระดับการศึกษาสูงๆย่อมมีรายได้สูงกว่าบุคคลที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

3. อาชีพ ประเภทของอาชีพที่แตกต่างกันจะทำให้มีรายได้แตกต่างกัน โดยส่วนใหญ่บุคคลจะเลือกสาขาอาชีพตามลักษณะการศึกษาที่มีอยู่

4. คุณสมบัติเฉพาะตัว คุณสมบัติส่วนบุคคลที่แตกต่างกันย่อมทำให้รายได้แตกต่างกัน เช่น

4.1 ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ บุคคลที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ใหม่ๆ ในงานย่อมทำให้สามารถสร้างผลงานใหม่ในอาชีพของตน จนอาจนำมาซึ่งรายได้และความก้าวหน้าในอาชีพได้

4.2 ความรู้ ความสามารถในงานที่ทำ บุคคลที่มีความรู้ความสามารถ ในงานที่ทำมากย่อมทำให้สามารถพัฒนางานให้มีความเจริญก้าวหน้าได้

4.3 ประสบการณ์ในงานที่ทำ บุคคลที่มีประสบการณ์ในงานที่ทำ มาก ย่อมมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน ได้ดีกว่าบุคคลที่มี ประสบการณ์ในการทำงานน้อย

4.4 ความสนใจ ความชอบหรือไม่ชอบ ในงานที่ทำ บุคคลที่มีความ สนใจหรือความชอบในงานที่ทำย่อมมีความสุขในการทำงาน และพร้อมที่จะพัฒนางานที่ทำให้มี ความก้าวหน้ายิ่งขึ้น

4.5 ความขยันอดทนและความทุ่มเทในงานของคนแต่ละคนในการ ทำงาน

แหล่งที่มาของรายได้

รายได้ของแต่ละบุคคลอาจได้มาจากแหล่งต่างๆ ดังนี้

1. รายได้จากภาษีหรือจ้าง เป็นอาชีพที่เกิดจากความรู้ ความสามารถและ การศึกษาของคนคนนั้น เช่น รับราชการ พนักงานบริษัท รายได้ที่ได้รับเป็นเงินเดือน เงินเบี้ยเลี้ยง ค่านายหน้า เป็นต้น

2. รายได้ที่เกิดจากการประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรมหรือปศุสัตว์ เช่น การ ทำไร่ การทำนา การเลี้ยงสัตว์ เช่น เลี้ยงวัว เลี้ยงปลา เลี้ยงกุ้ง เลี้ยงผึ้ง เลี้ยงกบ ฯลฯ เป็น รายได้ที่ได้รับการขายผลผลิตที่เกิดขึ้น เป็นต้น

3. รายได้จากการมีอาชีพเป็นผู้ประกอบการหรืออาชีพทำธุรกิจ เป็นรายได้ ที่มาจากการผลิตการจำหน่าย ซื้อ-ขายแลกเปลี่ยน หรือการให้บริการผลตอบแทนที่ผู้ประกอบการ อาชีพนี้ ได้แก่ กำไรจากการประกอบธุรกิจ เป็นต้น

ลักษณะของรายได้

รายได้ที่รับกันอยู่ทั่วไปอาจมีได้ 2 ลักษณะดังนี้

1. รายได้ที่จ่ายเป็นตัวเงิน หมายถึง จำนวนเงินที่บุคคลได้รับจากการทำงาน เป็นจำนวนตัวเลขที่แน่นอนซึ่งอาจได้รับเป็นรายวัน รายเดือน หรือรายปีก็ได้ เช่น นายก. ได้รับเงินเดือนจากการรับราชการเดือนละ 30,000 บาท เป็นต้น

2. รายได้ที่แท้จริง หมายถึง มูลค่าของเงินที่ได้รับจากการประกอบอาชีพ เมื่อเปรียบเทียบกับ 1 หน่วยเวลา เช่น นายข.ได้รับค่าจ้าง 200 ต่อชั่วโมง เป็นต้น บางกรณีผู้มีรายได้เป็นตัวเงินเท่ากัน แต่ถ้าใช้เวลาทำงานไม่เท่ากัน จะทำให้รายได้ที่แท้จริงแตกต่างกันโดยบุคคลใดที่ทำงานใช้เวลาน้อยกว่าจะมีรายได้ที่แท้จริงมากกว่า ดังนั้นเวลาจึงเป็นสิ่งสำคัญในการทำงานเพราะทำให้มีรายได้ที่แท้จริงมากหรือน้อยได้ บุคคลจึงต้องหารวิธีการทำงานที่ใช้เวลาน้อยที่สุดขณะเดียวกันประสิทธิภาพของงานต้องไม่ลดลง เพื่อให้บุคคลมีเวลาเหลือเพื่อใช้ในการแสวงหารายได้เพิ่มขึ้นจากเดิม นอกเหนือจากรายได้หลัก เป็นการเพิ่มช่องทางที่มาของรายได้ ทั้งนี้ต้องไม่ทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพของตน และเวลาที่จะให้กับครอบครัว เพราะการมีรายได้มากไม่ได้หมายความว่าชีวิตจะมีความสุขเสมอไป

กล่าวโดยสรุป การหารายได้ หมายถึง การทำหน้าที่การทำงานของบุคคลที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย และจริยธรรมอันดีของสังคม เพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้ที่เป็นตัวเงินหรือสิทธิประโยชน์ต่างๆโดยอาจเป็นรายได้หลักจากเงินเดือน เงินทุน เงินกู้ หรือรายได้จากอาชีพเสริม

การใช้จ่าย (Spending)

ความหมายของการใช้จ่ายตามความคิดของ วีระพล บดีรัฐ (2547:88-89) คือ การตัดสินใจใช้เงินที่มีอยู่อย่างจำกัด ให้เกิดประโยชน์สูงสุดของแต่ละคน ด้วยการใช้จ่ายให้เกิดความคุ้มค่าและสามารถประเมินความต้องการ และความจำเป็นก่อนการใช้จ่ายเงิน รวมถึงการบริจาคให้สังคมเมื่อมีความพร้อม ส่วนจันทร์เพ็ญ บุญฉาย (2552:3) กล่าวว่า การใช้จ่าย หมายถึง จำนวนเงินที่ใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการต่างๆที่ใช้ในการดำรงชีวิต หรือรายจ่ายอื่นๆ เช่น เงินบริจาค ค่าเบี้ยประกัน และรายจ่ายที่มีใช้เพื่อการบริโภค

วิธีการใช้จ่ายเงินให้เกิดประสิทธิภาพ (Effective Expenditure)

การใช้จ่ายเงินให้มีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ควรใช้จ่ายเพื่อสนองต่อความจำเป็นในการดำรงชีวิตเป็นหลักก่อน แต่ถ้าหากการใช้จ่ายกระทำอย่างไม่รอบคอบ ขาดการยับยั้งชั่งใจ อาจก่อให้เกิดนิสัยฟุ่มเฟือย สรุ่ยสร้อยและสิ้นเปลืองได้ ดังนั้นบุคคลจึงเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเรียนรู้วิธีการใช้จ่ายเงินให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจกระทำได้ ดังนี้

1. จัดบันทึกรายรับ – รายจ่าย โดยให้จัดบันทึกรายรับรายจ่ายอย่างละเอียดทุกวันหรือทุกสัปดาห์ หรือทุกเดือน ตามความเหมาะสมและความสะดวกของแต่ละบุคคล ผลที่เกิดจากการจัดบันทึกรายรับ-รายจ่าย จะทำให้ผู้จัดบันทึกพบเห็นรายจ่ายที่จำเป็นและไม่จำเป็นได้ จึงจะทำให้สามารถตัดทอนรายการที่ไม่จำเป็นได้

2. ดำรงชีวิตตามแนวปรัชญาหลักเศรษฐกิจพอเพียง โดยคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล และเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีไปในตัว

3. อย่าใช้อารมณ์ในการตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการ การใช้จ่ายเงินที่ทำให้เกิดนิสัยการใช้จ่ายที่สรุ่ยสร้อยฟุ่มเฟือย มักเกิดจากการตัดสินใจซื้อด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ไม่ได้ใช้เวลาไตร่ตรอง

ดังนั้นก่อนซื้อสินค้าหรือบริการต้องไตร่ตรอง เปรียบเทียบแยกแยะว่าสินค้าหรือบริการ ที่ต้องการ นั้นมีความจำเป็นมากน้อยเพียงไร ถ้ามีความจำเป็นน้อย ควรพิจารณาว่าจะเลื่อน การซื้อออกไป จะได้หรือไม่ จะทำให้การตัดสินใจซื้อ มีเหตุผลมากกว่าซื้อทันทีตามอารมณ์

4. อย่าเลียนแบบหรือเอาแบบอย่างจากคนอื่น เป็นพฤติกรรมที่เมื่อเห็นว่า ใครมีอะไรก็อยากมีบ้าง ซึ่งไม่ควรให้เกิดขึ้นเพราะเป็นค่านิยมที่ผิด ลักษณะเดียวกับแนวคิดที่ว่า “รายได้ต่ำ แต่รสนิยมสูง” เพราะจะทำให้เราดิ้นรนเพื่อหาสินค้ามาเสริมรสนิยมตนเอง จนทำให้เป็นทาสของ วัตถุหรือวัตถุนิยม ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยมากขึ้น และส่งผลให้เกิดความ เดือดร้อนทางการเงินในที่สุด

5. ให้ซื้อสินค้าด้วยเงินสด ไม่ควรซื้อสินค้าด้วยเงินเชื่อหรือใช้บัตรเครดิต เพราะการซื้อ ด้วยเงินสด จะช่วยทำให้เห็นเงินสดในกระเป๋า ว่ามีเงินเพียงพอหรือไม่ที่จะซื้อสินค้า และเมื่อซื้อสินค้า แล้วจะทำให้เงินสดลดลงเหลือเท่าไร ซึ่งจะช่วยให้มีความรอบคอบในการใช้จ่ายมากขึ้น

6. ควรใช้วิธีการลดละเลิกรายจ่ายที่ไม่จำเป็น ได้แก่ การพยายามแยกแยะรายจ่ายที่ไม่ จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตของบุคคล ด้วยการบันทึกรายรับ-รายจ่าย แล้วนำรายการที่จัดบันทึก นั้นมาพิจารณาว่ารายการใดควรลดหรือเลิก เช่น

6.1 ให้ยกเลิก(ตัด) รายการจ่ายซึ่งเป็นรายการที่คิดว่าฟุ่มเฟือยหรือไม่จำเป็น ออกไป เช่น ค่าเหล้า ค่าบุหรี ค่าเครื่องสำอาง ค่าซื้อหวย

6.2 ให้ลดรายการจ่ายที่สามารถลดได้บางส่วน เช่น ค่าอาหารที่รับประทาน นอกบ้านทุกวัน อาจลดลงเป็นการรับประทานอาหารกลางวันนอกบ้านสัปดาห์ละครั้ง หรือเดือนละ ครั้ง หรืออาจปรับเปลี่ยนจากการซื้อกับข้าวสำเร็จมารับประทานในบ้าน เป็นการซื้ออาหารสดมา ทำกับข้าวรับประทานเองซึ่งจะทำให้ประหยัดเงินได้มากกว่า

7. กำหนดเป้าหมายในการดำเนินชีวิตไว้ล่วงหน้า ให้บุคคลประเมินความต้องการของ ตนเองก่อนตัดสินใจซื้อสินค้าทุกครั้ง เพื่อนำสิ่งที่คิดว่ามีความจำเป็นหรือจำเป็นต้องมี เพื่อใช้ในการ กำหนดเป้าหมายชีวิต ดังนี้

7.1 ประเมินสถานการณ์ทางการเงินของตนในปัจจุบันก่อนทุกครั้ง ที่จะตัดสินใจ ใช้จ่ายเงิน

7.2 ทำการแยกรายการระหว่าง สิ่งที่ต้องการได้ (want) และสิ่งที่จำเป็นต้องมี (need)

7.3 ให้คาดการณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ว่าจะดีขึ้นหรือลดลง ถ้าซื้อ หรือไม่ซื้อสินค้า ในครั้งนี้

8. ให้เลือกสินค้าที่มีคุณภาพดี คงทน และคุ้มค่าต่อเงินที่ต้องจ่ายไป ตลอดจนต้องคำนึง ถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับกลับคืนมา หรือสามารถใช้สอยเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ได้หลาย ๆ ทาง

9. ต้องรู้จักต่อรองราคา ไม่ใช่เพื่อที่จะได้สินค้าที่มีราคาถูกเพียงอย่างเดียว แต่ควรเลือก ซื้อสินค้าที่มีราคาไม่แพงมากนัก และมีคุณภาพดี

10. ศึกษาวิธีการใช้ การบำรุงรักษาทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ซื้อมา เพื่อให้เกิดความคุ้มค่าและมีอายุการใช้งานนานมากขึ้น หรืออาจนำสิ่งของที่มีอยู่เดิมกลับมาใช้อีกครั้ง เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุด

11. อย่าซื้อสินค้าเพราะการโฆษณา ส่งเสริมการขาย ลด แลก แจก แถม ของผู้ขายที่หวังเพียงกระตุ้นยอดขายของกิจการ จูงใจ ดึงดูดให้ผู้ซื้อ ซื้อสินค้าอย่างไรเหตุผล

ประเภทของรายจ่ายทางการเงิน

รายจ่ายทางการเงินสามารถจำแนกได้หลายประเภทแล้วแต่ว่าจะใช้สิ่งใดเป็นเกณฑ์ในการจำแนกประเภท เช่น

1. แบ่งประเภทรายจ่ายตามความต้องการ ถ้าใช้ความต้องการของบุคคลเป็นเกณฑ์ ในการแบ่งประเภทสามารถจำแนกประเภทรายจ่ายได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1.1 รายจ่ายที่เกิดจากความต้องการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต (Need) ได้แก่ รายจ่ายที่เมื่อขาดไปแล้วอาจส่งผลต่อชีวิตได้ เช่น

- ค่าใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัย เช่น ค่าผ่อนบ้านหรือค่าเช่าบ้าน
- ค่าสาธารณูปโภค เช่น ค่าไฟฟ้า ค่าน้ำ ค่าแก๊สหุงต้ม ค่าโทรศัพท์ เป็นต้น
- ค่าอาหาร เช่น ค่าวัตถุดิบในการทำอาหารทานที่บ้าน
- ค่าใช้จ่ายภายในครอบครัว เช่น ให้บิดามารดา ค่าเลี้ยงดูบุตร
- ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทาง ถ้ามีรถยนต์ส่วนตัว เช่น ค่าผ่อนรถ, ค่าน้ำมัน, ค่าซ่อมรถ, ค่าทางด่วน, ค่าประกันภัยรถยนต์ หรือถ้าไม่มี
- ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสุขภาพ เช่น ค่าประกันสังคม ค่าประกันชีวิต ค่ารักษาพยาบาล และที่ขาดไม่ได้เป็นการป้องกันก่อนรักษาคือค่าใช้จ่ายสำหรับการออกกำลังกาย ตัวอย่างเช่น ค่าสมาชิกสถานออกกำลังกาย
- ค่าใช้จ่ายสำหรับของใช้ประจำวัน เช่น ยาสีฟัน, สบู่, แชมพู และผงซักฟอก
- ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดสำหรับการทำงาน เช่น ค่าเสื้อผ้าใส่ทำงาน ค่าคอมพิวเตอร์ และค่าอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

1.2 รายจ่ายที่เกินกว่าความต้องการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ได้แก่ ความต้องการในบางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีสิ้นสุด มักเป็นความต้องการที่นอกเหนือจากความจำเป็นขั้นพื้นฐาน ซึ่งคนส่วนใหญ่มักไม่เคยพอเพียง เป็นรายจ่ายที่ทำให้เกิดความฟุ่มเฟือย เช่น

- ค่าพักผ่อนสำหรับความบันเทิง เช่น ค่าเคเบิลทีวี ค่าใช้จ่ายในการดูภาพยนตร์ และค่าท่องเที่ยว เป็นต้น
- ถ้ามีสัตว์เลี้ยงก็จะมีค่าใช้จ่ายสำหรับสัตว์เลี้ยง เช่น ค่าอาหาร ค่าตัดขน และค่ารักษาพยาบาล เป็นต้น
- ค่าใช้จ่ายสำหรับการแต่งกายเสริมสวย เช่น ค่าเสื้อผ้าใส่เที่ยว เครื่องสำอาง และค่าตัดและทำผม เป็นต้น

2. แบ่งประเภทรายจ่ายตามความสามารถในการคาดคะเนข้อมูล จำแนกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 รายจ่ายประจำหรือ ค่าใช้จ่ายคงที่ (Fixed Expenditure) เป็นค่าใช้จ่ายที่มีจำนวนเงิน ที่ต้องจ่ายคงที่สม่ำเสมอในระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งคาดคะเนได้ง่าย เช่น ค่าผ่อนชำระค่าบ้าน ค่าผ่อนชำระวงรถยนต์ ค่าเช่าบ้าน เป็นต้น

2.2 รายจ่ายผันแปร (Variable Expenditure) หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่มีมูลค่าเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาทำให้คาดคะเนได้ยาก เช่น ค่าอาหาร ค่าน้ำค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าน้ำมันรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ และรวมทั้งรายจ่ายเบ็ดเตล็ด ที่เป็นรายจ่ายที่เกิดขึ้นไม่แน่นอน ค่าภาษีสังคม (งานบุญ งานแต่งงาน ค่าของขวัญ ฯลฯ) และค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหรือความบันเทิงต่าง ๆ

การใช้จ่ายอย่างฉลาด

1. ควรซื้อสินค้าและบริการในราคาไม่แพงเกินไป
2. ควรเลือกซื้อสินค้าที่มีคุณภาพดีและมีมาตรฐาน
3. รู้ทันการโฆษณาสินค้า เพราะการโฆษณามีอิทธิพลต่อผู้บริโภค ที่จะกระตุ้นแรงจูงใจการตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการให้เร็วขึ้น การโฆษณามีจำนวนไม่น้อยที่กล่าวอ้างสรรพคุณเกินจริงเพื่อหลอกให้คนมาซื้อสินค้า บ้างก็กล่าวกำกวมให้ข้อมูลไม่ชัด บ้างก็โฆษณาเกินจริงอิทธิพลของการโฆษณาอาจจะทำให้ผู้หลงเชื่อเสียเงิน โดยได้รับประโยชน์ไม่คุ้มค่า หรืออาจจะไม่ได้รับประโยชน์เลยก็ได้ นอกจากนี้อาจจะได้รับอันตรายจากการใช้สินค้านั้น ๆ ก็ได้ เช่น การโฆษณาที่ใช้คำพูดกำกวม คือ “ลดความอ้วนภายใน 7 วันโดยไม่ต้องกินยาไม่ต้องออกกำลังกาย หากไม่ได้ผลยินดีคือเงินให้!!”
4. รู้ทันการส่งเสริมการขาย (Promotion) เป็นวิธีการที่ผู้ผลิตหรือขายนำมาใช้เพื่อกระตุ้นยอดขายด้วยวิธีการ ลด แลก แจก แถม ซึ่งผู้บริโภคควรรู้เทคนิคการจัดการส่งเสริมการขาย แต่ละรูปแบบ ให้รู้ทันกลยุทธ์การส่งเสริมการขายและจุดประสงค์ของกลยุทธ์การส่งเสริมการขาย เพื่อนำมาพิจารณาก่อนการตัดสินใจซื้อด้วยการจูงใจในการซื้อด้วย วิธี ลด แลก แจก แถม ซึ่งจุดประสงค์ของการส่งเสริมการขาย คือ กระตุ้นยอดขาย แนะนำสินค้าใหม่ กำจัดสินค้าที่ขายไม่ค่อยดีจะเป็นจุดประสงค์ใดก็ตามควรระมัดระวัง เรื่องคุณภาพของสินค้าหลัก และสินค้าแถม ให้ดูอายุของผลิตภัณฑ์ ปริมาณ คุณภาพของแถมว่าได้มาตรฐานหรือไม่

จากการศึกษาดังกล่าวทำให้สรุปได้ว่า การใช้จ่าย หมายถึง การตัดสินใจใช้เงินที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดของแต่ละคน ด้วยการใช้ให้เกิดความคุ้มค่าและมีคุณธรรม โดยสามารถประเมินความต้องการ และความจำเป็นก่อนการใช้เงินได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าหรือบริการต่างๆที่ใช้ในการดำรงชีวิต หรือรายจ่ายอื่นๆ

การออม (Saving)

ความหมายของการออม

การออม ตามความคิดของอนิศา เซ็นนันท์ (2547:32-33) หมายถึง การเสียสละเงินในส่วนที่สามารถนำไปใช้จ่ายได้ในปัจจุบันนี้ เพื่อเก็บไว้ใช้ในอนาคต ด้วยการฝากเงินทำให้มีสถานะเป็นเจ้าของกิจการไม่ต้องกระทำการเอง โดยทั่วไปผลตอบแทน ที่ได้จากการออมจะอยู่ในรูปของดอกเบี้ย ซึ่งอาจมากน้อยแตกต่างกันไป แล้วแต่ประเภทของบัญชีที่ฝาก ส่วนตามความคิดของจันท์เพ็ญ บุญฉาย(2552:4) คือ การเก็บสะสมที่ละเล็กละน้อยให้เพิ่มพูนขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป ซึ่งการออมส่วนใหญ่มักอยู่ในรูปของเงินฝากกับธนาคารหรือบริษัทเงินทุน โดยได้รับดอกเบี้ยเป็นผลตอบแทน และการออมหมายถึง การกันเงินส่วนหนึ่งของรายได้ที่เราไม่ใช้ให้หมดไปกับการบริโภคปัจจุบัน โดยเลือกที่จะนำเงินเก็บไว้ใช้ในอนาคตแทน และการออมเงิน (Saving) เป็นการยอมเสียสละเงินที่ต้องใช้จ่ายในปัจจุบัน เพื่อจะนำเงินจำนวนนี้ไปใช้ในอนาคตแทนโดยแบ่งเงินบางส่วนจากรายได้ เพื่อเก็บสะสมไว้ใช้จ่ายเมื่อยามเกษียณอายุ หรือเมื่อยามเกิดเหตุฉุกเฉิน เพราะการดำเนินชีวิตประจำวันอาจมีความไม่แน่นอนเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา คือ การตกงาน เจ็บป่วย หรือประสบอุบัติเหตุ หรือภัยพิบัติตามธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นได้ ถ้าหากไม่มีเงินออมย่อมเกิดปัญหาในการใช้ชีวิตประจำวันอย่างแน่นอน หรือหลังจากอายุเกษียณ 60 ปีแล้ว เราจะมีรายได้จากที่ใดมาเป็นค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตต่อไป

ประโยชน์ของการออมเงิน

การออมเงินเป็นเหตุผลสำคัญ ในการป้องกันปัญหาทางการเงินที่อาจเกิดขึ้น ได้ดีที่สุดบุคคลจึงควรมีการออมเงินจำนวนหนึ่งไว้ใช้จ่ายในอนาคต ซึ่งไม่จำเป็นออมเงินจำนวนมากมาย แต่ควรเป็นจำนวนเงินที่ท่านหรือครอบครัวมีไหวพริบเพียงสำหรับแก้ปัญหาทางการเงินได้ การออมเงินมีประโยชน์ ดังนี้

1. บุคคลมีเงินจำนวนหนึ่งเก็บไว้ใช้จ่าย ซื้อสิ่งของที่ต้องการ หรือใช้จ่ายในยามจำเป็นในอนาคต เช่น ใช้จ่ายเมื่อมีเหตุจำเป็นฉุกเฉิน เจ็บป่วย หรือยามชรา และหลังเกษียณ
2. มีรายได้และผลตอบแทนเพิ่มจากเงินออมเพื่อชดเชยเงินภาวะเฟ้อที่เพิ่มขึ้นในอนาคต เช่น ใช้เงินปันผลจากการลงทุน ดอกเบี้ยรับจากบัญชีเงินฝาก ผลต่างจากราคาซื้อ-ขายทรัพย์สิน
3. มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจให้แก่ครอบครัว โดยนำเงินออมมาซื้อทรัพย์สินขนาดใหญ่ราคาแพงได้โดยไม่เป็นหนี้สิน เช่น ซื้อบ้าน ซื้อรถยนต์
4. มีเงินออมไว้สำหรับแผนการที่วางไว้ในอนาคต เช่น เพื่อการศึกษาต่อต่างประเทศ การลงทุนเปิดกิจการ ทำธุรกิจ เทียวรอบโลก เป็นต้น
5. มีเงินออมไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลาน หรือเพื่อการบริจาคการกุศล หรือช่วยเหลือสังคม

รูปแบบของการออมเงิน

การออมเงินในครัวเรือนมีการออมอยู่ 2 รูปแบบ ดังนี้

1. การออมแบบเก่า เก็บการออมที่เก็บเงินไว้ที่บ้านในครัวเรือนของตน เช่น การเก็บซ่อนเงินไว้ที่ใดที่หนึ่งของบ้าน หรือซื้อทองรูปพรรณเก็บไว้ เป็นต้น การออมแบบนี้ไม่เป็นผลดีต่อระบบเศรษฐกิจ เพราะทำให้ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจหายไป ทำให้ขาดแคลนเงินทุน นอกจากนี้ยังเป็นการออมที่เสี่ยงต่อการสูญหายหรือถูกจี้ปล้นและไม่ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนกลับคืนมา

2. การออมแบบใหม่ เป็นการออมเงินที่นำเงินไปฝากไว้ที่สถาบันการเงินซึ่งจะมีความปลอดภัยกว่า นอกจากนี้ยังได้รับผลประโยชน์กลับคืนมาในรูปแบบเงินปันผล ดอกเบี้ย หรือกำไรจากการซื้อขายหลักทรัพย์ การออมเงินแบบนี้จะก่อให้เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจ เป็นการช่วยระดมเงินทุนเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ ช่วยก่อให้เกิดการลงทุนการผลิต ทำให้การจ้างงานเพิ่มขึ้นในระบบเศรษฐกิจด้วย

ลักษณะของการออมเงิน

การเก็บออมเงินเพื่อให้บรรลุเป้าหมายชีวิต บุคคลควรเก็บออมเงิน ไว้ในบัญชีเงินฝากธนาคารแต่ละธนาคาร หรือบัญชีเงินฝากตามเป้าหมายชีวิต หรือตามประเภทของเงินออม เพื่อให้สามารถเห็นยอดเงินออมที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เช่น บัญชีเงินฝากเพื่อสร้างบ้าน บัญชีเงินฝากเพื่อการศึกษา เป็นต้น ซึ่งเป็นการสร้างกำลังใจและความภาคภูมิใจในตนเอง (Self Esteem) เงินออมแบ่งเป็น 3 ประเภท (มณฑานี ตันติสุข . 2549, 251)

1. เงินออมเพื่อความมั่นคง คือการออมเงินเพื่อใช้จ่ายกรณีฉุกเฉินเป็นเงินออมที่เก็บไว้ใช้เมื่อมีเหตุการณ์ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้น เช่น การเจ็บป่วย อุบัติเหตุ การตกงาน การซ่อมแซมรถยนต์ ฯลฯ เงินออมประเภทนี้จะทำหน้าที่ช่วยให้บุคคลดำรงชีวิตได้ตามปกติได้อย่างไม่เดือดร้อนเมื่อมีเหตุการณ์ไม่คาดคิดเกิดขึ้น

2. เงินออมเพื่อการเกษียณ คือ การเก็บสะสมเงินไว้เพื่อใช้จ่ายในยามเกษียณ เพราะผู้ที่เกษียณอายุจะมีรายได้ลดลง ถ้ามีเงินออมประเภทนี้ จะทำให้การใช้ชีวิตในยามเกษียณอายุมีอิสรภาพทางการเงิน เพราะชีวิตที่ต้องพึ่งพาผู้อื่นนอกจากจะทำให้ขาดอิสรภาพทางการเงินแล้วยังทำให้ขาดความภาคภูมิใจในตนเองด้วย

3. เงินออมเพื่อการลงทุน เป็นการสะสมเงินออมเพื่อนำเงินไปลงทุนทำธุรกิจหรือลงทุนในหลักทรัพย์ เช่น ลงทุนในตราสารหนี้ ตราสารทุนหรือซื้ออสังหาริมทรัพย์เพื่อขายต่อโดยมีเป้าหมายเพื่อให้มีผลตอบแทนเพิ่มมากกว่าดอกเบี้ยเงินฝากที่ได้รับจากการออมเงินไว้ที่ธนาคาร ซึ่งเงินออมประเภทนี้จะทำให้บุคคลมีอิสรภาพทางการเงินมากขึ้นโดยไม่ต้องรอรายได้จากการทำงานอย่างเดียวนี่เรียกว่า “จงให้เงินทำงานให้เรา ให้มีเงินนอกเงยเพิ่มขึ้น”

เป้าหมายในการออมเงิน

การกำหนดเป้าหมายทางการเงินเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้รู้ว่าจะเก็บออมเงินเพื่ออะไร จำนวนเท่าไร ใช้เวลาแค่ไหนซึ่งเป้าหมายออมเงินของผู้บริโภคแตกต่างกัน ดังนี้

1. ออมเงินไว้เพื่อการศึกษาให้สูงขึ้น
2. ออมเงินไว้เพื่อการจัดงานแต่งงาน
3. ออมเงินไว้เพื่อสร้างบ้านและตกแต่งบ้าน
4. ออมเงินไว้เพื่อซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกในครอบครัว หรือตนเอง เช่น ซื้อคอมพิวเตอร์
5. เก็บออมเงินไว้เพื่อใช้จ่ายยามฉุกเฉิน เช่น ยามว่างงาน ค่ารักษาพยาบาล ค่าซ่อมแซมบ้าน ค่าซ่อมแซมรถยนต์
6. เก็บออมเงินเพื่อซื้อประกันชีวิตและประกันภัย
7. เก็บออมเงินเพื่อลงทุนในหลักทรัพย์ เพื่อหาประโยชน์จากเงินออมให้กองเงย เช่น การซื้อตั๋วเงินคลังรัฐบาล การซื้อสลากออมสิน การซื้อพันธบัตรรัฐบาล เป็นต้น
8. เก็บออมเงินไว้ใช้จ่ายในวัยหลังเกษียณอายุงาน

เคล็ดลับในการออม

1. เริ่มออมแต่เนิ่นๆ เพราะการฝากเงินด้วยการคิดดอกเบี้ยแบบทบต้น เงินก้อนที่มีอยู่จะยิ่งกองเงยมากยิ่งขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป แต่สิ่งสำคัญที่จะทำให้การคิดดอกเบี้ยวิธีนี้มีประสิทธิภาพสูงสุด คือ เวลา ยิ่งมีเวลามากเท่าไรก็จะยิ่งทำให้ดอกเบี้ยและเงินต้นมีโอกาสสะสมตัวเท่านั้น
2. ปล่อยให้ตัวเองก่อน ให้พยายามคิดว่าเงินส่วนที่ต้องออมนั้น เป็นค่าใช้จ่ายประจำที่เราจำเป็นต้องจ่าย เหมือนเราเป็นเจ้าของหนี้ของตัวเอง จำเป็นต้องกันเงินส่วนนี้เพื่อใช้หนี้ให้ตัวเอง ไม่ใช่หวังรอให้เงินเหลือจากการใช้จ่ายส่วนอื่น ๆ แล้วจึงออม วิธีนี้จะช่วยให้เรามีเงินออมอย่างสม่ำเสมอ
3. หมั่นออมอย่างสม่ำเสมอ การออมเงินอย่างมีวินัย จะทำให้สามารถวางแผนทางการเงินได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความถี่ในการออมนับว่ามีความสำคัญ การฝากเงิน 1 ครั้ง 10,000 บาท กับการแบ่งฝาก ครั้งละ 1,000 บาท จำนวน 10 ครั้ง ดอกเบี้ยที่ได้จะแตกต่างกัน เพราะทุกครั้งที่เราฝากเงินไปบัญชี เงินจำนวนนั้นจะถูกนับระยะเวลา เพื่อคิดดอกเบี้ยทันที ทำให้ดอกเบี้ยส่วนที่สะสมเพิ่มขึ้นในแต่ละครั้ง กลายเป็นจำนวนเงินที่เพิ่มมากขึ้นตอนปลายปีได้

จากการศึกษาดังกล่าวทำให้สรุปได้ว่า การออม หมายถึง การเสียสละเงินในส่วนที่สามารถนำไปใช้จ่ายได้ในปัจจุบันนี้เพื่อเก็บไว้ใช้ในอนาคต โดยไม่ต้องกระทำการเอง ด้วยการฝากเงิน ทำให้มีสถานะเป็นเจ้าหนี้ของสถาบันการเงิน โดยทั่วไปผลตอบแทนที่ได้จากการออมจะอยู่ในรูปของดอกเบี้ยซึ่งอาจมีน้อยแตกต่างกันไปแล้วแต่ประเภทของบัญชีที่ฝาก

ด้านการลงทุน (Investment)

ความหมายของการลงทุน

การลงทุน ตามความคิดของอนิศา เซ็นนันท์ (2547:33-35) หมายถึง การเสียสละเงินในส่วนที่สามารถนำไปใช้จ่ายได้ในปัจจุบันนี้ เพื่อเก็บไว้ใช้ในอนาคต ด้วยการนำเงินที่มีไปใช้สร้างผลตอบแทนให้มากขึ้น การลงทุนโดยทั่วไป เราจะมีลักษณะเป็นเจ้าของกิจการ/เงิน ซึ่งสิ่งที่จะต้องพบคู่กับการลงทุนอยู่เสมอ คือ ความเสี่ยง โดยถ้าต้องการผลตอบแทนสูงแนวโน้มความเสี่ยงที่พบก็จะสูงตามไปด้วย เราซึ่งอยู่ในฐานะผู้ลงทุนเอง จึงต้องบริหารจัดการการเงินให้ดี เพื่อป้องกันความเสี่ยงอันอาจจะเกิดจากการลงทุนนั้น เพราะเราต้องรับผิดชอบความเสี่ยงจากการขาดทุน หรือการไม่ได้รับเงินทุนคืนด้วยตนเอง ส่วนการลงทุนตามแนวคิดของ เพซรี ชุมทรัพย์ (2544:1) การลงทุนอาจหมายถึง การซื้ออสังหาริมทรัพย์ หรือหลักทรัพย์ของบุคคลหรือสถาบัน ซึ่งให้ผลตอบแทนเป็นสัดส่วนกับความเสี่ยงตลอดเวลาอันยาวนานประมาณ 10 ปี แต่อย่างต่ำไม่ต่ำกว่า 3 ปี จันท์เพ็ญ บุญฉาย (2552:4) กล่าวว่าการลงทุน หมายถึง การใช้สอยทรัพยากรในลักษณะต่างๆ โดยหวังจะได้รับผลตอบแทนกลับมามากกว่าที่ลงทุนไปในอัตราที่พอใจภายใต้ความเสี่ยงที่เหมาะสม เช่น การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ การลงทุนในบ้านและที่ดิน การลงทุนทองคำ และความหมายการลงทุน คือ การนำเงินที่เก็บสะสมไปสร้างผลตอบแทนที่สูงกว่าการออม โดยการลงทุนในพันธบัตรรัฐบาล หรือหลักทรัพย์ต่าง ๆ ซึ่งจะมี ความเสี่ยง ที่สูงขึ้น

ประเภทของการลงทุน การลงทุนสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การลงทุนเพื่อการบริโภค (Consumer Investment) เป็นการลงทุนของผู้บริโภค เกี่ยวกับการซื้อสินค้าประเภทคงทนถาวร เช่น รถยนต์ เครื่องซักผ้า ฯลฯ เป็นการลงทุนที่ไม่ได้หวังกำไรในรูปของตัวเงิน แต่ผู้ลงทุนหวังความพอใจในการใช้ทรัพย์สินเหล่านั้นมากกว่า

2. การลงทุนในธุรกิจ (Business of economic Investment) เป็นการลงทุนโดยการซื้อขายทรัพย์สิน เพื่อประกอบธุรกิจหารายได้ โดยหวังว่าอย่างน้อยที่สุดรายได้ที่ได้นี้เพียงพอที่จะชดเชยกับความเสี่ยงในการลงทุน เป้าหมายของการลงทุนในธุรกิจก็คือกำไร กำไรจะเป็นตัวดึงดูดให้ผู้ลงทุนนำเงินมาลงทุน การลงทุนประเภทนี้ เช่น การซื้ออุปกรณ์ เครื่องจักร และสินทรัพย์ประเภทอสังหาริมทรัพย์ ได้แก่ ลงทุนในที่ดิน อาคารสิ่งปลูกสร้าง เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการผลิตสินค้า และบริการเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค เป็นการลงทุนที่มุ่งหวังกำไรจากการลงทุนเป็นผลตอบแทน

3. การลงทุนในหลักทรัพย์ (Financial or securities Investment) เป็นการลงทุนในหลักทรัพย์ เป็นการซื้อสินทรัพย์ในรูปของหลักทรัพย์ เช่น พันธบัตร หุ้นกู้ หรือหุ้นทุน จัดเป็นการลงทุนทางอ้อมซึ่งแตกต่างจากการลงทุนในธุรกิจ คือผู้ลงทุนที่ไม่ต้องการจะเป็นผู้ประกอบการด้วยตัวเองเนื่องจากไม่พร้อมรับความเสี่ยง ผู้ลงทุนเหล่านั้นอาจหันมาซื้อหลักทรัพย์ที่เขาพอใจที่จะลงทุน โดยได้รับผลตอบแทนในรูปของดอกเบี้ย หรือเงินปันผลแล้วแต่ประเภทของ

หลักทรัพย์ที่ลงทุน นอกจากนี้ผู้ลงทุนอาจได้ผลตอบแทนอีกลักษณะหนึ่งคือกำไรหรือการขาดทุนจากการขายหลักทรัพย์

ผลตอบแทนจากการลงทุน (Return from investing)

การลงทุนมีความสัมพันธ์กับด้านผลตอบแทน (Returns) และความเสี่ยง (Risks) การที่คนเราลงทุนก็เพราะเราคาดหวังจะได้รับผลตอบแทนเท่านั้นเท่านั้น แต่บางครั้งไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง จึงต้องอยู่ภายใต้ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ด้วย ผลตอบแทนจากการลงทุน มีหลายรูปแบบได้แก่

1. รายได้ตามปกติ (Current income) รายได้ตามปกติ ได้แก่ ดอกเบี้ยหรือเงินปันผล ในกรณีที่บุคคลซื้อพันธบัตร หรือลงทุนในหุ้นต่าง ๆ ซึ่งกำหนดเวลาก็จะได้รับดอกเบี้ยหรือเงินปันผลตามที่บริษัทระบุไว้

2. กำไรจากการซื้อขายหุ้น (Capital gains) ในกรณีของหุ้นสามัญที่บุคคลลงทุนซื้อไว้มีราคาสูงขึ้นซึ่งเมื่อขายออกไปแล้วจะได้กำไร

3. ค่าเช่า (Rent) ในการลงทุนซื้อทรัพย์สินโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกอสังหาริมทรัพย์ เช่นที่ดิน บ้านที่อยู่อาศัย เมื่อนำไปให้ผู้อื่นเช่าต่อก็จะมีรายได้ ค่าเช่าเป็นรายได้ที่คืนมาสู่เจ้าของ

4. ผลตอบแทนอื่น ๆ (Others) เช่นการซื้อหุ้นสามัญก็จะมีสิทธิในหารออกกเสียงเลือกคณะกรรมการของบริษัท และถ้าถือหุ้นไว้มากก็จะมีโอกาสจะได้รับเลือกเป็นผู้บริหารซึ่งสามารถกำหนดนโยบายของบริษัทได้ หรือสิทธิในการซื้อขายหุ้นใหม่ได้ในราคาพิเศษ เป็นต้น

หลักการลงทุน

แนวทางในการลงทุนที่สำคัญมีอยู่ 6 ประการได้แก่

1. ความปลอดภัยของเงินลงทุน (Security of principal) หมายถึงการลงทุนที่มุ่งรักษาไว้ซึ่งเงินลงทุน โดยหวังที่จะได้รับเงินลงทุนเป็นการแน่นอน นโยบายการลงทุนแบบนี้เป็นนโยบายค่อนข้าง Conservative เพราะคำนึงถึงความปลอดภัยไว้ก่อนเพื่อไม่ให้เงินต้นสูญไป การลงทุนที่ยึดถือหลักความปลอดภัย ได้แก่ การฝากเงินกับธนาคาร หรือการซื้อหลักทรัพย์รัฐบาล เป็นต้น

2. เสถียรภาพของรายได้ (Stability of income) หมายถึง การลงทุนที่ให้รายได้โดยสม่ำเสมอ หรือได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนเป็นการแน่นอนและสม่ำเสมอ ผู้ลงทุนธรรมดาที่ไม่ใช่นักเก็งกำไรมักต้องการได้รับดอกเบี้ย หรือปันผล เพื่อนำไปใช้จ่ายตามความต้องการได้ ดังนั้นการฝากธนาคารหรือลงทุนในหลักทรัพย์ที่ได้รับดอกผลอย่างสม่ำเสมอ

3. ความมั่งคั่งของเงินลงทุน (Capital growth) โดยทั่วไปแล้วผู้ลงทุนมักจะตั้งความมุ่งหมายไว้ว่า เงินที่เขาลงทุนไปนั้นจะต้องมีค่าเพิ่มพูนขึ้น ความมั่งคั่งของเงินลงทุนเกิดขึ้นได้จากการลงทุนในหุ้นของบริษัทที่กำลังขยายตัว

4. ความคล่องตัวในการซื้อขาย (Marketability) หมายถึง การเลือกลงทุนในหลักทรัพย์ที่ซื้อขายคล่อง คือเป็นหลักทรัพย์ที่เป็นที่ต้องการของตลาด หลักทรัพย์บางชนิด

จำหน่ายได้ง่าย แต่บางอย่างจำหน่ายได้ยาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับราคา ขนาดและชื่อเสียงของบริษัทผู้
ออกหลักทรัพย์ โดยทั่วไปแล้วหุ้นของบริษัทใหญ่ย่อมจำหน่ายได้ง่ายกว่าหุ้นของบริษัทเล็ก

5.การกระจายเงินลงทุน (Diversification) ในการลงทุนไม่ควรทุ่มเงินลงทุน
ไปในหลักทรัพย์ชนิดใดชนิดหนึ่ง เพราะถ้าธุรกิจนั้นเกิดล้มเหลว เงินที่ลงทุนไปนั้นจะสูญหายไป
ทั้งหมด การกระจายการลงทุนจะช่วยลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ลงทุนได้มาก

6. หลักเกี่ยวกับภาษี (Tax status) ในการลงทุนต้องพิจารณาด้วยว่า
ผลตอบแทนที่ได้รับจะต้องเสียภาษีหรือได้รับการยกเว้นภาษี ถ้าต้องเสียภาษีด้วยจะทำให้ส่วน
ของผลตอบแทนที่ได้จริงน้อยลง ฉะนั้นในการลงทุน ผู้ลงทุนควรจะต้องคำนึงถึงผลตอบแทน
ภายหลัง จากการหักภาษีแล้ว หลักทรัพย์รัฐบาลย่อมได้รับการยกเว้นภาษี ดังนั้นผู้ลงทุนจึง
ได้รับผลตอบแทนเต็มที่

กลยุทธ์การลงทุน(Investment strategies)

ในการลงทุนจำเป็นต้องกลยุทธ์ หรือวิธีการอันแยบยลในการลงทุนเพื่อให้เกิดผลจาก
การลงทุนมากที่สุด หากไม่มีการกำหนดกลยุทธ์การลงทุน อาจทำให้การลงทุนไม่ตื่นตัว ไม่
จุดหมาย และบางที่อาจทำให้ผลตอบแทนที่ได้รับไม่คุ้ม ในการกำหนดกลยุทธ์นั้นสิ่งแรกที่ต้อง
ทำคือ กำหนดเป้าหมายการลงทุน (Setting investment goals) เสียก่อน หลังจากนั้นจึงค่อย
เลือกลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับเป้าหมายการลงทุนที่กำหนดไว้ ซึ่ง
เป้าหมายการลงทุนของบุคคลและครอบครัว โดยทั่วไปมี 3 อย่าง คือ

1.เป้าหมายเพื่อเป็นเงินทุนยามฉุกเฉิน (Goals for precautionary funds) ทุกคนย่อมมี
ความจำเป็นที่จะต้องการเงินสักก้อนหนึ่งไว้ใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน โดยทั่วไปจะกันเงินประมาณ
6-7 เท่าของเงินเดือนมาเป็นเงินทุนสำหรับยามฉุกเฉินไว้ใช้จ่ายเมื่อยามจำเป็น เช่น กรณีที่เกิด
ตกงานขึ้นมาจะได้มีเงินจำนวนนี้ไว้ใช้จ่ายได้ในขณะที่กำลังหางานใหม่ เมื่อฉุกเฉินขึ้นมา ดังนั้น
เงินจำนวนนี้จะต้องนำไปลงทุนในทางที่มีความคล่องตัว ที่สุดและปลอดภัยที่สุด เพราะว่า
เราไม่รู้ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นเมื่อไร ดังนั้นจึงต้องมีเงินที่สามารถนำมาใช้ได้ตลอดเวลา

2.เป้าหมายที่ใช้เงินทุนเฉพาะอย่าง (Goals for specific funds) เงินทุนเฉพาะอย่าง
จัดสรรไว้เป็นพิเศษในแต่ละเหตุการณ์แต่ละวัตถุประสงค์ เช่น เพื่อใช้ตอนเกษียณอายุ หรือเพื่อ
ใช้ทัศนจรท่องเที่ยว ฯลฯ ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นทันทีทันใดเหมือนกรณีเตรียมเงินทุน
เผื่อยามฉุกเฉิน เพราะเหตุการณ์เหล่านี้ เราทราบล่วงหน้าได้คาดคะเนได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไร เรา
จึงได้จัดวางแผนจัดเตรียมไว้และส่วนมากมักจะเกิดขึ้นในอนาคต

3.เป้าหมายเพื่อใช้เป็นเงินลงทุนในการเก็งกำไร (Goals for speculation funds) เงินทุน
สำหรับใช้เพื่อเก็งกำไรนี้หากเกิดสูญไปหรือขาดทุนขึ้นมาก็ไม่ทำให้กระทบกระเทือนต่อการดำรง
ชีพปกติของเราเพราะ เป็นเงินที่ไม่ได้อยู่ใน การวางแผนการเงิน ปกติของบุคคล เป็นอีกส่วน
หนึ่งต่างหากจึงสามารถนำมาลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีความเสี่ยงสูงและผลตอบแทนสูงได้

จากการศึกษาดังกล่าวทำให้สรุปได้ว่า การลงทุน หมายถึง การเสียสละเงินในส่วนที่สามารถนำไปใช้จ่ายได้ในปัจจุบันนี้เพื่อเก็บไว้ใช้ในอนาคต ด้วยการนำเงินที่มีไปดำเนินการเพื่อสร้างผลตอบแทนให้มากขึ้น โดยตัดสินใจกระทำการเอง จึงมีลักษณะเป็นเจ้าของกิจการ/เงิน ซึ่งโดยปกติการลงทุนที่ให้ผลตอบแทนสูงแนวโน้มความเสี่ยงที่พบก็จะสูงตามไปด้วย ดังนั้นนักลงทุนจึงต้องบริหารจัดการเงินให้ดี เพื่อป้องกันความเสี่ยงอันอาจจะเกิดจากการลงทุนนั้น เพราะนักลงทุนต้องรับผิดชอบความเสี่ยงจากการขาดทุน หรือการไม่ได้รับเงินทุนคืนด้วยตนเอง

ตอนที่ 2. แนวคิดเกี่ยวกับความรู้และทักษะ

ความหมายของความรู้

- พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546) กล่าวว่าความรู้หมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้า หรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติ และทักษะ หรือหมายถึงความเข้าใจหรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ และอาจหมายถึงสิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิด หรือการปฏิบัติ ส่วนวิจารณ์ พานิช (2548:5 6) กล่าวว่าความรู้มีหลายนัยและหลายมิติได้แก่

ความรู้ คือ สิ่งที่น่าไปใช้จะไม่หมดหรือสึกหรอ แต่จะยิ่งงอกเงยหรืองอกงามขึ้น

ความรู้ คือ สารสนเทศที่นำไปสู่การปฏิบัติ

ความรู้ เกิดขึ้น ณ จุดที่ต้องการใช้ความรู้นั้น

ความรู้ เป็นสิ่งที่ขึ้นกับบริบทและกระตุ้นให้เกิดขึ้นโดยความต้องการ

พฤติกรรมการเรียนรู้ของมนุษย์

Bloom (1976) ได้อธิบายพฤติกรรมการเรียนรู้ของมนุษย์โดยจำแนกออกเป็น 3 หมวดใหญ่ ๆ ดังนี้

1. พฤติกรรมทางด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Domain) เป็นพฤติกรรมด้านสมรรถภาพทางสมอง อันได้แก่ ความจำ ความนึกคิด การใช้เหตุผล การแก้ปัญหา แบ่งออกเป็น 6 ระดับ จากความรู้ขั้นต่ำไปหาขั้นสูงได้แก่

1.1 ความรู้ ความจำ (Knowledge) ได้แก่ การจำได้ ทราบ รู้ พูดยตามได้ จดบันทึกได้ จำรายชื่อได้ ฯลฯ เป็นความรู้ขั้นต่ำ

1.2 ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นการแสดงพฤติกรรมที่นำไปหาหากที่สุด ได้แก่ สามารถแปลได้ อธิบายความหมายได้ และสรุปหรือตีความได้

1.3 ความสามารถนำความรู้ไปใช้ (Application) เป็นความรู้ขั้นสูงขึ้นมาอีกขั้น ได้แก่ การแปลความหมายได้ ดัดแปลงได้

1.4 ความสามารถในการวิเคราะห์ (Analysis) ได้แก่ วิเคราะห์ได้ คำนวณออกมาได้ ตรวจสอบได้ ตีราคาได้

1.5 การสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นเรื่องของความสามารถในการนำองค์ประกอบหรือส่วนต่าง ๆ เข้ามารวมกันให้เป็นรูปแบบที่สมบูรณ์ ได้แก่ การวางแผนได้ ประกอบได้ จัดตั้งได้ บริหารได้ ออกแบบได้

1.6 การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การตัดสินเรื่องคุณค่า หรือประโยชน์ของเนื้อหาและวิธีการต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ การตัดสินเรื่องคุณภาพและปริมาณ จะจัดทำภายในขอบเขตที่เนื้อหา และวิธีการที่นำมาใช้อาจเป็นหลักเกณฑ์ที่สร้างขึ้น หรือได้รับมอบหมาย ได้แก่ การเปรียบเทียบได้ การวัดได้ การเลือกได้ การจัดอันดับได้

2. พฤติกรรมที่แสดงออกทางด้านจริยธรรมหรือจิตพิสัย (Affective Domain) พฤติกรรมด้านนี้จะแสดงออกมาทางความรู้สึก ทำที่ จิตใจ ได้แก่ ความรู้สึกและอารมณ์ (Feeling and Emotion) ค่านิยม (Value) ความสนใจ (Interest) ความซาบซึ้ง (Appreciation) คุณธรรมจริยธรรม (Ethic) ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นความเจริญงอกงามทางด้านจิตใจ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

2.1 ขั้นรับรู้ (Reception) ว่าจะรู้ ไม่รับรู้ เร็ว ช้า ต่างกัน ย่อมมีผลต่อพฤติกรรมที่จะเกิดหรือแสดงออกต่างกัน

2.2 การตอบสนองต่อสิ่งเร้า (Response) บางคนเร็ว บางคนช้า การตอบสนองเร็ว ช้า จึงต่างกันด้วย

2.3 ค่านิยม (Value) คือ คุณค่าของการตอบสนอง การแสดงออกมาว่ามีค่านิยมเป็นอย่างไร

2.4 การจัดเลือกค่านิยม (Organization) การจัดเลือก คัดเอาคุณค่าของสิ่งที่ได้รับจากสิ่งเร้าเอาไว้ลำดับต่าง ๆ กัน แล้วแต่ค่านิยมของแต่ละคน เช่น บางคนชอบฟังเพลงเป็นลำดับหนึ่ง ชอบดูภาพยนตร์เป็นลำดับสอง การเลือกค่านิยมของคนจึงต่างกัน

2.5 อุดมการณ์ที่เกิดจากค่านิยม (Characterization) ดังได้กล่าวมาแล้วว่าคนเรานั้นต่างกัน รับต่างกัน ตอบสนองต่างกัน การสร้างค่านิยม อุดมการณ์ ในขั้นนี้ก็จะแตกต่างกันด้วย แต่ถ้าได้รับการอบรมในสิ่งแวดล้อมเหมือนกัน อุดมการณ์ ค่านิยม ก็จะเหมือนกัน คล้ายกัน หรือใกล้เคียงกันมากขึ้น

3. พฤติกรรมด้านหัตถการหรือทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) พฤติกรรมด้านนี้เรามองในแง่ของการพัฒนา ความคล่องแคล่วว่องไว การใช้ประสาท กล้ามเนื้อ อวัยวะต่าง ๆ ในการเคลื่อนไหว การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 การสั่งการความสัมพันธ์ประสาทต่าง ๆ

จากการศึกษาดังกล่าวทำให้สรุปได้ว่า ความรู้ หมายถึง พฤติกรรมขั้นต้นทางด้านพุทธิปัญญาของมนุษย์ที่ได้จากการเรียนรู้ โดยการศึกษาค้นคว้า หรือประสบการณ์ต่างๆ สามารถนำไปใช้ได้โดยไม่จบสิ้น สำหรับการศึกษาครั้งนี้ ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล หมายถึง ผลจากการเรียนรู้ การศึกษาค้นคว้า หรือประสบการณ์ ของนักศึกษาในการบริหารจัดการการเงินหรือรายได้ที่ได้มา และใช้เงินนั้นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อให้เกิดความมั่นคง

ทางการเงินในอนาคต โดยจำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออมและด้านการลงทุน

ความหมายของทัศนะ

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546) ระบุว่า ทัศนะ หมายถึง ความเห็น การเห็น เครื่องรู้เห็น สิ่งที่เห็น การแสดงส่วนพริภา ยันนาตี ชูติมา ศิริจันทรา ธนันต์ชัย นพ แก้ว และบวร บัวขาว (2546:142) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นสภาพความรู้สึกของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากความรู้ การรับรู้ หรือประสบการณ์ที่บุคคลนั้นๆได้รับมา โดยบุคคลอาจจะแสดงความคิดเห็นออกมาทางใดทางหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการพูด ลักษณะท่าทาง หรืออาจไม่แสดงออกเลยก็ได้ และเสกสรร วัฒนพงษ์ (2542:141) กล่าวว่า ความคิดเห็นหมายถึง การแสดงออกถึงความเชื่อ ทัศนะ การวินิจฉัย การพิจารณา หรือการประเมินผลอย่างมีรูปแบบ โดยได้รับอิทธิพลมาจาก ทัศนคติและข้อเท็จจริง ความรู้ที่มีอยู่ของผู้แสดงความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมต่างๆ การแสดงความคิดเห็นอาจแสดงออกโดยการพูดหรือการเขียนก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับวัตรภู อาจหาญ (2542: 8) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของบุคคลที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากความเชื่อ ความคิด และทัศนคติ ซึ่งต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และพฤติกรรมระหว่างบุคคลเป็นเครื่องช่วยในการพิจารณาจนตัดสินใจแสดงออกมา การลงความเห็นอาจเป็นไปในลักษณะเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าเป็นความถูกต้องหรือไม่ และปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็น ประกอบด้วยความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม

ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดทัศนะ

ทัศนะหรือความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเกิดขึ้นได้โดยมีองค์ประกอบต่างๆที่ส่งผลต่อการเกิดทัศนะได้หลายประการ ซึ่ง Foster (1952.อ้างถึงในสุชาติ สุทธิจิระพันธ์. 2543:10) ได้สรุปมูลเหตุของการเกิดทัศนะไว้ ดังนี้

1. ประสบการณ์ของบุคคลที่มีต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ต่อสิ่งของ ต่อหมู่คณะ ต่อเรื่องราวต่างๆ หรือต่อสถานการณ์ ทัศนะเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นในตัวบุคคลนั้นได้ เนื่องจากการได้รับการพบเห็น ความคุ้นเคย ในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งก็คือประสบการณ์
2. ระบบค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยม เนื่องจากกลุ่มคนแต่ละกลุ่ม จะมีระบบค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยมที่แตกต่างกันออกไป จึงทำให้บุคคลในแต่ละกลุ่ม มีความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งไม่ตรงกันได้

นอกจากนี้จำเรียง ภาวิจิตร (อ้างถึงใน ธฤต ศรีอรุโณทัย.2542: 16-17) ยังกล่าวว่า อิทธิพลที่อาจก่อให้เกิดทัศนะต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งของบุคคลขึ้นอยู่กับกลุ่มทางสังคม ดังนี้

1. ภูมิหลังทางสังคม(Social Background) คือการที่กลุ่มคนที่มีภูมิหลังที่แตกต่างกันย่อมมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปด้วย เช่น เด็กวัยรุ่นที่มีประสบการณ์ในเรื่องต่างๆ น้อยกว่าผู้ปกครอง จึงทำให้วัยรุ่นมีความคิดเห็นแตกต่างจากผู้ปกครองจนอาจเกิดปัญหาในครอบครัวได้

2.กลุ่มอ้างอิง (Reference Groups) โดยปกติคนที่ จะคบหาสมาคมกัน หรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน ย่อมมีลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่คล้ายคลึงกัน หรือมีความร่วมกันที่สามารถอ้างอิงได้ เช่น กลุ่มคนที่ มีอาชีพเดียวกัน ย่อมมีทัศนคติในเรื่องเดียวกันคล้ายกัน

3.กลุ่มกระตือรือร้นหรือกลุ่มเฉื่อยชา (Active and Passive Groups) คือการที่บุคคลที่มีความสนใจ และมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นใดประเด็นหนึ่ง ย่อมมีความรู้สึกกระตือรือร้นเป็นพิเศษในเรื่องนั้นๆ จนก่อให้เกิดเป็นกลุ่มผลประโยชน์ได้ในที่สุด และสามารถมีอิทธิพลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยการสามารถจูงใจให้บุคคลอื่นเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในประเด็นนั้น ซึ่งจะมีลักษณะตรงข้ามกับกลุ่มเฉื่อยชาที่จะไม่มีบทบาทต่อเรื่องนั้นๆ

จากการศึกษาดังกล่าวทำให้สรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง สภาพความรู้สึกของบุคคลต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยอาจมีความรู้สึกได้ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย แล้วแต่อิทธิพลที่ได้รับมาเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ สำหรับการศึกษารุ่นนี้ ทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล หมายถึง สภาพความรู้สึกของนักศึกษา ที่มีต่อการบริหารจัดการเงินหรือรายได้ที่ได้มา และใช้เงินนั้นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อให้เกิดความมั่นคงทางการเงินในอนาคต โดยจำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออมและด้านการลงทุน

ตอนที่ 3. แนวคิดเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

ประวัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เป็นระบบมหาวิทยาลัยของรัฐ ในประเทศไทย สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ปัจจุบันมีอยู่ 9 แห่งทั่วประเทศ ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2518 ในชื่อ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ต่อมาในปี พ.ศ. 2531 เปลี่ยนชื่อเป็น สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และได้ยกสถานะเป็นมหาวิทยาลัยเมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2548 และในปี 2549 ได้มีการจัดอันดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย โดย สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และผลปรากฏว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้รับการจัดอันดับมหาวิทยาลัยดีเด่นในด้านการเรียนการสอน และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับการจัดอันดับดีเด่นในการจัดการเรียนการสอนในด้านการเกษตร

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เกิดจากการเรียกร้องทางการศึกษา ของนักเรียนอาชีวศึกษาในสมัยย้อนไปเมื่อ 30 ปีก่อน ซึ่งถูกสังคมมองว่าเป็นนักเรียนชั้นสองของสังคม จัดการศึกษาได้เพียงแค่ว่า ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และการก้าวสู่ระดับปริญญาตรีนั้น จะต้องผ่านการสอบ แข่งขันกับนักเรียนสายสามัญ อีกทั้งสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าทั้งสามแห่ง (ลาดกระบัง ธนบุรี และพระนครเหนือ) ซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่เน้นการสอนทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ย้ายสังกัดจากกระทรวงศึกษาธิการไปอยู่ทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งมุ่งเน้นรับเฉพาะนักเรียนสายสามัญ และการแข่งขันจากการสอบเข้าที่ยากยิ่ง ทำให้นักเรียน

อาชีวศึกษา อาทิ วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพฯ วิทยาลัยพณิชยการพระนคร วิทยาลัยเทคนิคช่างกลพระนครเหนือ ฯลฯ รวมตัวกันเรียกร้องให้กระทรวงศึกษาธิการจัดการศึกษาให้ถึงระดับปริญญา และแล้วในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2518 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ก็ได้ถือกำเนิดขึ้น ตามร่างพระราชบัญญัติ “วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2518” ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษาและมีผลบังคับใช้เป็นต้นมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตครูอาชีวศึกษา ระดับปริญญาตรี ให้การศึกษาทางด้านอาชีพ ทั้งระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัยส่งเสริมการศึกษาทางด้านวิชาชีพ เทคโนโลยีและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ในช่วงแรกที่เปิดทำการเรียนการสอน วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มีปัญหาอุปสรรคนานัปการ อาทิ ขาดอาคารสถานที่ อุปกรณ์การเรียนการสอน บุคลากร ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงให้โอนบุคลากร ทรัพย์สิน สถาบันการศึกษาที่สังกัดกรมอาชีวศึกษาเดิม 28 แห่งดังนี้

1. วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพฯ
2. วิทยาลัยพณิชยการพระนคร
3. วิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ
4. วิทยาลัยครูอาชีวศึกษาเทเวศน์
5. วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครใต้
6. วิทยาลัยชุมพรเขตอุดมศักดิ์
7. วิทยาลัยโชติเวช
8. วิทยาลัยบพิตรพิมุข
9. วิทยาลัยจักรพงษ์ภูวนารถ
10. วิทยาลัยอุเทนถวาย
11. โรงเรียนเพาะช่าง
12. วิทยาลัยเทคนิคภาคพายัพ เชียงใหม่
13. วิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ สงขลา
14. วิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นครราชสีมา
15. วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น
16. วิทยาลัยพณิชยการพระนครศรีอยุธยา
17. วิทยาลัยเทคนิคตาก
18. วิทยาลัยเกษตรกรรมบางพระ ชลบุรี
19. วิทยาลัยเกษตรกรรมนครศรีธรรมราช
20. โรงเรียนเกษตรกรรมจันทบุรี
21. โรงเรียนเกษตรกรรมลำปาง
22. โรงเรียนเกษตรกรรมพิษณุโลก

23. โรงเรียนเกษตรกรรมสุรินทร์
24. โรงเรียนเกษตรกรรมกาฬสินธุ์
25. โรงเรียนเกษตรกรรมสกลนคร
26. โรงเรียนเกษตรกรรมปทุมธานี
27. โรงเรียนเกษตรและการประมง ตรัง
28. วิทยาลัยเทคนิคนนทบุรี

ย้ายมาสังกัด วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา โดยเปลี่ยนชื่อต่อจากเดิมเป็นวิทยาลัยมาเป็น "วิทยาเขต" ตามลำดับ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ได้ทำการเรียนการสอนโดยพัฒนาระบบการเรียนการสอนให้ได้ตรงตามมาตรฐานการศึกษา มีคุณภาพและศักยภาพและความพร้อมในวิชาชีพทุกสาขา จนกระทั่งในปี 2531 นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณที่มีต่อนักเรียนอาชีวศึกษา เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ผู้ทรงคุณอันประเสริฐเปี่ยมด้วยพระมหากรุณาธิคุณ ทรงโปรดเกล้าฯ พระราชทานชื่อให้วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาใหม่ว่า สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มีหมายความว่า สถาบันเทคโนโลยีอันเป็นมิ่งมงคลแห่งพระราชธา เมื่อวันที่ 15 กันยายน พุทธศักราช 2531 ทั้งนี้ทางมหาวิทยาลัยได้ถือเอาวันที่ 15 กันยายน ของทุกปีเป็นวันราชมงคล สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จึงมีภารกิจหลักคือ การจัดการศึกษาด้านวิชาชีพและเทคโนโลยี (ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี และระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต) ทั้งนี้สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลได้ทำการเรียนการสอน ควบคู่กับทำการวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม ให้บริการทางวิชาการแก่สังคมเรื่อยมา อีกทั้งยังทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมควบคู่กันไปด้วย

สืบเนื่องจากแนวทางการปฏิรูปการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่มุ่งเน้นการกระจายอำนาจ การบริหารจัดการสู่สถานศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อให้สถานศึกษาของรัฐ ดำเนินการโดยบริหารจัดการได้โดยอิสระ และมีความคล่องตัวในการบริหารจัดการ ภายใต้การกำกับดูแลของสภาการศึกษาแห่งชาติ ดังนั้นเพื่อให้สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มีความคล่องตัวในการบริหารจัดการ และยกระดับสถานะสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ที่เน้นทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อีกทั้งสามารถจัดการศึกษาได้ถึงระดับสูง ปริญญาโท ปริญญาเอก จึงได้มีการยกร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ทั้ง 9 แห่งขึ้น โดยมีการรวมวิทยาเขตที่อยู่ใกล้เคียงกันจัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล จำนวน 9 แห่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลทั้ง 9 แห่งมีการบริหารจัดการที่เป็นอิสระ และเป็นมหาวิทยาลัยสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สามารถจัดการศึกษาวิชาการ และวิชาชีพขั้นสูงที่เน้นการปฏิบัติทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก และเพื่อรองรับการศึกษาต่อของผู้สำเร็จการศึกษา จากสถาบันอาชีวศึกษาเป็นหลัก รวมถึงให้โอกาสแก่ผู้เรียนจากวิทยาลัยชุมชน และการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ศึกษาต่อทางด้านวิชาชีพและเทคโนโลยี ทั้งระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกได้ โดยไม่จำกัดสถานะของสถาบันการศึกษา

จะเป็นอาชีวศึกษา วิทยาลัยชุมชน หรือการศึกษาขั้นพื้นฐาน ก็มีโอกาสเรียนได้เท่าเทียมกัน ปัจจุบันมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ทั้ง 9 แห่ง อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

การก้าวสู่มหาวิทยาลัย จากพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548 ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงลงพระปรมาภิไธย เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2548 และได้ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2548 พระราชบัญญัติดังกล่าว มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 19 มกราคม 2548 มีผลให้สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเดิม ตามพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2518 ปรับเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลทั้งเก้าแห่งดังต่อไปนี้

1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
2. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก
4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
5. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
6. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา
7. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
8. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ
9. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน

จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ทั้ง 9 แห่ง ดังกล่าวข้างต้น พบว่ามีมหาวิทยาลัย ที่ทำการจัดการเรียนการสอน คณะบริหารธุรกิจที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 4 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ (วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก (วิทยาเขตจักรพงษ์พานารถ) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (วิทยาเขตพณิชยการพระนคร) และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ (จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ เป็นมหาวิทยาลัย ในกลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เน้นการจัดการศึกษาเพื่อให้นักศึกษามีคุณลักษณะที่มีทักษะ ทางด้านช่าง อุตสาหกรรม เทคโนโลยีสารสนเทศ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรม การท่องเที่ยว โรงแรม ภาษา คหกรรม เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย บริหารธุรกิจและทักษะด้านธุรกิจ รวมทั้งการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนานาชาติ นักศึกษาสามารถปฏิบัติงานได้จริง มีความคิดสร้างสรรค์ทำให้สามารถประกอบอาชีพได้หลายอาชีพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ประกอบด้วยวิทยาเขตในสังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลจำนวน 3 แห่ง ที่มีชื่อเสียงและมีความ

เชี่ยวชาญในการจัดการศึกษาหลากหลายวิชาชีพมานาน อันได้แก่ วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ ซึ่งเดิมเป็นสถานศึกษาที่มีชื่อเสียงในการจัดการศึกษา ด้านช่างอุตสาหกรรม ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาเป็นเวลานาน วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ มีชื่อเสียงในการจัดการศึกษาด้านบริหารธุรกิจและภาษาต่างประเทศ วิทยาเขตพระนครใต้ มีชื่อเสียงในด้านการเป็นสถานศึกษาด้านการช่างสตรี และคหกรรมศาสตร์มาช้านาน ดังนั้น จึงนับเป็นข้อดีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่เป็นแหล่งรวมความรู้ด้านวิชาชีพจากสถานศึกษาที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับของสังคมซึ่งจะส่งผล ให้การจัดการเรียนการสอนจะพัฒนาก้าวหน้าไปได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน ในการจัดการการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยนั้น ได้แบ่งออกเป็น 7 คณะ และ 1 วิทยาลัยนานาชาติ ได้แก่

1. คณะวิศวกรรมศาสตร์
2. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
3. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
4. คณะบริหารธุรกิจ
5. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
6. คณะศิลปศาสตร์
7. คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอ
8. วิทยาลัยนานาชาติ

ปัจจุบัน โครงสร้างการบริหารงานของ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ไม่มีวิทยาเขตอีกต่อไป โดยจะบริหารงานในรูปแบบคณะแทน จึงนับได้ว่ามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ เป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลแห่งเดียว ที่ไม่มีวิทยาเขตอย่างสมบูรณ์ และต้นไม้ประจำมหาวิทยาลัยฯ คือ "ต้นสาทร"

แผนกวิชาที่เปิดสอนในอดีต ในอดีตมหาวิทยาลัยได้จัดการเรียนการสอนมากกว่า 30 แผนกวิชา อาทิเช่น

- แผนกช่างสำรวจ
- แผนกช่างพิมพ์
- แผนกช่างภาพ
- แผนกช่างก่อสร้าง
- แผนกช่างยนต์
- แผนกช่างกลโรงงาน
- แผนกช่างไฟฟ้า
- แผนกช่างอิเล็กทรอนิกส์
- แผนกคหกรรม

- แผนกบริหารธุรกิจ
- แผนกเคมีสิ่งทอ
- แผนกท่องเที่ยวและการโรงแรม
- แผนกเทคนิคอุตสาหกรรม
- แผนกเคหศาสตร์
- แผนกโลหะวิทยา
- แผนกเทคโนโลยีสิ่งทอ
- แผนกช่างโลหะ
- แผนกผ้าและเครื่องแต่งกาย
- แผนกประเมินราคาทรัพย์สิน
- แผนกเทคนิคคอมพิวเตอร์
- ฯลฯ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก (จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก เน้นการจัดการศึกษา เพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะที่มีทักษะ ด้านช่างอุตสาหกรรม การก่อสร้าง การเกษตร เทคโนโลยีสารสนเทศ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรม การบริหารจัดการ และทักษะด้านธุรกิจ สามารถปฏิบัติงานได้จริง มีความคิดสร้างสรรค์ที่ทำให้สามารถประกอบอาชีพได้หลายอาชีพ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ได้รับการสถาปนาขึ้นในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2548 ประกอบด้วย 4 วิทยาเขต 7 คณะ คือ

1. วิทยาเขตบางพระ
2. วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ
3. วิทยาเขตจันทบุรี
4. วิทยาเขตอุเทนถวาย

คณะ

1. คณะเกษตรศาสตร์และทรัพยากรธรรมชาติ
2. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
3. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
4. คณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ
5. คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเกษตร
6. คณะเทคโนโลยีสังคม
7. คณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เน้นการจัดการศึกษา เพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะที่มีทักษะ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ วิศวกรรมศาสตร์ อุตสาหกรรมสิ่งทอ เสื้อผ้า แฟชั่น อาหาร การบริหารจัดการ และทักษะด้านธุรกิจ สามารถปฏิบัติงานได้จริง มีความคิดสร้างสรรค์ที่ทำให้สามารถประกอบอาชีพได้หลายอาชีพ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้รับการสถาปนาขึ้น ในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2548 ซึ่งดูเหมือนจะเป็นมหาวิทยาลัยใหม่ในสายตาของคนทั่วไป แต่ความจริงแล้วมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน และจัดเป็นสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียง และมีความเชี่ยวชาญด้านวิชาชีพมาเป็นเวลาช้านาน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นมหาวิทยาลัยที่อยู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยวิทยาเขตเดิม 5 แห่ง ที่มีพื้นที่ไม่ห่างไกลกันนัก ได้แก่

1. วิทยาเขตเทเวศร์
2. วิทยาเขตโชติเวช
3. วิทยาเขตพัฒนชยการพระนคร
4. วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์
5. วิทยาเขตพระนครเหนือ

มหาวิทยาลัยยังคงยึดมั่นในการสร้างบัณฑิตนักปฏิบัติ ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยแบ่งการจัดการเรียนการสอน ออกเป็น 9 คณะ ได้แก่

1. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
2. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
3. คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน
4. คณะบริหารธุรกิจ
5. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
6. คณะวิศวกรรมศาสตร์
7. คณะศิลปศาสตร์
8. คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น
9. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (Rajamangala University of Technology Rattanakosin) เน้นการจัดการศึกษาเพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะที่มีทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรม การท่องเที่ยว โรงแรม ภาษา และทักษะด้านธุรกิจ สามารถปฏิบัติงานได้จริง มีความคิดสร้างสรรค์ที่ทำให้สามารถประกอบอาชีพได้หลายอาชีพ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ได้รับการสถาปนาขึ้นในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2548 ประกอบขึ้นด้วยจากการรวมตัวของวิทยาเขตเดิม 4 แห่งได้แก่

1. วิทยาเขตศาลายา
2. วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ
3. วิทยาเขตเพาะช่าง
4. วิทยาเขตวังไกลกังวล

ปัจจุบันร่างการแบ่งส่วนราชการของมหาวิทยาลัย ยังอยู่ในระหว่างการให้ความเห็นชอบของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ก่อนจะลงในประกาศกฎกระทรวงศึกษาธิการ ในการแบ่งส่วนราชการที่ผ่านการเห็นชอบของ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา แล้วนั้น แบ่งได้ดังนี้

- สำนักงานอธิการบดี
- สำนักงานวิทยาเขตวังไกลกังวล
- คณะบริหารธุรกิจ
- คณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์
- คณะศิลปกรรมศาสตร์
- คณะศิลปศาสตร์
- คณะอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรม
- คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
- สถาบันวิจัยและพัฒนา
- สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ
- สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ประกอบด้วย 4 พื้นที่ ได้แก่

- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ พื้นที่ศาลายา
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ พื้นที่บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
- วิทยาลัยเพาะช่าง
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ พื้นที่วังไกลกังวล

ตอนที่ 4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ลดาพร จาดุวรรณ. (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้และปัจจัยกำหนดการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ของนักศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว โดยนักศึกษาชายใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิต น้อยกว่านักศึกษาหญิง และการเพิ่มขึ้นของชั้นปี รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว ส่งผลให้ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตเพิ่มขึ้น

สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ (เทวินทร์ ขอเหนือวงกลาง.2546.) มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ร่วมกับ มูลนิธิเครือข่ายครอบครัวและมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก(มพด.) โดยการสนับสนุนจากสำนักงาน กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ได้ทำการสำรวจ เรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชน ต่อพฤติกรรมการจับจ่ายใช้สอยของเด็กและวัยรุ่น :กรณีศึกษาประชาชนทั่วไป ในเขตกรุงเทพมหานคร” ระหว่างวันที่ 23 – 30 กันยายน 2546 จากกลุ่มประชาชนอายุ 15 – 60 ปีจำนวน 1255 ตัวอย่าง สรุปได้ว่านิสัยนักศึกษาประสบปัญหาทางการเงิน ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการไม่วางแผนการเงินไม่จัดระบบการเงินให้ดี

รัชชชัย ทิพย์ชุน.(2548) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ทศนคติและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิตของผู้ใช้บริการบัตรเครดิตธนาคารกรุงศรีอยุธยาจำกัด(มหาชน) ในเขตจังหวัดชลบุรีโดยใช้แบบสอบถาม เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 381 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านอายุ อาชีพ ระดับการศึกษา สถานภาพและรายได้มีอิทธิพลต่อทศนคติและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต ในขณะที่ปัจจัยด้านเพศไม่มีอิทธิพลต่อทศนคติและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต

วรอุฒิ ก้องเสียง.(2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวางแผนการใช้จ่ายเงินของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมาลีวิทย์ พัทยา เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากตัวอย่าง จำนวน 170 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีการวางแผนการใช้จ่ายเงินแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีระดับชั้นแตกต่างกัน มีการวางแผนการใช้จ่ายเงินแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีการวางแผนการใช้จ่ายเงินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ มีการวางแผนทางการเงินดีกว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย

บุญเยี่ยม ยศเรืองศักดิ์.(2549:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้จ่ายเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของนักศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปี พ.ศ. 2546 โดยใช้แบบสอบถาม เก็บข้อมูลจากนักศึกษาจำนวน 418 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เรียนในสถาบันการศึกษาต่างกัน มีการใช้จ่ายเงินประเภทค่าอาหารประจำวัน ค่าที่พักอาศัย ค่าพาหนะ และค่าใช้จ่ายเพื่อการบันเทิง และการพักผ่อนหย่อนใจ แตกต่างกัน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการใช้จ่ายเงินประเภทค่าอาหารประจำวัน ค่าพาหนะไปกลับภูมิลำเนาเดิม และประเภทค่าบริการส่วนตัว มากกว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) และนักศึกษาที่เรียนประเภทวิชาต่างกันมีการใช้จ่ายเงิน ประเภทค่าอาหารประจำวันและประเภทค่าพาหนะไป- กลับภูมิลำเนาเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากการศึกษาของ จูติมา ปัตพี (2551: บทคัดย่อ) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง เจตคติต่อการเรียน วิชาการเงินส่วนบุคคลของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนพณิชยการ เพชรบุรี โดยการใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 189 คน พบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเนื้อหาวิชา นักเรียนมีเจตคติในระดับดี ส่วนด้านการจัดการเรียนรู้อื่นๆ และด้านการนำไปใช้นักเรียนมีเจตคติในระดับปานกลาง พบว่านักเรียนที่มีเพศต่างกันมีเจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคล ด้านการนำไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนเจตคติโดยรวมและด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีเจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคล ทั้งโดยรวมและรายด้านทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีความคาดหวังในการเรียนและผลการเรียนแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคล ทั้งโดยรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จันทร์เพ็ญ บุญฉาย(2552:บทคัดย่อ)ได้ทำการวิจัย เรื่องการจัดการการเงินส่วนบุคคล: กรณีศึกษา เฉพาะกลุ่มวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากบุคคลวัยทำงาน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 512 ตัวอย่าง พบว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการใช้เงินและวิธีการจัดการการเงินที่มีประสิทธิภาพ สรุปได้ดังนี้ 1. รายได้พิเศษของกลุ่มตัวอย่างทุกอาชีพได้จากการซื้อขายหลักทรัพย์ ประมาณไม่เกิน 3,000 บาทต่อเดือน ยกเว้นกลุ่มรายได้ต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาทต่อเดือนขึ้นไป มีรายได้จากค่าคอมมิชชั่นมากกว่า 7,000 บาทต่อเดือน และร้อยละ 61 ของกลุ่มตัวอย่าง มีการจัดสรรเงินเป็นหมวดหมู่ ส่วนใหญ่จัดเป็นค่าใช้จ่ายประจำเดือนมากที่สุด รองลงมา เพื่อการออมและเป็นค่าทดแทนบุญคุณและเพื่องานสังคม ตามลำดับ ส่วนค่าใช้จ่ายประจำเดือน ส่วนใหญ่เป็นรายจ่าย ค่าอาหารและเครื่องดื่ม รองลงมาเป็นค่าพาหนะและค่าเดินทาง ส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อการออม – การลงทุนมักเป็นการจ่ายเพื่อออมในรูปเงินฝากแบบออมทรัพย์ และค่าใช้จ่ายเป็นการทดแทนบุญคุณเป็นการจ่ายเพื่อบิดา – มารดา ญาติ – พี่น้อง 2.กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 46.8 มีความรู้และความเข้าใจต่อการวางแผนทางการเงิน และสามารถทำตามนโยบายของรัฐบาล โดยแบ่งรายได้เป็น 4 ส่วน ใช้จ่าย 3 ส่วนและออม 1 ส่วน ส่วนใหญ่มีการจัดทำงบประมาณรายรับ – รายจ่าย แต่ละเดือนเป็นเวลา 1 – 2 ปี และเมื่อเปรียบเทียบพบว่า งบประมาณของค่าใช้จ่ายที่ตั้งไว้เท่ากับค่าใช้จ่ายจริงเป็นส่วนใหญ่ และกว่าร้อยละ 60.8 มักใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น กรณีมีเงินเหลือกว่าร้อยละ 89.7 ของกลุ่มตัวอย่างนิยมฝากธนาคาร ส่วนในกรณีมีเงินไม่พอใช้จ่ายก็มักจะเลือกวิธีลดค่าใช้จ่ายลง เวลาที่ใช้ในการสร้างฐานะทางการเงินส่วนใหญ่ไม่เกิน 5 ปี 3. กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 51.5 มีวินัยด้านการเงินโดยเมื่อเปรียบเทียบรายได้ และรายจ่าย พบว่ามีรายได้กับรายจ่ายในระดับพอๆ กัน กรณีเมื่อทราบว่าเงินสดจะขาดมือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นลง ซึ่งสอดคล้องกันในทุกระดับของรายได้ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 30.8 วางแผนเปอร์เซ็นต์การออมอยู่ในช่วง 6 – 10%

ของรายได้ ซึ่งกลุ่มนี้ส่วนใหญ่สามารถออมได้เพียงระยะสั้นๆ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างยังมีเป้าหมายในการออมที่ชัดเจน นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 54.5 ไม่มีบัตรเครดิต มีเพียงร้อยละ 27.2 มีบัตรเครดิตเพียง 1 ใบ และอีกร้อยละ 18.3 มีมากกว่า 1 ใบ สำหรับการจ่ายชำระหนี้ตามบัตรเครดิต กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้วิธีจ่ายเต็ม 100% มากกว่าการจ่ายขั้นต่ำ ส่วนการสร้างเครดิตทางการเงินของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าเกิดจากหน้าที่ / การงานมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกันทุกระดับของรายได้ รองลงมาเกิดจากเงินสดในธนาคาร และหลักทรัพย์ ตามลำดับ 4. กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.0 มีวิธีการแก้ปัญหาหนี้ค่าใช้จ่ายมากกว่ารายได้ โดยลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นลง รองลงมาหารรายได้เสริมเพื่อเพิ่มรายได้ และการจัดทำบัญชีรายรับ – รายจ่าย เพื่อดูรายละเอียดในแต่ละเดือน กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า วิธีการจัดการการเงินที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด คือ การใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น รองลงมาต้องมีการวางแผนใช้จ่ายในแต่ละเดือน และมีวินัยในการออม

สนทยา เขมวิรัตน์และดวงใจ เขมวิรัตน์.(2553:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการวางแผนทางการเงินของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการวางแผนทางการเงิน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ใน 4 ด้าน คือ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน โดยจำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี คณะวิชา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 445 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 52 ข้อ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน, t - test for independent sample, F- test และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี LSD ผลการศึกษาพบว่า ระดับพฤติกรรมการวางแผนทางการเงินของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อยู่ในระดับปฏิบัติเป็นบางครั้ง โดยด้านที่มีระดับพฤติกรรมสูงที่สุด คือ ด้านการใช้จ่าย รองลงมา คือ ด้านการออม และ ด้านที่ต่ำที่สุด คือ ด้านการลงทุน นักศึกษาที่มีเพศ มีระดับชั้นปี คณะวิชาต่างกัน มีพฤติกรรมการวางแผนทางการเงิน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตอนที่ 5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

กรอบแนวความคิด

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ ความรู้และทัศนคติของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน คือ การกำหนดประชากร และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดแต่ละขั้นตอนดังนี้

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

กลุ่มประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 3,460 คน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 2,861 คน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก (จักรพงษ์ภูวนารถ) จำนวน 3,502 คน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์(บพิตรพิมุข จักรวรรดิ) จำนวน 1,592 คน จำแนกตามสาขาวิชา ได้ดังนี้ สาขาวิชาการเงิน จำนวน 529 คน สาขาวิชาการจัดการ จำนวน 3,116 คน สาขาวิชาการตลาด จำนวน 2,115 คน สาขาวิชาการบัญชี จำนวน 3,423 คน สาขาวิชาระบบสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ จำนวน 1,749 คน และสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 483 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 11,415 คน (ข้อมูลสารสนเทศสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, สิงหาคม 2555:ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการเงิน จำนวน 62 คน สาขาวิชาการจัดการ จำนวน 377 คน สาขาวิชาการตลาด จำนวน 266 คน สาขาวิชาการบัญชี จำนวน 430 คน สาขาวิชาระบบสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ จำนวน 202 คน และสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 82 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 1,419 คน ประมาณขนาดตัวอย่างด้วย สูตร Yamane' (ชานินทร์ ศิลป์จารุ,2547:36) ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5 % สุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) มีสาขาวิชาของนักศึกษาเป็นชั้น (Strata) และใช้นักศึกษาเป็นหน่วยในการสุ่ม

การประมาณขนาดตัวอย่าง

ประมาณขนาดตัวอย่างด้วย สูตร Yamane' (ธานีินทร์ ศิลป์จารุ, 2547:36) ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5 % ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดของประชากร

e แทน ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่างที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ = 5%

1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ นักศึกษาทั้งหมดจำนวน 3,460 คน

$$n = \frac{3460}{1+3460(.05)^2}$$

$$n = 358.5493$$

ดังนั้นขนาดตัวอย่างนักศึกษา สาขาวิชาการเงิน ที่ใช้คืออย่างน้อย 359 คน

2. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร นักศึกษาทั้งหมดจำนวน 2,861 คน

$$n = \frac{2,861}{1+2,861(.05)^2}$$

$$n = 350.9353$$

ดังนั้นขนาดตัวอย่างนักศึกษาที่ใช้คืออย่างน้อย 351 คน

3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก (จักรพงษ์ภูวนารถ) นักศึกษาทั้งหมดจำนวน 3,502 คน

$$n = \frac{3,502}{1+3,502(.05)^2}$$

$$n = 358.9954$$

ดังนั้นขนาดตัวอย่างนักศึกษาที่ใช้คืออย่างน้อย 359 คน

4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ (บพิตรพิมุข จักรวรรดิ) นักศึกษาทั้งหมดจำนวน 1,592 คน

$$n = \frac{1,592}{1+1,592(.05)^2}$$

$$n = 319.6788$$

ดังนั้นขนาดตัวอย่างนักศึกษาที่ใช้คืออย่างน้อย 320 คน

การสุ่มตัวอย่าง

สุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ใช้สาขาวิชา ของนักศึกษาเป็นชั้น (Strata) และใช้นักศึกษาเป็นหน่วยในการสุ่ม ปรากฏจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

สาขาวิชา	มทร.กรุงเทพ		มทร.พระนคร		มทร.ตะวันออก		มทร.รัตนโกสินทร์	
	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง
การเงิน	244	25	285	35	-	-	-	-
การจัดการ	927	96	605	74	1,176	121	408	82
การตลาด	827	86	531	65	517	53	240	48
การบัญชี	896	93	647	79	1,222	125	658	132
ระบบสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์	433	45	665	82	587	60	64	13
ภาษาอังกฤษธุรกิจ	133	14	128	16	-	-	222	45
รวม	3,460	359	2,861	351	3,502	359	1,592	320

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้และทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา ประกอบด้วย 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามปลายปิด

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มีลักษณะเป็นข้อสอบปรนัยแบบถูกผิด จำนวน 40 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five – points rating scales) รวมจำนวน 58 ข้อ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามปลายเปิด

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

แบบสอบถาม ความรู้และทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา ประกอบด้วย 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา ผู้วิจัยดำเนินการสอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา ลักษณะเป็นข้อสอบปรนัยแบบถูกผิด ซึ่งสอบถามความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ทั้ง 4 ด้าน จำนวน 40 ข้อ โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยจำแนก ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล เป็น 4 ด้าน คือ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน

2. ดำเนินการจัดทำแบบสัมภาษณ์ เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ได้โครงสร้างข้อคำถาม จำนวน 10 ข้อ (ภาคผนวก ก.) นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับ การจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา

3. ดำเนินการสร้างข้อคำถาม วัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา ในแต่ละด้าน ดังนี้ ด้านการหารายได้ จำนวน 10 ข้อ ด้านการใช้จ่าย จำนวน 10 ข้อ ด้านการออม จำนวน 10 ข้อ และด้านการลงทุน จำนวน 10 ข้อ รวมทั้งสิ้นจำนวน 40 ข้อ

4. นำแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา จำนวน 40 ข้อ ดังกล่าวไปตรวจหาคุณภาพเบื้องต้นของแบบทดสอบ โดยการหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของข้อคำถาม ด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านเนื้อหา จำนวนข้อคำถาม และภาษาที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิ เลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC.) ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป(ภาคผนวก ข.) ได้จำนวนข้อคำถามทั้งสิ้น 40 ข้อ โดยมีรายละเอียดดังนี้ ด้านการหารายได้ จำนวน 10 ข้อ ด้านการใช้จ่าย จำนวน 10 ข้อ ด้านการออม จำนวน 10 ข้อ และด้านการลงทุน 10 ข้อ

5. กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบ วัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา คือ ตอบถูกให้ 1 ส่วนตอบผิดให้ 0

6. นำแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา จำนวน 40 ข้อ ซึ่งได้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขให้มีคุณภาพดีแล้ว ไปทำการทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาที่ไม่ได้รับการสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบทดสอบที่ได้ นำแบบทดสอบที่สมบูรณ์แล้ว ตรวจให้คะแนน และดำเนินการหาคุณภาพของแบบทดสอบ ด้านค่าอำนาจจำแนก พบว่า แบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

ของนักศึกษา มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 – 0.75 (ภาคผนวก ข.) หาค่าความยาก ของแบบทดสอบ พบว่า แบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา มีค่าความยาก ตั้งแต่ 0.23 – 0.85 (ภาคผนวก ข.) และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบชุดนี้ โดยการคำนวณหาค่า KR- 20 พบว่า แบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 (ภาคผนวก ข.) สรุปคุณภาพด้านต่างๆ ของแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าคุณภาพของแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา

แบบทดสอบ	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยาก	ค่าความเชื่อมั่น
1. ด้านการหารายได้	0.20 – 0.75	0.51– 0.81	0.81
2. ด้านการใช้จ่าย	0.22 – 0.75	0.50 – 0.85	0.80
3. ด้านการออม	0.32 – 0.56	0.23 – 0.80	0.79
4. ด้านการลงทุน	0.22 – 0.62	0.35 – 0.79	0.79
รวมทั้งฉบับ	0.20 – 0.75	0.23 – 0.85	0.86

7. กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนของแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา โดยอาศัยเกณฑ์การแปลความหมายคะแนน ดังนี้

ช่วงคะแนน	การแปลความหมาย
ร้อยละ 80 ขึ้นไป (32 - 40 คะแนน)	หมายถึง ผู้ตอบมีระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลในระดับดี
ร้อยละ 60 – 79 (24 - 31คะแนน)	หมายถึง ผู้ตอบมีระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลในระดับปานกลาง
ต่ำกว่า ร้อยละ 60 (0 - 23 คะแนน)	หมายถึง ผู้ตอบมีระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลในระดับต่ำ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด ตามแนวของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 58 ข้อ โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามวัดทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา โดยจำแนก ทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล เป็น 4 ด้าน คือ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน

2. ดำเนินการจัดทำแบบสัมภาษณ์ เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ได้โครงสร้างข้อคำถาม จำนวน 10 ข้อ (ภาคผนวก ก.) นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามวัดทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา

3. ดำเนินการสร้างข้อคำถาม วัดทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา ในแต่ละด้าน ดังนี้ ด้านการหารายได้ จำนวน 14 ข้อ ด้านการใช้จ่าย จำนวน 15 ข้อ ด้านการออม จำนวน 14 ข้อ และด้านการลงทุน 15 ข้อ รวมทั้งสิ้นจำนวน 58 ข้อ

4. นำแบบสอบถามวัดทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาจำนวน 58 ข้อ ดังกล่าวไปตรวจหาคุณภาพเบื้องต้นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของข้อคำถาม ด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านเนื้อหา จำนวนข้อคำถาม และภาษาที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิ เลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC.) ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป (ภาคผนวก ข.) ได้จำนวนข้อคำถามทั้งสิ้น 58 ข้อ โดยมีรายละเอียดดังนี้ ด้านการหารายได้ จำนวน 14 ข้อ ด้านการใช้จ่าย จำนวน 15 ข้อ ด้านการออม จำนวน 14 ข้อ และด้านการลงทุน 15 ข้อ รวมทั้งสิ้นจำนวน 58 ข้อ

5. กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบสอบถามวัดทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา โดยมีการระบุคะแนนดังนี้

คะแนน	ความหมาย
5	หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อคำถามนั้นในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อคำถามนั้นในระดับมาก
3	หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อคำถามนั้นในระดับปานกลาง
2	หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อคำถามนั้นในระดับน้อย
1	หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อคำถามนั้นในระดับน้อยที่สุด

6. นำแบบสอบถามวัดทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาจำนวน 58 ข้อ ซึ่งได้ผ่านการปรับปรุง และแก้ไขให้มีคุณภาพแล้ว ไปทำการทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษา ที่ไม่ได้รับการสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้ นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้ว ตรวจให้คะแนน และดำเนินการหาคุณภาพ

ของแบบสอบถาม ได้แก่ ค่าอำนาจจำแนก โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างค่าคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ชุดนี้ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach,1970) พบว่า แบบสอบถามวัดทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา มีค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ตั้งแต่ 0.22 - 0.95 และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค 0.93 (ภาคผนวก ข.) สรุปคุณภาพของแบบสอบถามวัดทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงค่าคุณภาพของแบบสอบถามวัดทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา

แบบสอบถาม	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น
1. ด้านการหารายได้	0.55 – 0.95	0.97
2. ด้านการใช้จ่าย	0.37 – 0.64	0.86
3. ด้านการออม	0.26 – 0.80	0.88
4. ด้านการลงทุน	0.22 – 0.68	0.85
รวมทั้งฉบับ	0.22 – 0.95	0.93

7. กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนของแบบสอบถามวัดทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา โดยอาศัยเกณฑ์การแปลความหมายคะแนน ของบุญชม ศรีสะอาด (2535:100) ซึ่งมีการกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

ช่วงคะแนน	การแปลความหมาย
4.51 – 5.00	หมายถึง ผู้ตอบมีทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในระดับดีที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง ผู้ตอบมีทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในระดับดี
2.51 – 3.50	หมายถึง ผู้ตอบมีทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง ผู้ตอบมีทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในระดับไม่ดี
1.00 – 1.50	หมายถึง ผู้ตอบมีทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในระดับไม่ดีที่สุด

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามปลายเปิด ให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 1,670 ชุด (เพิ่มจากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 20 เพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อนที่อาจเกิดจากการเก็บรวบรวมข้อมูลได้น้อยกว่าจำนวนตัวอย่าง) แจกให้กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และรอรับแบบสอบถามกลับคืน ได้แบบสอบถามกลับคืนมา และทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม พบว่ามีแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 1,419 ชุด คิดเป็นร้อยละ 84.97

2. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนที่ได้ระบุไว้

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ และทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ เพื่อคำนวณหา ค่าจำนวนและร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean; \bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation ; S.D.) ค่าที่ (t - test for independent sample) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณหาค่าสถิติ ดังนี้

1. ค่าสถิติเพื่อการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC.) (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช,2539:158)

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้อง
 $\sum R$ แทน ผลรวมของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบแบบถูกผิด โดยใช้สูตรค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ,2538:210)

$$D = P_H - P_L$$

เมื่อ D แทน ค่าอำนาจจำแนก
 P_H แทน ค่าสัดส่วนของกลุ่มเก่ง
 P_L แทน ค่าสัดส่วนของกลุ่มอ่อน

1.3 หาค่าความยากของแบบทดสอบแบบถูกผิด (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ ,2538:209)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยาก
 R แทน จำนวนคนที่ทำข้อนั้นถูก
 N แทน จำนวนคนทั้งหมด

1.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแบบถูกผิด โดยใช้สูตรของคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson Method) สูตรที่ 20 (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ,2538:197)

$$r_{tt} = \left(\frac{n}{n-1} \right) \left(1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 N แทน จำนวนข้อทั้งหมดของข้อสอบ
 p แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำข้อสอบถูกในแต่ละข้อ
 q แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำข้อสอบผิดในแต่ละข้อ
 S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบฉบับนั้น

1.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ,2538:210)

$$r = \frac{n \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[n \sum x^2 - (\sum x)^2][n \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม
 x แทน คะแนนของแบบสอบถามแต่ละข้อ
 y แทน คะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ
 n แทน จำนวนตัวอย่าง

1.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient alpha) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ,2538:200)

$$\alpha = \frac{N}{N-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
 N แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม
 $\sum S_i^2$ แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
 S_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถามทั้งฉบับ

2. ค่าสถิติพื้นฐาน

2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) (บุญชม ศรีสะอาด,2535:101)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ
 f แทน จำนวนข้อมูล
 n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean; \bar{x}) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538:73)

$$\bar{x} = \frac{\sum X_i}{n}$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X_i$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน (S.D.) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538:79)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3. ค่าสถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้ t - test (t - test for independent sample) เมื่อทดสอบความแปรปรวนของประชากร กลุ่มที่ 1 (σ_1^2) และกลุ่มที่ 2 (σ_2^2) พบว่า $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$ ใช้ t - test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538:100)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left\{ \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \right\} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-distribution
 \bar{X}_1, \bar{X}_2 แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
 S_1^2, S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
 n_1, n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

ถ้าพบว่า $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$ ใช้สูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538:102)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left\{ \frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right\}^2}{\frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1} \right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left(\frac{S_2^2}{n_2} \right)^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t - distribution

\bar{X}_1, \bar{X}_2 แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

S_1^2, S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ,2538:112)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ F แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F - distribution

MS_b แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

MS_w แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

3.3 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างสองกลุ่ม กรณีที่ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติทำการเปรียบเทียบพหุคูณ ด้วยวิธี Scheffe's test (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ ,2538:140)

$$S = \sqrt{(k-1)F_{(\alpha;df_1,df_2)}} \sqrt{MSE \left[\sum_{j=1}^K \frac{(c_j)^2}{n_j} \right]}$$

- เมื่อ S แทน ค่าวิกฤตของ Scheffe'
 K แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการเปรียบเทียบ
 $F_{(\alpha;df_1,df_2)}$ แทน ค่าFที่ได้จากการเปิดตารางการแจกแจงค่า F
 MSE แทน ค่าความคลาดเคลื่อนของความแปรปรวน
 C_j แทน สัมประสิทธิ์ Contrast ขนาดกลุ่มตัวอย่างแต่ละชุด
 n_j แทน ขนาดกลุ่มตัวอย่างแต่ละชุด

3.4 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 ตัวแปร โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ,2538:210)

$$r = \frac{n\sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[n\sum x^2 - (\sum x)^2][n\sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

- เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม
 x แทน คะแนนของแบบสอบถามแต่ละข้อ
 y แทน คะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ
 n แทน จำนวนตัวอย่าง

การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2544:316)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ความหมาย
เข้าใกล้ 1(ประมาณ.70-.90)	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
เข้าใกล้ .50 (ประมาณ .30-.70)	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
เข้าใกล้ .00(ประมาณ .30และต่ำกว่า)	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล สำหรับการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัย ได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตัวอย่าง
t	แทน	ค่าการแจกแจงที
F	แทน	ค่าการแจกแจงเอฟ
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
SS	แทน	ผลรวมของข้อมูลยกกำลังสอง
df	แทน	องศาแห่งความเป็นอิสระ
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาจำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปร เกี่ยวกับ นักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความรู้ และระดับทักษะ ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม และรายด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาจำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปร เกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง ดังแสดงผลใน ตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงจำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง

ตัวแปร	ระดับของตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	ชาย	446	31.4
	หญิง	973	68.6
	รวม	1,419	100.0
2. ระดับชั้นปี	ชั้นปีที่ 1	452	31.9
	ชั้นปีที่ 2	233	16.4
	ชั้นปีที่ 3	494	34.8
	ชั้นปีที่ 4	240	16.9
	รวม	1,419	100.0
3. สาขาวิชา	การเงิน	62	4.4
	การจัดการ	377	26.6
	การตลาด	266	18.7
	การบัญชี	430	30.3
	สารสนเทศ	202	14.2
	ภาษาอังกฤษธุรกิจ	82	5.8
	รวม	1,419	100.0

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ตัวแปร	ระดับของตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
4. รายได้ต่อเดือน	ต่ำกว่า 10,000 บาท	1267	89.3
	10,000 – 15,000 บาท	130	9.2
	15,000 บาท ขึ้นไป	22	1.6
รวม		1,419	100.0
5. แหล่งที่มาของรายได้	ผู้ปกครอง	1109	78.2
	เงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา	142	10.0
	เงินทุนการศึกษา	16	1.1
	ทำงาน	152	10.7
รวม		1,419	100.0
6. อาชีพผู้ปกครอง	กลุ่มอาชีพรับจ้าง	858	60.5
	กลุ่มอาชีพเกษตรกรรมหรือปศุสัตว์	70	4.9
	กลุ่มอาชีพเป็นผู้ประกอบการหรืออาชีพทำธุรกิจ	491	34.6
	รวม	1,419	100.0

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 973 คน คิดเป็นร้อยละ 68.60 ระดับชั้นปี ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 494 คน คิดเป็นร้อยละ 34.80 สาขาวิชาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษสาขาวิชาการบัญชี จำนวน 430 คน คิดเป็นร้อยละ 30.30 รายได้ต่อเดือนส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 1,267 คน คิดเป็นร้อยละ 89.30 โดยแหล่งที่มาของรายได้ ส่วนใหญ่มีรายได้จากผู้ปกครอง จำนวน 1,109 คน คิดเป็นร้อยละ 78.20 และส่วนใหญ่ผู้ปกครองมีอาชีพ กลุ่มอาชีพรับจ้าง จำนวน 858 คน คิดเป็นร้อยละ 60.50

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความรู้และระดับทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม และรายด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน ดังแสดงผลใน ตารางที่ 5 – ตารางที่ 6

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้
ด้านการหารายได้ (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	7.81	1.42	มีความรู้ระดับปานกลาง
ด้านการใช้จ่าย (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	7.77	1.63	มีความรู้ระดับปานกลาง
ด้านการออม (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	5.95	1.50	มีความรู้ระดับต่ำ
ด้านการลงทุน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	6.38	1.60	มีความรู้ระดับปานกลาง
โดยรวม (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)	27.91	3.40	มีความรู้ระดับปานกลาง

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่า $\bar{X} = 27.91$ S.D. = 3.40 โดยด้านที่มีระดับความรู้สูงสุด คือ ด้านการหารายได้ มีค่า $\bar{X} = 7.81$ S.D. = 1.42 รองลงมา คือ ด้านการใช้จ่าย มีค่า $\bar{X} = 7.77$ S.D. = 1.63 ด้านการลงทุน มีค่า $\bar{X} = 6.38$ S.D. = 1.60 และ ด้านการออม มีค่า $\bar{X} = 5.95$ S.D. = 1.50

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	\bar{X}	S.D.	ระดับทักษะ
ด้านการหารายได้	3.87	0.55	มีทักษะระดับดี
ด้านการใช้จ่าย	3.12	0.39	มีทักษะระดับปานกลาง
ด้านการออม	3.58	0.45	มีทักษะระดับดี
ด้านการลงทุน	3.19	0.31	มีทักษะระดับปานกลาง
โดยรวม	3.44	0.31	มีทักษะระดับปานกลาง

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ระดับทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่า $\bar{X} = 3.44$ S.D. = 0.31 โดยด้านที่มีระดับทักษะสูงสุด คือ ด้านการหารายได้ มีค่า $\bar{X} = 3.87$ S.D. = 0.55 รองลงมา คือ ด้านการออม มีค่า $\bar{X} = 3.58$ S.D. = 0.45 ด้านการลงทุน มีค่า $\bar{X} = 3.19$ S.D. = 0.31 และ ด้านการใช้จ่าย มีค่า $\bar{X} = 3.12$ S.D. = 0.39

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง ดังแสดงผลใน ตารางที่ 7 – ตารางที่ 29

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปร เพศเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t
ด้านการหารายได้	ชาย	446	7.72	1.58	1.53
	หญิง	973	7.85	1.34	
ด้านการใช้จ่าย	ชาย	446	7.52	1.79	3.75*
	หญิง	973	7.89	1.54	
ด้านการออม	ชาย	446	5.57	1.51	6.60*
	หญิง	973	6.13	1.47	
ด้านการลงทุน	ชาย	446	6.66	1.48	4.65*
	หญิง	973	6.25	1.64	
โดยรวม	ชาย	446	27.46	3.83	3.14*
	หญิง	973	28.11	3.17	

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรเพศ ทั้งโดยรวมและรายด้าน ด้วยค่า t - test for independent sample พบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาหญิงมีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ด้านการใช้จ่ายและด้านการออม สูงกว่านักศึกษาชาย แต่ด้านการลงทุน นักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่านักศึกษาหญิง ส่วนด้านการหารายได้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการหารายได้	ระหว่างกลุ่ม	3	24.04	8.01	4.00*
	ภายในกลุ่ม	1415	2836.44	2.01	
	รวม	1418	2860.48		
ด้านการใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	3	180.82	60.27	23.72*
	ภายในกลุ่ม	1415	3596.29	2.54	
	รวม	1418	3777.11		
ด้านการออม	ระหว่างกลุ่ม	3	40.15	13.38	5.99*
	ภายในกลุ่ม	1415	3161.69	2.23	
	รวม	1418	3201.84		
ด้านการลงทุน	ระหว่างกลุ่ม	3	24.92	8.31	3.26*
	ภายในกลุ่ม	1415	3602.86	2.55	
	รวม	1418	3627.78		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	736.20	245.40	22.12*
	ภายในกลุ่ม	1415	15697.08	11.09	
	รวม	1418	16433.27		

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน ของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลดัง ตารางที่ 9 – ตารางที่ 13

ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (27.21)	ชั้นปีที่ 2 (27.28)	ชั้นปีที่ 3 (28.83)	ชั้นปีที่ 4 (27.93)
ชั้นปีที่ 1 (27.21)	-	.08	1.63*	.73
ชั้นปีที่ 2 (27.28)		-	1.55*	.65
ชั้นปีที่ 3 (28.83)			-	.90*
ชั้นปีที่ 4 (27.93)				-

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ของนักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (7.76)	ชั้นปีที่ 2 (7.57)	ชั้นปีที่ 3 (7.95)	ชั้นปีที่ 4 (7.85)
ชั้นปีที่ 1 (7.76)	-	.19	.19	.09
ชั้นปีที่ 2 (7.57)		-	.37*	.28
ชั้นปีที่ 3 (7.95)			-	.10
ชั้นปีที่ 4 (7.85)				-

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ของนักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการ

จัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (7.40)	ชั้นปีที่ 2 (7.51)	ชั้นปีที่ 3 (8.23)	ชั้นปีที่ 4 (7.76)
ชั้นปีที่ 1 (7.40)	-	.11	.83*	.36*
ชั้นปีที่ 2 (7.51)		-	.72*	.25
ชั้นปีที่ 3 (8.23)			-	.47*
ชั้นปีที่ 4 (7.76)				-

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ของนักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4

นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลด้านการใช้จ่าย แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1

ตารางที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (5.79)	ชั้นปีที่ 2 (5.98)	ชั้นปีที่ 3 (6.16)	ชั้นปีที่ 4 (5.79)
ชั้นปีที่ 1 (5.79)	-	.19	.37*	.00
ชั้นปีที่ 2 (5.98)		-	.18	.19
ชั้นปีที่ 3 (6.16)			-	.37*
ชั้นปีที่ 4 (5.79)				-

จากตารางที่ 12 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (6.25)	ชั้นปีที่ 2 (6.22)	ชั้นปีที่ 3 (6.49)	ชั้นปีที่ 4 (6.53)
ชั้นปีที่ 1 (6.25)	-	.03	.24	.28*
ชั้นปีที่ 2 (6.22)		-	.27	.31*
ชั้นปีที่ 3 (6.49)			-	.04
ชั้นปีที่ 4 (6.53)				-

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน ของนักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 อย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลจำแนกตามตัวแปรสาขาวิชา เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการหารายได้	ระหว่างกลุ่ม	5	34.28	6.86	3.43*
	ภายในกลุ่ม	1413	2826.20	2.00	
	รวม	1418	2860.48		
ด้านการใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	5	134.15	26.83	10.41*
	ภายในกลุ่ม	1413	3642.95	2.58	
	รวม	1418	3777.11		
ด้านการออม	ระหว่างกลุ่ม	5	75.92	15.18	6.86*
	ภายในกลุ่ม	1413	3125.92	2.21	
	รวม	1418	3201.84		
ด้านการลงทุน	ระหว่างกลุ่ม	5	109.27	21.85	8.78*
	ภายในกลุ่ม	1413	3518.51	2.49	
	รวม	1418	3627.78		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	5	1016.07	203.21	18.63*
	ภายในกลุ่ม	1413	15417.20	10.91	
	รวม	1418	16433.27	6.86	

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามตัวแปรสาขาวิชา ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลดังตารางที่ 15 – ตารางที่ 19

ตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา (\bar{X})	การเงิน (28.29)	การจัดการ (26.73)	การตลาด (27.50)	การบัญชี (28.79)	สารสนเทศ (28.61)	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (28.05)
การเงิน (28.29)	-	1.56*	.79*	.50	.32	.24
การจัดการ (26.73)		-	.77	2.06*	1.89*	1.32
การตลาด (27.50)			-	1.29*	1.11*	.55
การบัญชี (28.79)				-	.18	.74
สารสนเทศ (28.61)					-	.56
ภาษาอังกฤษธุรกิจ(28.05)						-

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาการเงิน การบัญชี และสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ต่ำกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการเงิน การบัญชี และสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์

นักศึกษาสาขาวิชาการตลาด มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับ การจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาการเงิน การบัญชี และสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดมีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ต่ำกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการเงิน การบัญชี และสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์

ตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา (\bar{X})	การเงิน (7.63)	การจัดการ (7.59)	การตลาด (7.80)	การบัญชี (7.95)	สารสนเทศ (7.99)	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (7.80)
การเงิน (7.63)	-	.04	.17	.32	.36	.18
การจัดการ (7.59)		-	.21	.36	.39	.21
การตลาด (7.80)			-	.15	.19	.01
การบัญชี (7.95)				-	.04	.15
สารสนเทศ (7.99)					-	.19
ภาษาอังกฤษธุรกิจ(7.80)						-

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ต่ำกว่านักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี

ตารางที่ 17 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา (\bar{X})	การเงิน (8.26)	การจัดการ (7.35)	การตลาด (7.71)	การบัญชี (8.09)	สารสนเทศ (7.90)	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (7.56)
การเงิน (8.26)	-	.91*	.55	.17	.36	.70
การจัดการ (7.35)		-	.36	.74*	.55*	.21
การตลาด (7.71)			-	.38	.19	.15
การบัญชี (8.09)				-	.19	.53
สารสนเทศ (7.90)					-	.34
ภาษาอังกฤษธุรกิจ(7.56)						-

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน เป็น รายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาการเงิน การบัญชี และสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดย นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ต่ำกว่านักศึกษาสาขาวิชาการเงิน การบัญชี และสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์

ตารางที่ 18 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา (\bar{X})	การเงิน (6.06)	การจัดการ (5.76)	การตลาด (5.73)	การบัญชี (6.28)	สารสนเทศ (5.86)	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (6.00)
การเงิน (6.06)	-	.31	.34	.21	.20	.06
การจัดการ (5.76)		-	.03	.52*	.10	.24
การตลาด (5.73)			-	.55*	.13	.27
การบัญชี (6.28)				-	.42	.28
สารสนเทศ (5.86)					-	.14
ภาษาอังกฤษธุรกิจ(6.00)						-

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ และการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่านักศึกษา สาขาวิชาการจัดการ และการตลาด

ตารางที่ 19 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา (\bar{X})	การเงิน (6.34)	การจัดการ (6.03)	การตลาด (6.26)	การบัญชี (6.47)	สารสนเทศ (6.87)	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (6.68)
การเงิน (6.34)	-	.31	.08	.14	.53	.34
การจัดการ (6.03)		-	.23	.45	.84	.65
การตลาด (6.26)			-	.21	.60	.42
การบัญชี (6.47)				-	.39	.21
สารสนเทศ (6.87)					-	.18
ภาษาอังกฤษธุรกิจ(6.68)						-

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน แตกต่างกับ นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี สารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ และภาษาอังกฤษธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน ต่ำกว่านักศึกษสาขาวิชาการบัญชี สารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ และภาษาอังกฤษธุรกิจ

นักศึกษสาขาวิชาการตลาด มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับ การจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน แตกต่างกับนักศึกษสาขาวิชาสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษสาขาวิชาการตลาด มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน ต่ำกว่า นักศึกษสาขาวิชา สารสนเทศทางคอมพิวเตอร์

ตารางที่ 20 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรรายได้ต่อเดือน เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการหารายได้	ระหว่างกลุ่ม	2	12.96	6.48	3.22*
	ภายในกลุ่ม	1416	2847.52	2.01	
	รวม	1418	2860.48		
ด้านการใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	2	40.31	20.15	7.64*
	ภายในกลุ่ม	1416	3736.80	2.64	
	รวม	1418	3777.11		
ด้านการออม	ระหว่างกลุ่ม	2	33.50	16.75	7.48*
	ภายในกลุ่ม	1416	3168.35	2.24	
	รวม	1418	3201.84		
ด้านการลงทุน	ระหว่างกลุ่ม	2	13.54	6.77	2.65
	ภายในกลุ่ม	1416	3614.24	2.55	
	รวม	1418	3627.78		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	203.47	101.73	8.88*
	ภายในกลุ่ม	1416	16229.81	11.46	
	รวม	1418	16433.27	6.48	

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามตัวแปรรายได้ต่อเดือน ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย และด้านการออม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนด้านการลงทุนแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย และด้านการออม ของนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน

ต่างกัน แยกต่างหาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลดังตารางที่ 21 – ตารางที่ 24

ตารางที่ 21 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน (\bar{X})	ต่ำกว่า 10,000 (27.99)	10,000 – 15,000 (27.64)	15,000 บาท ขึ้นไป (25.00)
ต่ำกว่า 10,000 (27.99)	-	.35	2.99*
10,000 – 15,000 (27.64)		-	2.64*
15,000 บาท ขึ้นไป (25.00)			

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ของนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แยกต่างหากกับนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ต่ำกว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาท

ตารางที่ 22 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน (\bar{X})	ต่ำกว่า 10,000 (7.84)	10,000 – 15,000 (7.65)	15,000 บาท ขึ้นไป (7.18)
ต่ำกว่า 10,000 (7.84)	-	.19	.66*
10,000 – 15,000 (7.65)		-	.47
15,000 บาท ขึ้นไป (7.18)			

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ของนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน ต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ แตกต่างกับ นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ต่ำกว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท

ตารางที่ 23 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน (\bar{X})	ต่ำกว่า 10,000 (7.80)	10,000 – 15,000 (7.68)	15,000 บาท ขึ้นไป (6.45)
ต่ำกว่า 10,000 (7.80)	-	.12	1.35*
10,000 – 15,000 (7.68)		-	1.23*
15,000 บาท ขึ้นไป (6.45)			

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ของนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน ต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย แตกต่างกับ

นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ต่ำกว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาท

ตารางที่ 24 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ(Scheffe's)ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน (\bar{X})	ต่ำกว่า 10,000 (6.00)	10,000 – 15,000 (5.62)	15,000 บาท ขึ้นไป (5.09)
ต่ำกว่า 10,000 (6.00)	-	.38*	.91*
10,000 – 15,000 (5.62)		-	.53
15,000 บาท ขึ้นไป (5.09)			-

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน ต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป

ตารางที่ 25 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรแหล่งที่มาของรายได้ เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการหารายได้	ระหว่างกลุ่ม	3	1.150	.38	.19
	ภายในกลุ่ม	1415	2859.33	2.02	
	รวม	1418	2860.48		
ด้านการใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	3	12.73	4.24	1.60
	ภายในกลุ่ม	1415	3764.38	2.66	
	รวม	1418	3777.11		
ด้านการออม	ระหว่างกลุ่ม	3	25.31	8.44	3.76*
	ภายในกลุ่ม	1415	3176.53	2.25	
	รวม	1418	3201.84		
ด้านการลงทุน	ระหว่างกลุ่ม	3	18.95	6.32	2.48
	ภายในกลุ่ม	1415	3608.84	2.55	
	รวม	1418	3627.78		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	86.22	28.74	2.49
	ภายในกลุ่ม	1415	16347.06	11.55	
	รวม	1418	16433.27		

จากตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามตัวแปรแหล่งที่มาของรายได้ ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการออม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย และด้านการลงทุน แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้

แหล่งที่มาของรายได้ (\bar{X})	ผู้ปกครอง (5.99)	เงินกู้ยืม (5.99)	เงินทุนการศึกษา (6.44)	การทำงาน (5.59)
ผู้ปกครอง (5.99)	-	.00	.45	.40*
เงินกู้ยืม (5.99)		-	.44	.40
เงินทุนการศึกษา (6.44)			-	.85
การทำงาน (5.59)				-

จากตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครองมีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้จากการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากการทำงาน

ตารางที่ 27 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลจำแนกตามตัวแปรอาชีพผู้ปกครอง เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการหารายได้	ระหว่างกลุ่ม	2	.15	.08	.04
	ภายในกลุ่ม	1416	2860.33	2.02	
	รวม	1418	2860.48		
ด้านการใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	2	20.98	10.49	3.96*
	ภายในกลุ่ม	1416	3756.12	2.65	
	รวม	1418	3777.11		
ด้านการออม	ระหว่างกลุ่ม	2	5.94	2.97	1.32
	ภายในกลุ่ม	1416	3195.89	2.26	
	รวม	1418	3201.84		
ด้านการลงทุน	ระหว่างกลุ่ม	2	10.61	5.30	2.08
	ภายในกลุ่ม	1416	3617.17	2.56	
	รวม	1418	3627.78		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	97.21	48.61	4.21*
	ภายในกลุ่ม	1416	16336.06	11.54	
	รวม	1418	16433.27		

จากตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามตัวแปรอาชีพผู้ปกครอง ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการใช้จ่าย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนด้านการหารายได้ ด้านการออม และด้านการลงทุนแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพบว่าคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม และด้านการใช้จ่าย ของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลดัง ตารางที่ 28 – ตารางที่ 29

ตารางที่ 28 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

อาชีพผู้ปกครอง (\bar{X})	รับจ้าง (27.86)	เกษตรกร (29.06)	ผู้ประกอบการ (27.84)
รับจ้าง (27.86)	-	1.20*	.02
เกษตรกร (29.06)		-	1.22*
ผู้ประกอบการ (27.84)			-

จากตารางที่ 28 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มผู้ประกอบการ

ตารางที่ 29 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

อาชีพผู้ปกครอง (\bar{X})	รับจ้าง (7.77)	เกษตรกร (8.29)	ผู้ประกอบการ (7.70)
รับจ้าง (7.77)	-	.52*	.07
เกษตรกร (8.29)		-	.59*
ผู้ประกอบการ (7.70)			-

จากตารางที่ 29 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย แตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ

0.05 โดยนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย สูงกว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มผู้ประกอบการ

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง ดังแสดงผลใน ตารางที่ 30 – ตารางที่ 54

ตารางที่ 30 แสดงการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปร เพศเป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล	เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t
ด้านการหารายได้	ชาย	446	3.81	0.56	2.92*
	หญิง	973	3.90	0.54	
ด้านการใช้จ่าย	ชาย	446	3.06	0.41	3.86*
	หญิง	973	3.15	0.38	
ด้านการออม	ชาย	446	3.50	0.48	4.31*
	หญิง	973	3.61	0.43	
ด้านการลงทุน	ชาย	446	3.15	0.30	3.78*
	หญิง	973	3.21	0.31	
โดยรวม	ชาย	446	3.38	0.32	5.00*
	หญิง	973	3.47	0.30	

จากตารางที่ 30 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรเพศ ทั้งโดยรวมและรายด้าน ด้วยค่า t - test for independent sample พบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

โดยรวมและทุกด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน สูงกว่านักศึกษาชาย

ตารางที่ 31 แสดงการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงิน ส่วนบุคคลจำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการหารายได้	ระหว่างกลุ่ม	3	4.88	1.63	5.42*
	ภายในกลุ่ม	1415	424.06	.30	
	รวม	1418	428.94		
ด้านการใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	3	10.24	3.41	23.48*
	ภายในกลุ่ม	1415	205.65	.15	
	รวม	1418	215.89		
ด้านการออม	ระหว่างกลุ่ม	3	7.27	2.42	12.48*
	ภายในกลุ่ม	1415	274.78	.19	
	รวม	1418	282.05		
ด้านการลงทุน	ระหว่างกลุ่ม	3	3.11	1.04	11.32*
	ภายในกลุ่ม	1415	129.55	.09	
	รวม	1418	132.66		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	5.88	1.96	21.43*
	ภายในกลุ่ม	1415	129.44	.09	
	รวม	1418	135.32		

จากตารางที่31 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุนของนักศึกษาที่มี

ระดับชั้นปีต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลดัง ตารางที่ 32 – ตารางที่ 36

ตารางที่ 32 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (3.37)	ชั้นปีที่ 2 (3.41)	ชั้นปีที่ 3 (3.52)	ชั้นปีที่ 4 (3.42)
ชั้นปีที่ 1 (3.37)	-	.04	.15*	.05
ชั้นปีที่ 2 (3.41)		-	.11*	.01
ชั้นปีที่ 3 (3.52)			-	.11*
ชั้นปีที่ 4 (3.42)				-

จากตารางที่ 32 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปี 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาระดับชั้นปี 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 33 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (3.82)	ชั้นปีที่ 2 (3.85)	ชั้นปีที่ 3 (3.95)	ชั้นปีที่ 4 (3.81)
ชั้นปีที่ 1 (3.82)	-	.03	.13*	.01
ชั้นปีที่ 2 (3.85)		-	.10	.04
ชั้นปีที่ 3 (3.95)			-	.14*
ชั้นปีที่ 4 (3.81)				-

จากตารางที่ 33 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปี 1 และชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ สูงกว่า นักศึกษาระดับชั้นปี 1 และชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 34 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (3.04)	ชั้นปีที่ 2 (3.07)	ชั้นปีที่ 3 (3.23)	ชั้นปีที่ 4 (3.09)
ชั้นปีที่ 1 (3.04)	-	.03	.19*	.05
ชั้นปีที่ 2 (3.07)		-	.16*	.02
ชั้นปีที่ 3 (3.23)			-	.14*
ชั้นปีที่ 4 (3.09)				-

จากตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการ

จัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปี 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย สูงกว่า นักศึกษาระดับชั้นปี 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 35 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (3.50)	ชั้นปีที่ 2 (3.54)	ชั้นปีที่ 3 (3.67)	ชั้นปีที่ 4 (3.57)
ชั้นปีที่ 1 (3.50)	-	.04	.17*	.07
ชั้นปีที่ 2 (3.54)		-	.13*	.03
ชั้นปีที่ 3 (3.67)			-	.09
ชั้นปีที่ 4 (3.57)				-

จากตารางที่ 35 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปี 1 และชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่า นักศึกษาระดับชั้นปี 1 และชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 36 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน จำแนกตามระดับชั้นปี

ระดับชั้นปี (\bar{X})	ชั้นปีที่ 1 (3.14)	ชั้นปีที่ 2 (3.19)	ชั้นปีที่ 3 (3.25)	ชั้นปีที่ 4 (3.20)
ชั้นปีที่ 1 (3.14)	-	.05	.11*	.06
ชั้นปีที่ 2 (3.19)		-	.06	.01
ชั้นปีที่ 3 (3.25)			-	.05
ชั้นปีที่ 4 (3.20)				-

จากตารางที่ 36 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน ของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน แตกต่างกับนักศึกษาระดับชั้นปี 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน สูงกว่า นักศึกษาระดับชั้นปี 1

ตารางที่ 37 แสดงการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลจำแนกตามตัวแปรสาขาวิชา เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการหารายได้	ระหว่างกลุ่ม	5	11.37	2.27	7.69*
	ภายในกลุ่ม	1413	417.57	.30	
	รวม	1418	428.94		
ด้านการใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	5	8.76	1.75	11.95*
	ภายในกลุ่ม	1413	207.13	.15	
	รวม	1418	215.89		
ด้านการออม	ระหว่างกลุ่ม	5	5.59	1.12	5.71*
	ภายในกลุ่ม	1413	276.46	.20	
	รวม	1418	282.05		
ด้านการลงทุน	ระหว่างกลุ่ม	5	3.26	.65	7.11*
	ภายในกลุ่ม	1413	129.41	.09	
	รวม	1418	132.66		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	5	6.25	1.25	13.67*
	ภายในกลุ่ม	1413	129.07	.09	
	รวม	1418	135.32		

จากตารางที่ 37 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามตัวแปรสาขาวิชา ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลดัง ตารางที่ 38 – ตารางที่ 42

ตารางที่ 38 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา (\bar{X})	การเงิน (3.46)	การจัดการ (3.37)	การตลาด (3.42)	การบัญชี (3.53)	สารสนเทศ (3.45)	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (3.34)
การเงิน (3.46)	-	.09*	.04	.07	.01	.12*
การจัดการ (3.37)		-	.05	1.60*	.08	.03
การตลาด (3.42)			-	.11*	.03	.08
การบัญชี (3.53)				-	.08	.19*
สารสนเทศ (3.45)					-	.11
ภาษาอังกฤษธุรกิจ (3.34)						-

จากตารางที่ 38 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ด้วย วิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ การตลาด และภาษาอังกฤษธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ การตลาด และภาษาอังกฤษธุรกิจ

นักศึกษาสาขาวิชาการเงิน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกับ นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ และภาษาอังกฤษธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการเงิน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ และภาษาอังกฤษธุรกิจ

ตารางที่ 39 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา (\bar{X})	การเงิน (3.86)	การจัดการ (3.77)	การตลาด (3.85)	การบัญชี (3.96)	สารสนเทศ (3.95)	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (3.70)
การเงิน (3.86)	-	.10	.01	.10	.09	.16
การจัดการ (3.77)		-	.08	.19*	.19*	.07
การตลาด (3.85)			-	.11	.11	.15
การบัญชี (3.96)				-	.01	.26*
สารสนเทศ (3.95)					-	.25*
ภาษาอังกฤษธุรกิจ (3.70)						-

จากตารางที่ 39 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน เป็น รายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ และภาษาอังกฤษธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาสาขา วิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ สูงกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ และภาษาอังกฤษธุรกิจ

นักศึกษสาขาวิชาสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับ การจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ และ ภาษาอังกฤษธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาสาขาวิชา สารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ สูงกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ และภาษาอังกฤษธุรกิจ

ตารางที่ 40 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา (\bar{X})	การเงิน (3.13)	การจัดการ (3.05)	การตลาด (3.08)	การบัญชี (3.24)	สารสนเทศ (3.08)	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (3.07)
การเงิน (3.13)	-	.09	.05	.11	.05	.06
การจัดการ (3.05)		-	.04	.19*	.04	.02
การตลาด (3.08)			-	.15*	.00	.01
การบัญชี (3.24)				-	.15*	.17*
สารสนเทศ (3.08)					-	.01
ภาษาอังกฤษธุรกิจ (3.07)						-

จากตารางที่ 40 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน เป็น รายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ การตลาด สารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ และภาษาอังกฤษธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการ จัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย สูงกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ การตลาด สารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ และภาษาอังกฤษธุรกิจ

ตารางที่ 41 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา (\bar{X})	การเงิน (3.60)	การจัดการ (3.53)	การตลาด (3.57)	การบัญชี (3.66)	สารสนเทศ (3.56)	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (3.45)
การเงิน (3.60)	-	.07	.03	.07	.04	.15
การจัดการ (3.53)		-	.04	.13	.03	.08
การตลาด (3.57)			-	.10	.01	.12
การบัญชี (3.66)				-	.11	.22
สารสนเทศ (3.56)					-	.11
ภาษาอังกฤษธุรกิจ (3.45)						-

จากตารางที่ 41 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ และภาษาอังกฤษธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ และภาษาอังกฤษธุรกิจ

ตารางที่ 42 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา (\bar{X})	การเงิน (3.23)	การจัดการ (3.14)	การตลาด (3.18)	การบัญชี (3.26)	สารสนเทศ (3.20)	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (3.13)
การเงิน (3.23)	-	.09	.05	.03	.03	.10
การจัดการ (3.14)		-	.04	.12*	.06	.01
การตลาด (3.18)			-	.08*	.03	.04
การบัญชี (3.26)				-	.05	.12*
สารสนเทศ (3.20)					-	.07
ภาษาอังกฤษธุรกิจ (3.13)						-

จากตารางที่ 42 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน ของนักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน แตกต่างกับ นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ การตลาด และภาษาอังกฤษธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดย นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับทศนะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน สูงกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ การตลาด และภาษาอังกฤษธุรกิจ

ตารางที่ 43 แสดงการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลจำแนกตามตัวแปรรายได้ต่อเดือน เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการหารายได้	ระหว่างกลุ่ม	2	1.32	.66	2.19
	ภายในกลุ่ม	1416	427.62	.30	
	รวม	1418	428.94		
ด้านการใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	2	.21	.11	.70
	ภายในกลุ่ม	1416	215.68	.15	
	รวม	1418	215.89		
ด้านการออม	ระหว่างกลุ่ม	2	3.46	1.73	8.79*
	ภายในกลุ่ม	1416	278.59	.20	
	รวม	1418	282.05		
ด้านการลงทุน	ระหว่างกลุ่ม	2	.07	.03	.36
	ภายในกลุ่ม	1416	132.60	.09	
	รวม	1418	132.66		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.16	.08	.82
	ภายในกลุ่ม	1416	135.16	.10	
	รวม	1418	135.32		

จากตารางที่ 43 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามตัวแปรรายได้ต่อเดือน ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการออม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลดัง ตารางที่ 44

ตารางที่ 44 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน (\bar{X})	ต่ำกว่า 10,000 (3.58)	10,000 – 15,000 (3.60)	15,000 บาท ขึ้นไป (3.19)
ต่ำกว่า 10,000 (3.58)	-	.02	.39*
10,000 – 15,000 (3.60)		-	.42*
15,000 บาท ขึ้นไป (3.19)			

จากตารางที่ 44 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน เป็น รายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มี คะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกับนักศึกษา ที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ย ระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ต่ำกว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาท

ตารางที่ 45 แสดงการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลจำแนกตามตัวแปรแหล่งที่มาของรายได้ เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการหารายได้	ระหว่างกลุ่ม	3	2.42	.81	2.68*
	ภายในกลุ่ม	1415	426.52	.30	
	รวม	1418	428.94		
ด้านการใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	3	1.49	.50	3.28*
	ภายในกลุ่ม	1415	214.40	.15	
	รวม	1418	215.89		
ด้านการออม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.76	.59	2.97*
	ภายในกลุ่ม	1415	280.29	.20	
	รวม	1418	282.05		
ด้านการลงทุน	ระหว่างกลุ่ม	3	.80	.27	2.87*
	ภายในกลุ่ม	1415	131.86	.09	
	รวม	1418	132.66		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.03	.34	3.61*
	ภายในกลุ่ม	1415	134.29	.10	
	รวม	1418	135.32		

จากตารางที่ 45 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามตัวแปรแหล่งที่มาของรายได้ ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน ของนักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลตารางที่ 46 – ตารางที่ 50

ตารางที่ 46 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้

แหล่งที่มาของรายได้ (\bar{X})	ผู้ปกครอง (3.43)	เงินกู้ยืม (3.48)	เงินทุนการศึกษา (3.64)	การทำงาน (3.46)
ผู้ปกครอง (3.43)	-	.05	.21*	.03
เงินกู้ยืม (3.48)		-	.16	.02
เงินทุนการศึกษา (3.64)			-	.19
การทำงาน (3.46)				-

จากตารางที่ 46 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ของนักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง

ตารางที่ 47 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้

แหล่งที่มาของรายได้ (\bar{X})	ผู้ปกครอง (3.86)	เงินกู้ยืม (3.85)	เงินทุนการศึกษา (4.18)	การทำงาน (3.93)
ผู้ปกครอง (3.86)	-	.01	.32	.08
เงินกู้ยืม (3.85)		-	.33*	.09
เงินทุนการศึกษา (4.18)			-	.25
การทำงาน (3.93)				-

จากตารางที่ 47 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ของนักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้จากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้จากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา

ตารางที่ 48 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้

แหล่งที่มาของรายได้ (\bar{X})	ผู้ปกครอง (3.11)	เงินกู้ยืม (3.16)	เงินทุนการศึกษา (3.40)	การทำงาน (3.13)
ผู้ปกครอง (3.11)	-	.05	.29*	.02
เงินกู้ยืม (3.16)		-	.24	.03
เงินทุนการศึกษา (3.40)			-	.27
การทำงาน (3.13)				-

จากตารางที่ 48 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ของนักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่ายต่ำกว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา

ตารางที่ 49 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้

แหล่งที่มาของรายได้ (\bar{X})	ผู้ปกครอง (3.57)	เงินกู้ยืม (3.65)	เงินทุนการศึกษา (3.80)	การทำงาน (3.56)
ผู้ปกครอง (3.57)	-	.09	.23*	.01
เงินกู้ยืม (3.65)		-	.14	.09
เงินทุนการศึกษา (3.80)			-	.24*
การทำงาน (3.56)				-

จากตารางที่ 49 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง และการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ นัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง และการทำงาน

ตารางที่ 50 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน จำแนกตามแหล่งที่มาของรายได้

แหล่งที่มาของรายได้ (\bar{X})	ผู้ประกอบการ (3.18)	เงินกู้ยืม (3.26)	เงินทุนการศึกษา (3.19)	การทำงาน (3.21)
ผู้ประกอบการ (3.18)	-	.08*	.01	.03
เงินกู้ยืม (3.26)		-	.07	.05
เงินทุนการศึกษา (3.19)			-	.02
การทำงาน (3.21)				-

จากตารางที่ 50 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน ของนักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ประกอบการมีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกับนักศึกษาที่มีรายได้จากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ประกอบการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ต่ำกว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา

ตารางที่ 51 แสดงการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลจำแนกตามตัวแปรอาชีพผู้ปกครอง เป็นรายด้านและโดยรวมทุกด้าน

ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการหารายได้	ระหว่างกลุ่ม	2	1.74	.87	2.88
	ภายในกลุ่ม	1416	427.20	.30	
	รวม	1418	428.94		
ด้านการใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	2	1.78	.89	5.89*
	ภายในกลุ่ม	1416	214.11	.15	
	รวม	1418	215.89		
ด้านการออม	ระหว่างกลุ่ม	2	2.37	1.18	5.99*
	ภายในกลุ่ม	1416	279.69	.20	
	รวม	1418	282.05		
ด้านการลงทุน	ระหว่างกลุ่ม	2	.50	.25	2.69
	ภายในกลุ่ม	1416	132.16	.09	
	รวม	1418	132.66		
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	1.25	.62	6.58*
	ภายในกลุ่ม	1416	134.07	.10	
	รวม	1418	135.32		

จากตารางที่ 51 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลโดยรวม จำแนกตามตัวแปรอาชีพผู้ปกครอง ด้วยค่า F - test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการใช้จ่ายและด้านการออมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนด้านการหารายได้ และด้านการลงทุนแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ด้านการใช้จ่ายและด้านการออม ของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผู้วิจัยจึงดำเนินการเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธี Scheffe's test ปรากฏผลดัง ตารางที่ 52 – ตารางที่ 54

ตารางที่ 52 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล โดยรวม จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

อาชีพผู้ปกครอง (\bar{X})	รับจ้าง (3.45)	เกษตรกร (3.55)	ผู้ประกอบการ (3.41)
รับจ้าง (3.45)	-	.10*	.04
เกษตรกร (3.55)		-	.14*
ผู้ประกอบการ (3.41)			-

จากตารางที่ 52 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน เป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ยระดับ ทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพ กลุ่มรับจ้างและกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดย นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงิน ส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มผู้ประกอบการ

ตารางที่ 53 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการ
การเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

อาชีพผู้ปกครอง (\bar{X})	รับจ้าง (3.13)	เกษตรกร (3.24)	ผู้ประกอบการ (3.08)
รับจ้าง (3.13)	-	.11	.05
เกษตรกร (3.24)		-	.16*
ผู้ประกอบการ (3.08)			-

จากตารางที่ 53 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ย ระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย แตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครอง มีอาชีพกลุ่มผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่

ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย สูงกว่านักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มผู้ประกอบการ

ตารางที่ 54 แสดงการเปรียบเทียบพหุคูณ (Scheffe's) ทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง

อาชีพผู้ปกครอง (\bar{X})	รับจ้าง (3.60)	เกษตรกร (3.67)	ผู้ประกอบการ (3.53)
รับจ้าง (3.60)	-	.07	.07*
เกษตรกร (3.67)		-	.14*
ผู้ประกอบการ (3.53)			-

จากตารางที่ 54 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ของนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe's test พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มผู้ประกอบการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกับนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มเกษตรกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มผู้ประกอบการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ต่ำกว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มเกษตรกร

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ดังแสดงผลใน ตารางที่ 55

ตารางที่ 55 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

ตัวแปร	r	t
ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล	.431	17.96**
ทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล		

จากตารางที่ 55 แสดงให้เห็นว่าเมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล พบว่า ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดย ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา ในระดับปานกลาง คือ มีค่า $r = 0.431$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ และทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ และทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ และทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการเงิน จำนวน 62 คน สาขาวิชาการจัดการ จำนวน 377 คน สาขาวิชาการตลาด จำนวน 266 คน สาขาวิชาการบัญชี จำนวน 430 คน สาขาวิชาสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ จำนวน 202 คน และสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 82 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 1,419 คน ประมาณขนาดตัวอย่างด้วย สูตร Yamane (ธานีินทร์ ศิลป์จารุ, 2547:36) ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5 % สุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) มีสาขาวิชาของนักศึกษาเป็นชั้น (Strata) และใช้นักศึกษาเป็นหน่วยในการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้และทัศนะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ประกอบด้วย 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามปลายปิด สอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มีลักษณะเป็นข้อสอบปรนัยแบบถูกผิด ซึ่งสอบถามความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน จำนวน 40 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามที่สะท้อนเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five – points rating scales) ตามแนวของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งสอบถามที่สะท้อนเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน จำนวน 58 ข้อ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามปลายเปิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 1,670 ชุด (เพิ่มจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 20 เพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อนที่อาจเกิดจากการเก็บรวบรวมข้อมูลได้น้อยกว่าจำนวนตัวอย่าง) แจกให้กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และรอรับแบบสอบถามกลับคืน ได้แบบสอบถามกลับคืนมา และทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม พบว่ามีแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 1,419 ชุด คิดเป็นร้อยละ 84.97
2. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนที่ได้ระบุไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด ดังนี้

1. วิเคราะห์คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง โดยใช้ค่าจำนวนและร้อยละ
2. วิเคราะห์ความรู้และทัศนะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม และรายด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามคุณลักษณะของนักศึกษา ได้แก่ ตัวแปรเพศ โดยใช้ค่าสถิติ ค่าที (t - test for independent sample) ส่วนระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) และเมื่อพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test

4. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามคุณลักษณะของนักศึกษา ได้แก่ ตัวแปรเพศ โดยใช้ค่าสถิติที (t - test for independent sample) ส่วนระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) และเมื่อพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Scheffe's test

5. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยใช้ค่าสถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผลการศึกษาจำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปร เกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง พบว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 973 คน คิดเป็นร้อยละ 68.60 ระดับชั้นปี ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 494 คน คิดเป็นร้อยละ 34.80 สาขาวิชาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษสาขาวิชาการบัญชี จำนวน 430 คน คิดเป็นร้อยละ 30.30 รายได้ต่อเดือนส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 1,267 คน คิดเป็นร้อยละ 89.30 โดยแหล่งที่มาของรายได้ ส่วนใหญ่มีรายได้จากผู้ปกครอง จำนวน 1,109 คน คิดเป็นร้อยละ 78.20 และส่วนใหญ่ผู้ปกครองมีอาชีพ กลุ่มอาชีพรับจ้าง จำนวน 858 คน คิดเป็นร้อยละ 60.50

2. ผลการศึกษาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม และรายด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ย ระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม อยู่ในระดับปานกลางมีค่าคะแนนเฉลี่ย 27.91 โดยด้านที่มีระดับความรู้สูงสุด คือ ด้านการหารายได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 7.81 รองลงมา คือ ด้านการใช้จ่าย มีค่าคะแนนเฉลี่ย 7.77 และด้านการลงทุน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 6.38 ส่วนด้านที่มีระดับความรู้ต่ำที่สุด คือ ด้านการออม มีค่าคะแนนเฉลี่ย 5.95

3. ผลการศึกษา ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม และรายด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน พบว่า ระดับทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.44 โดยด้านที่มีระดับทักษะสูงสุด คือ ด้านการหารายได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.87 รองลงมา คือ ด้านการออม มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.58 และ

ด้านการลงทุน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.19 ส่วนด้านที่มีระดับทักษะต่ำที่สุด คือ ด้านการใช้จ่าย มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.12

4. ผลการเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพ ผู้ปกครอง พบว่า

4.1 นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่านักศึกษาชาย และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกัน โดยนักศึกษาหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย และด้านการออม สูงกว่านักศึกษาชาย ส่วนด้านการลงทุน นักศึกษาชายมีคะแนนเฉลี่ย ระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่านักศึกษาหญิง

4.2 นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกัน โดย

ด้านการหารายได้ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2

ด้านการใช้จ่าย นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1

ด้านการออม นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4

ด้านการลงทุน นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2

4.3 นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ต่ำกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการเงิน

การบัญชี และสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ ส่วนนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดมีคะแนนเฉลี่ย ระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ต่ำกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการเงิน การบัญชี และสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกัน โดย

ด้านการหารายได้ นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ต่ำกว่านักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี

ด้านการใช้จ่าย นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ต่ำกว่านักศึกษาสาขาวิชาการเงิน การบัญชี และสารสนเทศทางคอมพิวเตอร์

ด้านการออม นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่านักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ และการตลาด

– ด้านการลงทุน นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน ต่ำกว่านักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี สารสนเทศทางคอมพิวเตอร์ และภาษาอังกฤษธุรกิจ ส่วนนักศึกษาสาขาวิชาการตลาด มีคะแนนเฉลี่ย ระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการลงทุน ต่ำกว่า นักศึกษาสาขาวิชา สารสนเทศทางคอมพิวเตอร์

4.4 นักศึกษาที่มีรายได้อ่อนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีรายได้อ่อนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ต่ำกว่า นักศึกษาที่มีรายได้อ่อน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาทและเมื่อ พิจารณาเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย และด้านการออม แตกต่างกัน โดย

ด้านการหารายได้ นักศึกษาที่มีรายได้อ่อนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มี คะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ต่ำกว่านักศึกษา ที่มีรายได้อ่อน ต่ำกว่า 10,000 บาท

ด้านการใช้จ่าย นักศึกษาที่มีรายได้อ่อนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มี คะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ต่ำกว่านักศึกษา ที่มีรายได้อ่อน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาท

ด้านการออม นักศึกษาที่มีรายได้อ่อนต่ำกว่า 10,000 บาท มีคะแนน เฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้อ่อน 10,000 – 15,000 บาท และตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป

4.5 นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการออมแตกต่างกัน โดย

ด้านการออม นักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้จากการทำงาน

4.6 นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกรรม มีคะแนนเฉลี่ย ระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มผู้ประกอบการ และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่าด้านการใช้จ่าย แตกต่างกัน โดย

ด้านการใช้จ่าย นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกรรม มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย สูงกว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มผู้ประกอบการ

5. ผลการเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ และอาชีพผู้ปกครอง พบว่า

5.1 นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่านักศึกษาชาย และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่าด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกัน โดยนักศึกษาหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุนสูงกว่านักศึกษาชาย

5.2 นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกัน โดย

ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการออม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ต่ำกว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาท

5.5 นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับทักษะ ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน แตกต่างกัน โดย

ด้านการหารายได้ นักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการหารายได้ สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้จากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา

ด้านการใช้จ่าย นักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย ต่ำกว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา

ด้านการออม นักศึกษาที่มีรายได้จากเงินทุนการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง และการทำงาน

ด้านการลงทุน นักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ต่ำกว่า นักศึกษาที่มีรายได้จากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา

5.6 นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยรวม สูงกว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มผู้ประกอบการ และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการใช้จ่าย และด้านการออม แตกต่างกัน โดย

ด้านการใช้จ่าย นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการใช้จ่าย สูงกว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มผู้ประกอบการ

ด้านการออมนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มผู้ประกอบการ มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม ต่ำกว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มรับจ้าง และกลุ่มเกษตรกร

6. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล พบว่า ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษา ในระดับปานกลาง คือมีค่า $r = 0.431$

อภิปรายผล

จากการศึกษาผู้วิจัยได้พบประเด็นที่ควรค่าแก่การอภิปราย ดังนี้

1. จากการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน” ด้วยค่า t - test for independent sample จากตารางที่ 7 พบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน โดยนักศึกษาเพศหญิงมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงิน ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย และด้านการออมสูงกว่านักศึกษาเพศชาย อาจเนื่องมาจากค่านิยมของสังคมไทยที่ระบุให้เพศหญิงต้องมีความเป็นแม่บ้านแม่เรือน รับผิดชอบกิจการต่างๆภายในบ้าน จึงทำให้เพศหญิงและเพศชายได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน โดยเพศหญิงจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูเพื่อให้เป็นแม่บ้านแม่เรือน ปลูกฝังให้มีความรับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารจัดการ การใช้จ่ายภายในบ้าน จึงทำให้นักศึกษาเพศหญิงมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงิน ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย และด้านการออมสูงกว่านักศึกษาเพศชาย

2. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 2 ที่ว่า “นักศึกษามีระดับชั้นปีต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 8 พบว่า นักศึกษามีระดับชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษามีระดับชั้นปีต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกันโดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของความรู้ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546) ที่กล่าวว่า ความรู้หมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้า หรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะ หรือหมายถึงความเข้าใจหรือสารสนเทศที่ได้รับมาจาก

ประสบการณ์ และหมายถึง สิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิด หรือการปฏิบัติ ดังนั้นการที่ นักศึกษาระดับชั้นปีที่3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 อาจเนื่องมาจาก ประสบการณ์ และสิ่งที่ได้รับมาจากการ ได้ยิน ได้ฟัง การคิด หรือการปฏิบัติ ที่แตกต่างกันของนักศึกษา โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่3 และ ย่อมมีประสบการณ์และได้รับรู้ ได้ยิน ได้ฟัง เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลมากกว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 จึงทำให้มีระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่1 และชั้นปีที่ 2

3. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 3 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกันมีความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน”ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 14 พบว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ย ระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ นัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน โดยพบว่านักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่านักศึกษาสาขาวิชาอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของความรู้ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546) ที่กล่าวว่า ความรู้หมายถึงสิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้า หรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะ หรือหมายถึงความเข้าใจ หรือสารสนเทศที่ได้รับมา จากประสบการณ์ และอาจหมายถึง สิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิด หรือการปฏิบัติ ดังนั้นการที่นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่า นักศึกษาสาขาวิชาอื่นๆ อาจเนื่องมาจาก ประสบการณ์ และสิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิด หรือการปฏิบัติ ที่แตกต่างกันของนักศึกษา โดยนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีจะมีประสบการณ์ และได้รับรู้ ได้ยิน ได้ฟัง และปฏิบัติการเกี่ยวกับการควบคุม การจัดการการเงินของกิจการ มากกว่านักศึกษาสาขาวิชาอื่นๆ จึงอาจทำให้มีระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่า นักศึกษาสาขาวิชาอื่นๆ

4. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 4 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 20 พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มี คะแนนเฉลี่ยระดับความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษา ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน โดยนักศึกษา ที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการ การเงินส่วนบุคคล ต่ำกว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า

10,000 บาท ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิจารณ์ พานิช (2548:5-6) ที่กล่าวว่าความรู้มีหลายนัยและหลายมิติ ได้แก่ ความรู้ คือ สิ่งที่น่าไปใช้จะไม่หมดหรือสึกหรอ แต่จะยิ่งงอกเงยหรืองอกงามขึ้น ความรู้ คือ สารสนเทศที่น่าไปสู่การปฏิบัติ ความรู้ เกิดขึ้น ณ จุดที่ต้องการใช้ความรู้นั้น และความรู้ เป็นสิ่งที่ขึ้นกับบริบทและกระตุ้นให้เกิดขึ้นโดยความต้องการ ดังนั้นการที่นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนมาก มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ต่ำกว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนน้อย อาจเนื่องมาจากการขาดบริบทที่จะกระตุ้นให้เกิดความต้องการใช้ความรู้ เพราะความรู้จะเกิดขึ้น ณ จุดที่ต้องการใช้ความรู้ นั้น เมื่อนักศึกษามีรายได้มากจึงไม่เล็งเห็นถึงความจำเป็นที่ต้องศึกษาหาความรู้ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จึงทำให้นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาท ขึ้นไป มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ต่ำกว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาท

5. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 5 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 25 พบว่า นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล ด้านการออม สูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้จากการทำงาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง มีการได้มาของเงินที่จะนำมาใช้จ่าย เป็นไปอย่างค่อนข้างลำบากมากกว่านักศึกษาที่มีรายได้จากการทำงาน จึงทำให้นักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง เห็นคุณค่าของเงิน และมีความระมัดระวังในการจัดการเกี่ยวกับเงินมากกว่า ทำให้ต้องศึกษาค้นคว้าวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล จึงทำให้นักศึกษาที่มีรายได้จากผู้ปกครอง มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลสูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้จากการทำงาน

6. จากการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่า “นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 27 พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร มีคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่านักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพในกลุ่มอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของความรู้ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546) ที่กล่าวว่า ความรู้หมายถึงสิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษา

เล่าเรียน การค้นคว้า หรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะ หรือหมายถึง ความเข้าใจ หรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ และอาจหมายถึงสิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิด หรือการปฏิบัติ ดังนั้นนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร จึงมีคะแนนเฉลี่ย ระดับความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่านักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพในกลุ่ม อื่นๆ เนื่องจากนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร ได้ยิน ได้ฟัง ได้แนวคิด หรือแนวทางการปฏิบัติที่เป็นแบบอย่างจากผู้ปกครอง เพราะกลุ่มเกษตรกรเป็นกลุ่มอาชีพที่ได้รับการสนับสนุน ส่งเสริมอย่างจริงจัง ให้ดำเนินชีวิตโดยยึดถือแนวทางการปฏิบัติ ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และมีการปฏิบัติกันจนเป็นรูปธรรม จึงทำให้นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพกลุ่มเกษตรกร จึงมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล สูงกว่านักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพในกลุ่มอื่นๆ

7. จากการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 7 ที่ว่า “นักศึกษามีเพศต่างกันมีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน” ด้วยค่า t - test for independent sample จากตาราง ที่ 30 พบว่า นักศึกษาเพศชายและหญิง มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับ สมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษามีเพศต่างกัน มีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จูติมา บัดพี (2551: บทคัดย่อ) ที่ศึกษา เรื่อง เจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี โดยการใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 189 คน พบว่า นักเรียนที่มีเพศ ต่างกันมีเจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคล ด้านการนำไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ และงานวิจัยของ ลดาพร จาตุวรรณ์. (2546: บทคัดย่อ) ที่ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรม การใช้ และปัจจัยกำหนดการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ผลการศึกษา พบว่า ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ คือ เพศ โดยนักศึกษาชายใช้จ่าย ผ่านบัตรเครดิตน้อยกว่านักศึกษาหญิง

8. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 8 ที่ว่า “นักศึกษามีระดับชั้นปีต่างกันมีทักษะ เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 31 พบว่า นักศึกษามีระดับชั้นปีต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับ ทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ นัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษามีระดับชั้นปีต่างกัน มีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ลดาพร จาตุวรรณ์. (2546: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้และปัจจัยกำหนดการใช้จ่าย ผ่านบัตรเครดิต ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดย

เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่า ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ คือ ชั้นปีการศึกษา และผลการวิจัยของ ธวัชชัย ทิพย์ชุน.(2548: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง ทักษะคิด และพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต ของผู้ใช้บริการบัตรเครดิต ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด(มหาชน) ในเขตจังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 381 คน พบว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษา มีอิทธิพลต่อทักษะคิดและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต และผลการวิจัยของบุญเยี่ยม ยศเรืองศักดิ์. (2549:บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง การใช้จ่ายเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ของนักศึกษาสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปี พ.ศ. 2546 โดยใช้แบบสอบถาม เก็บข้อมูลจากนักศึกษาจำนวน 418 คน พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการใช้จ่ายเงินประเภทค่าอาหารประจำวัน ค่าพาหนะไปกลับภูมิลำเนาเดิมและประเภทค่าบริการส่วนตัว มากกว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

9. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 9 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกันมีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 37 พบว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ย ระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกัน มีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ธวัชชัย ทิพย์ชุน. (2548:บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง ทักษะคิดและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิตของผู้ใช้บริการบัตรเครดิตธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด(มหาชน) ในเขตจังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 381 คน พบว่า ปัจจัยด้านอาชีพ มีอิทธิพลต่อทักษะคิดและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต และผลการวิจัยของบุญเยี่ยม ยศเรืองศักดิ์. (2549:บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง การใช้จ่ายเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของนักศึกษาสถาบันการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปี พ.ศ. 2546 โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากนักศึกษาจำนวน 418 คน พบว่า นักศึกษาที่เรียนประเภทวิชาต่างกันมีการใช้จ่ายเงิน ประเภทค่าอาหารประจำวัน และประเภทค่าพาหนะไป - กลับภูมิลำเนาเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

10. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 10 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 43 พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ย ระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย

ของ ลดาพร จาตุวรรณ์. (2546: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้และปัจจัยกำหนดการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิต ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่า ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ คือ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักศึกษา โดยนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนมากจะส่งผลให้ปริมาณการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตเพิ่มขึ้นและผลการวิจัยของ ธวัชชัย ทิพย์สุน.(2548: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง ทักษะคติ และพฤติกรรมการใช้บัตร ของผู้ใช้บริการบัตรเครดิต ธนาคารกรุงศรีอยุธยาจำกัด(มหาชน)ในเขตจังหวัดชลบุรีโดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 381 คน พบว่า ปัจจัยด้านรายได้ มีอิทธิพลต่อทักษะคติและพฤติกรรมการใช้บัตรเครดิต

11. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 11 ที่ว่า “นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 45 พบว่า นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ย ระดับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน มีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวัตทรภู อัจหาญ (2542: 8) ที่กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของบุคคลที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากความเชื่อ ความคิด และทัศนคติ ซึ่งต้องอาศัยพื้นความรู้ ประสบการณ์ และพฤติกรรมระหว่างบุคคลเป็นเครื่องช่วยในการพิจารณา ก่อนตัดสินใจแสดงออกมา การลงความเห็นอาจเป็นไปได้ในลักษณะเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าเป็นความถูกต้องหรือไม่ และปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็น ประกอบด้วยความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม นักศึกษาที่มีแหล่งที่มาของรายได้ต่างกัน ย่อมมีประสบการณ์ในการได้มาซึ่งรายได้แตกต่างกันจึงส่งผลให้มีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน

12. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 12 ที่ว่า “นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน” ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) ดังตารางที่ 51 พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับทักษะเกี่ยวกับ การจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวรวิฑู ก้องเสียง.(2549: บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การวางแผนการใช้เงินของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมาลีวิทยุ พัทยา เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากตัวอย่าง จำนวน 170 คน พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีการวางแผนการใช้เงินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ มีการวางแผนทางการเงินดีกว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย

13. จากการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่ 13 ที่ว่า “ความรู้และทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กันทางบวก” ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) ดังตารางที่ 55 พบว่า ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวก ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักศึกษาที่มีคะแนนความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลสูง ย่อมมีคะแนนทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลสูงด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพรนิภา ยันนาดี ชูติมา ศิริจันทร์ ฐนันทชัย นพแก้ว และบวร บัวขาว (2546:142) ที่กล่าวว่า ทักษะหรือความคิดเห็นเป็นสภาพความรู้สึกรวมของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากความรู้ การรับรู้ หรือประสบการณ์ที่บุคคลนั้นๆได้รับมา

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยที่ได้ ผู้วิจัยสรุปข้อเสนอแนะได้ ดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงิน ด้านการออม อยู่ในระดับต่ำ ดังนั้นมหาวิทยาลัย บุคลากร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา เช่น คณาจารย์ ผู้ปกครอง ผู้บริหารมหาวิทยาลัย ฯลฯ ควรมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับการออม ให้กับนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้ เห็นคุณค่าของการออม ซึ่งจะทำให้นักศึกษาเกิดเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการออม สร้างลักษณะนิสัยที่ดีเกี่ยวกับการออม และช่วยให้สามารถสร้างความเข้มแข็งทางการเงิน ให้เกิดแก่นักศึกษาและประเทศชาติในอนาคตได้

2. จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงิน ด้านการลงทุน ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ อาจเป็นเพราะนักศึกษาขาดความรู้และประสบการณ์ที่ดีเกี่ยวกับการลงทุน ดังนั้นมหาวิทยาลัย บุคลากร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา เช่น คณาจารย์ ผู้ปกครอง ผู้บริหารมหาวิทยาลัย ฯลฯ ควรมีการจัดการให้ความรู้เกี่ยวกับการลงทุนที่เหมาะสม กับนักศึกษา ส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีโอกาสเข้าใช้บริการเว็บไซต์ต่างๆ ที่ให้ความรู้และมีการฝึกประสบการณ์เกี่ยวกับการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ เช่น ประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาเข้าร่วม กิจกรรมนักลงทุนรุ่นใหม่ จัดโดยตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย หรือฝึกการเล่นหุ้นที่จัดขึ้น ในเว็บไซต์ Click 2 win (เกมส์จำลองการเล่นหุ้น เป็นเครื่องมือทดสอบแผนการลงทุนด้วยตนเอง โดยใช้ข้อมูลในตลาดหลักทรัพย์จริงๆ แบบ real time) เพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ และส่งเสริมพฤติกรรมการลงทุนที่เหมาะสมให้กับนักศึกษา ซึ่งช่วยให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นแนวทาง

ในการลงทุนในอนาคต และควรจัดกิจกรรมที่ช่วยให้นักศึกษาได้มีโอกาสใช้ความรู้เกี่ยวกับการลงทุนอย่างสม่ำเสมอ

3. มหาวิทยาลัย บุคลากร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา เช่น คณาจารย์ ผู้ปกครอง ผู้บริหารมหาวิทยาลัย ฯลฯ ควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อปลูกจิตสำนึกค่านิยม เกี่ยวกับการใช้จ่ายอย่างประหยัด เช่น จัดกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการให้ความรู้ที่ถูกต้อง และเป็นรูปธรรม เกี่ยวกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริฯ เพื่อช่วยสร้างเสริมลักษณะนิสัยและแนวทางในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมให้กับนักศึกษา

4. มหาวิทยาลัย บุคลากร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา เช่น คณาจารย์ ผู้ปกครอง ผู้บริหารมหาวิทยาลัย ฯลฯ ควรมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการหารายได้อย่างสม่ำเสมอ สร้างเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการหารายได้ในวัยเรียน และฝึกประสบการณ์ในการหารายได้ ไม่ว่าจะเป็นการหารายได้ช่วงปิดภาคเรียน การหารายได้ขณะเรียน หรือการหารายได้เสริมต่างๆ เช่น การจัดอบรมการฝึกอาชีพต่างๆ เพื่อใช้ประกอบอาชีพเสริมหรือมอบเป็นของขวัญให้กับผู้อื่นในเทศกาลต่างๆ เพื่อเป็นการช่วยลดรายจ่าย มอบทุนหรือจัดตลาดนัดเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกประสบการณ์ในการหารายได้ด้วยตนเอง

5. มหาวิทยาลัย บุคลากร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา เช่น คณาจารย์ ผู้ปกครอง ผู้บริหารมหาวิทยาลัย ฯลฯ ควรมีการจัดอบรมการทำบัญชีรายรับรายจ่ายอย่างเป็นรูปธรรม และจัดกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการทำบัญชีรายรับรายจ่าย เพื่อเป็นการช่วยควบคุมการใช้จ่ายให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างเสริมวินัยทางการเงินให้กับนักศึกษา

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยต่างๆ ทั้งทางจิตสังคมและจิตลักษณะ ที่อาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา เช่น การอบรมเลี้ยงดู สังคมกลุ่มเพื่อน ค่านิยม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นต้น เพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมให้นักศึกษามีพฤติกรรมเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลที่เหมาะสมต่อไป

2. ควรมีการศึกษาความรู้และเจตคติเกี่ยวกับการลงทุน โดยเฉพาะการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ (เพื่อเป็นการใช้เงินหารายได้แทนตัวเรา) ในกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงวัยต่างๆ เนื่องจากปัจจุบันผลิตภัณฑ์ทางการเงินมีความซับซ้อนมากขึ้น เดิมการฝากเงินในธนาคารจะให้ผลตอบแทนที่น่าพอใจและมีความมั่นคงสูง แต่ปัจจุบันนี้พบว่าดอกเบี้ยเงินฝากลดน้อยลงมาก ในขณะที่ช่องทางการลงทุนแบบใหม่ๆ ให้เลือกหลากหลายมากขึ้น แต่มีรูปแบบและความเสี่ยงที่แตกต่างกันไป การมีความรู้ความเข้าใจ และเลือกวิธีวางแผนการลงทุนที่ถูกต้องเหมาะสมกับแต่ละบุคคล จะช่วยทำให้บุคคลสามารถบรรลุเป้าหมายทางการเงินได้ดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546. การวิเคราะห์สถิติ:สถิติสำหรับการบริหารและการวิจัย.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทร์เพ็ญ บุญฉาย. 2552. การจัดการการเงินส่วนบุคคล:กรณีศึกษาเฉพาะกลุ่มวัยทำงาน
ในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตร การพิมพ์
- ฐิติมา บัตพี. 2552. เจตคติต่อการเรียนวิชาการเงินส่วนบุคคลของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรี. สารนิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- เทวินทร์ ขอเหนี่ยวกลาง. 2546. เศรษฐกิจคนกรุงยุคเครดิตฟุ้ง : หนี้สินท่วมหัวเมือง.
thewin@thaimail.com วันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2546 ปีที่ 24 ฉบับที่ 1218
- รัชชชัย ทิพย์ชุน. 2548. ทศนคติและพฤติกรรมการใช้บัตรของผู้ใช้บริการบัตรเครดิต
ธนาคารกรุงศรีอยุธยาจำกัด(มหาชน)ในเขตจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต. ฉะเชิงเทรา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. 2547. คู่มือการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS. นนทบุรี:
โรงพิมพ์นิตการพิมพ์.
- ธฤต ศรีอรุโณทัย. 2542. ทศนะเกี่ยวกับการปรับตัวและความต้องการการสนับสนุนทาง
สังคมของบุคลากร:ศึกษาเฉพาะกรณี องค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน.
ภาคนิพนธ์ คณะพัฒนาสังคม กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- นวพร เรืองสกุล. 2545. ออมก่อนรวยกว่า. กรุงเทพฯ : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2535. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเยี่ยม ยศเรืองศักดิ์. 2549. การใช้จ่ายเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของ
นักศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเจียงเหนือ 3 สังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปี พ.ศ. 2546. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.
(การวิจัยการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พรนิภา ยันนาคี ชูติมา ศิริจันทร์ธา ธนันต์ชัย นพแก้ว และบวร บัวขาว .2546. “การสำรวจความ
ต้องการการจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรีในจังหวัดลพบุรี”. วิทยาสารกำแพงแสน.
ปีที่1 ฉบับที่3 ก.ย.-ธ.ค.137-151

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2535. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ : บริษัทฟิงเกอร์ปริ้นแอนด์มีเดียจำกัด.
- เพชร ชุมทรัพย์. 2544. **หลักการลงทุน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มณฑานี ต้นดีสุข . 2549. **เงิน:เรื่องใหญ่ที่โรงเรียนไม่เคยสอน**. กรุงเทพฯ : ออฟฟิศเมท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2539. **เอกสารชุดฝึกอบรมการเรียนรู้การทำวิจัยด้วยตนเอง**. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- ลดาพร จาตุวรรณ์. 2546. **พฤติกรรมการใช้และปัจจัยกำหนดการใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต.(เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538. **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540. **สถิติวิทยาทางการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น
- วรศักดิ์ พวงเจริญ. 2546. **“ปัญหาสิ่งแวดล้อมกับความมั่นคงของประเทศ,” วารสารธรรมชาติ - และสิ่งแวดล้อมของประเทศไทย**. ฉบับที่ 2 ต.ค. ๕.ค.
- วรอุฒิ ก้องเสียง. 2549. **การวางแผนการใช้เงินของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมาลีวิทยัพัตยา เมืองพัทลุง จังหวัดชลบุรี**. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัตรภู อางหาญ. 2542. **ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของกองวิชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิจารณ์ พาณิช. 2548. **การจัดการความรู้กับการบริหารราชการแนวใหม่**. กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม
- วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ. 2550. **“วางแผนการเงินอย่างไร”**. <http://www.nidambe11.net>
- วีระพล บดีรัฐ. 2547. **เงินทองของมีค่า ช่วงชั้นที่ 1**. กรุงเทพฯ : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
- วีระพล บดีรัฐ. 2547. **เงินทองของมีค่า ช่วงชั้นที่ 2**. กรุงเทพฯ : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.
- ศูนย์ส่งเสริมการพัฒนาความรู้ตลาดทุน สถาบันกองทุนเพื่อพัฒนาตลาดทุน. 2552. **โครงการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์ผู้สอนวิชาการเงินในสถาบันอุดมศึกษา ปี 2552**. กรุงเทพฯ : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.

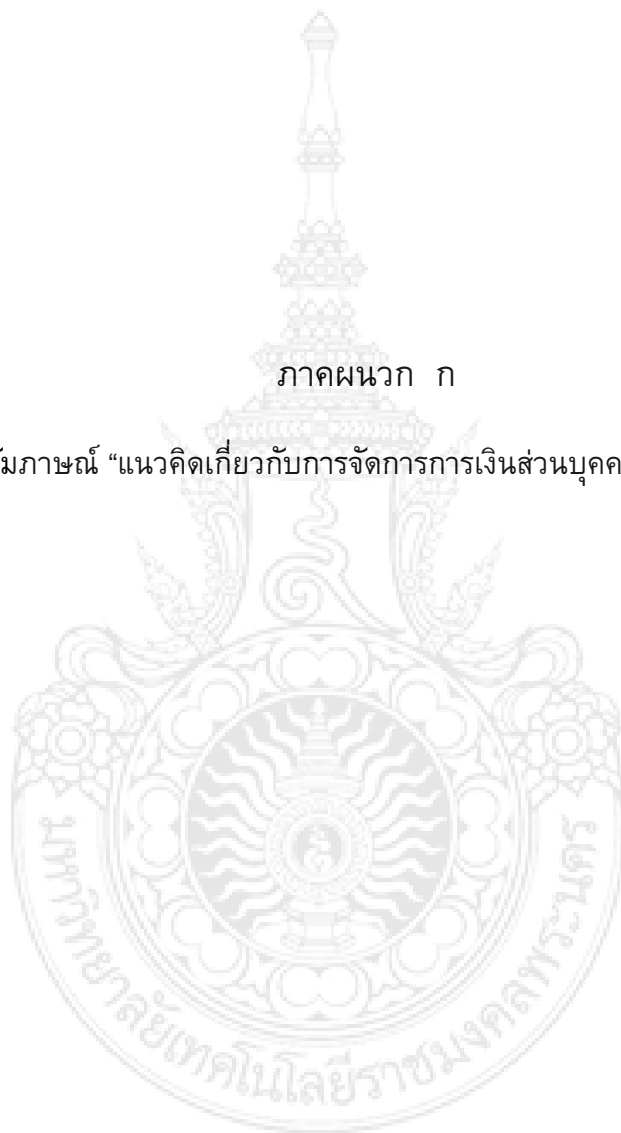
- สนทยา เขมวรัตน์. 2552. การวางแผนทางการเงินของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมนคลพระนคร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมนคลพระนคร.
- สุขใจ น้ำผุด. 2539. กลยุทธ์การบริหารการเงินส่วนบุคคล. กรุงเทพฯ :สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชาติ สุทธิจิระพันธ์. 2543. ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ต่อคุณภาพและมาตรฐาน
การฝึกอบรมหลักสูตรระยะสั้น : กรณีศูนย์ฝึกอบรมวิศวกรรมเกษตร กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ.วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การศึกษาผู้ใหญ่)
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สุรัชย์ ภูประเสริฐ.2552.รายงานผลการพิจารณา/ผลการดำเนินการของคณะรัฐมนตรี กรณี
ที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติให้คำปรึกษา / ข้อเสนอแนะ / ความเห็นต่อ
คณะรัฐมนตรี เรื่องการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยใน
เศรษฐกิจโลก.
- เสกสรร วัฒนพงษ์. 2542. ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการประสานงานของเจ้าหน้าที่
ตำรวจทางหลวงกับเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรในเขตพื้นที่ทางหลวงหมายเลข 34
(บางนา-บางประกง). ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.2552.เอกสารประกอบการประชุมวิชาการระดับชาติ
“๒๕๒๒ ปีแห่งคุณภาพการอุดมศึกษาไทย บัณฑิตมีคุณภาพ พัฒนาชาติยั่งยืน”
นนทบุรี:ศูนย์การแสดงสินค้าและการประชุมอิมพีค เมืองทองธานี. วันที่ 2-3 กรกฎาคม
2552
- อนิศา เซ็นนันท์.2547. เงินทองของมีค่า ช่วงชั้นที่ 4. กรุงเทพฯ : ตลาดหลักทรัพย์แห่ง
ประเทศไทย.
- Cronbach, Lee J. 1970. **Essential of Psychology Testing**. 3rd ed. New York :
Harper and Row.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสัมภาษณ์ “แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา”

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

เรื่อง แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา

.....

คำชี้แจง การจัดการการเงินส่วนบุคคลนั้นมีความจำเป็นสำหรับทุกคนช่วยให้เกิดความมั่นคงทางการเงิน และสร้างความมั่นคงให้กับระบบเศรษฐกิจของประเทศ คณะผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา โดยสอบถามการจัดการการเงินใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการหารายได้ ด้านการใช้จ่าย ด้านการออม และด้านการลงทุน ผลที่ได้จากคำให้สัมภาษณ์ของท่านจะใช้เป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม เพื่อศึกษาการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อค้นหาแนวทางในการพัฒนาการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา ให้มีคุณภาพต่อไป

แนวคำถามในการสัมภาษณ์

1. นักศึกษาคิดว่าการหารายได้คืออะไรมีความจำเป็นหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

2. นักศึกษาคิดว่านักศึกษาสามารถหารายได้ด้วยตัวเองได้หรือไม่อย่างไร

.....

.....

.....

3. นักศึกษาคิดว่ามีวิธีใดบ้างที่ทำให้นักศึกษามีรายได้

.....

.....

.....

4. นักศึกษามีแนวทางในการใช้จ่ายเงินอย่างไร

.....

.....

.....

5. นักศึกษามีแนวทางในการตัดสินใจซื้อสินค้าแต่ละครั้งอย่างไร

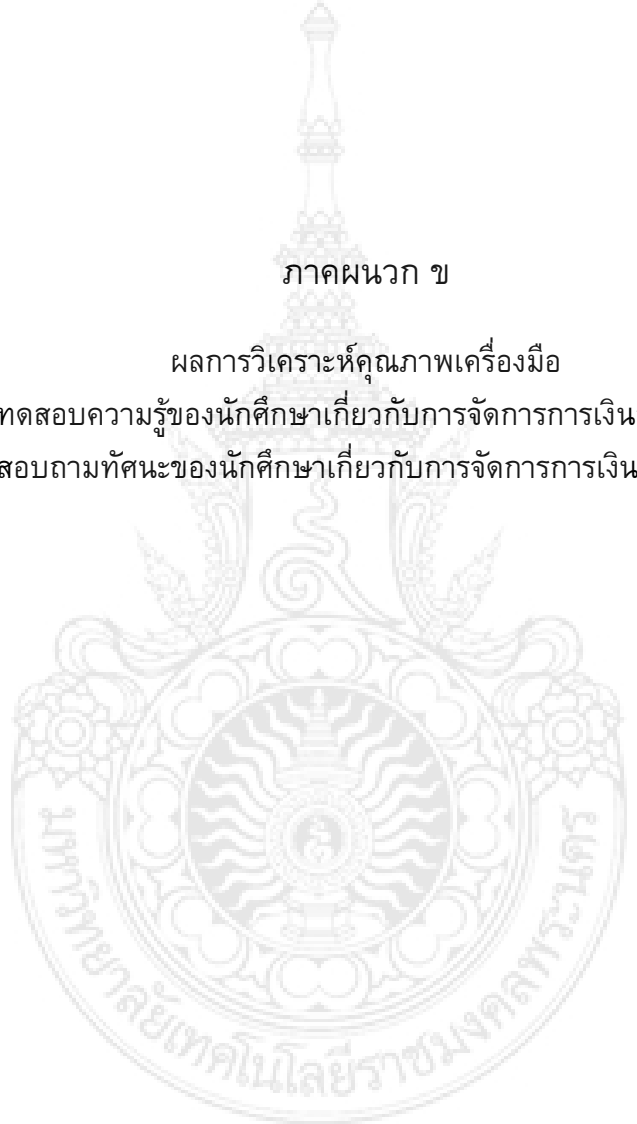
6. นักศึกษาคิดว่าการทำบัญชีรายรับรายจ่ายมีความจำเป็นหรือไม่อย่างไร

7. นักศึกษาคิดว่าการออมมีความจำเป็นหรือไม่อย่างไร

8. นักศึกษาคิดว่าการออมควรเริ่มต้นเมื่อใด เพราะอะไร และสามารถใช่วิธีใดได้บ้าง

9. นักศึกษาคิดว่าการลงทุนคืออะไร นักศึกษาสามารถลงทุนได้หรือไม่ อย่างไร

10. นักศึกษาคิดว่ามีวิธีใดบ้างที่เป็นการลงทุนที่นักศึกษาสามารถทำได้

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

- แบบทดสอบความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล
- แบบสอบถามทัศนะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

คุณภาพแบบทดสอบความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล
คุณภาพเครื่องมือด้านความเที่ยงตรง
ค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

ข้อคำถาม	ค่า IOC	คุณภาพ
1. อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการหารายได้	0.80	ใช้ได้
2. การเป็นพนักงานขายตรงช่วยให้มีรายได้	0.80	ใช้ได้
3. การทำงานฝีมือเป็นช่องทางการหารายได้	1.00	ใช้ได้
4. การเป็นพนักงานเชียร์เบียร์ทำให้มีรายได้สูง	0.60	ใช้ได้
5. ศูนย์ฝึกอาชีพ ของกทม. อบรมอาชีพเสริมฟรี	0.80	ใช้ได้
6. การหารายได้คือการกระทำทุกวิธีเพื่อให้ได้เงิน	0.60	ใช้ได้
7. การรับจ้างพิมพ์งานทำให้มีประสบการณ์ในอาชีพ	0.80	ใช้ได้
8. การประมาณรายได้ที่ไม่แน่นอนควรประมาณในระดับต่ำสุด	0.60	ใช้ได้
9. การมีความคิดริเริ่มในงานอาชีพทำให้มีรายได้มากขึ้น	1.00	ใช้ได้
10. การจัดประเภทของรายได้ช่วยเป็นแนวทางในการวางแผนการเงิน	0.80	ใช้ได้
11. ควรมีการใช้จ่ายให้สมฐานะ	0.80	ใช้ได้
12. ควรเลือกซื้อสินค้าเฉพาะที่จำเป็น	1.00	ใช้ได้
13. เมื่อมีสินค้าลดราคาควรรีบซื้อเก็บไว้ใช้	0.60	ใช้ได้
14. การทำบัญชีรายรับรายจ่ายเป็นการเพิ่มงาน	0.60	ใช้ได้
15. ค่าใช้จ่ายสำหรับสัตว์เลี้ยงเป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็น	0.60	ใช้ได้
16. แผนการใช้จ่ายควรมีการปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอ	1.00	ใช้ได้
17. การซื้อผักผลไม้ตามฤดูกาลทำให้ได้สินค้าราคาถูก	1.00	ใช้ได้
18. การซื้อของใช้ส่วนตัวควรพิจารณาคุณภาพที่สมราคา	1.00	ใช้ได้
19. การทำบัญชีรายจ่ายประจำวันช่วยควบคุมการใช้จ่าย	1.00	ใช้ได้
20. การซื้อสินค้าที่เป็นที่นิยมทำให้ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน	0.80	ใช้ได้
21. เมื่อมีเงินเหลือควรใส่กระปุก	1.00	ใช้ได้
22. เงินออมคือรายได้หลังหักค่าใช้จ่าย	0.80	ใช้ได้
23. การออมคือการลดรายจ่ายทุกชนิด	0.80	ใช้ได้
24. การออมช่วยให้ทุกคนเป็นเศรษฐีได้	0.80	ใช้ได้
25. การออมเงินคือการเก็บเงินสดไว้ในมือ	1.00	ใช้ได้
26. การออมเป็นการเก็บเงินไว้ใช้ในยามจำเป็น	1.00	ใช้ได้
27. การออมควรเริ่มต้นเมื่อมีรายได้จากการทำงาน	1.00	ใช้ได้
28. เมื่อมีเงินควรเก็บออมไว้ 1 ส่วนก่อนใช้ส่วนที่เหลือ	1.00	ใช้ได้

ข้อความ	ค่า IOC	คุณภาพ
29. การออมโดยเก็บเป็นเงินสดทำให้สะดวกในการใช้จ่าย	1.00	ใช้ได้
30. การออมเงินทำให้เศรษฐกิจของประเทศแย่ลงเพราะขาดเงินหมุนเวียน	1.00	ใช้ได้
31. การลงทุนคือการใช้เงินหารายได้แทนเรา	0.80	ใช้ได้
32. การลงทุนอาจทำให้มูลค่าของเงินลดลง	0.80	ใช้ได้
33. การลงทุนบางประเภทช่วยลดภาระทางภาษี	1.00	ใช้ได้
34. การลงทุนคือการมอบหมายให้ผู้อื่นทำการแทนเรา	1.00	ใช้ได้
35. การลงทุนสามารถสร้างผลตอบแทนที่สูงกว่าการออม	0.80	ใช้ได้
36. การตัดสินใจลงทุนควรให้ความสำคัญกับผลตอบแทนที่ได้	0.80	ใช้ได้
37. การลงทุนในกองทุนมีความเสี่ยงต้องศึกษาให้ดีกว่าก่อนลงทุน	0.80	ใช้ได้
38. สลากออมสินเป็นผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่ช่วยรักษาเงินทุน	1.00	ใช้ได้
39. การกู้ยืมเงินจากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาเป็นการลงทุน	1.00	ใช้ได้
40. เมื่อภาวะเงินเฟ้อสูงขึ้นควรหลีกเลี่ยงการลงทุนที่มีผลตอบแทนคงที่	1.00	ใช้ได้

คุณภาพแบบทดสอบความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น

ด้านการหารายได้

รายการ	ค่า P	ค่า r	คุณภาพ
1. อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการหารายได้	0.63	0.49	ใช้ได้
2. การเป็นพนักงานขายตรงช่วยให้มีรายได้	0.81	0.55	ใช้ได้
3. การทำงานฝีมือเป็นช่องทางการหารายได้	0.80	0.71	ใช้ได้
4. การเป็นพนักงานเชียร์เบียร์ทำให้มีรายได้สูง	0.61	0.20	ใช้ได้
5. ศูนย์ฝึกอาชีพ ของกทม. อบรมอาชีพเสริมฟรี	0.75	0.48	ใช้ได้
6. การหารายได้คือการกระทำทุกวิธีเพื่อให้ได้เงิน	0.51	0.26	ใช้ได้
7. การรับจ้างพิมพ์งานทำให้มีประสบการณ์ในอาชีพ	0.75	0.52	ใช้ได้
8. การประมาณรายได้ที่ไม่แน่นอนควรประมาณในระดับต่ำสุด	0.56	0.40	ใช้ได้
9. การมีความคิดริเริ่มในงานอาชีพทำให้มีรายได้มากขึ้น	0.81	0.75	ใช้ได้
10. การจัดประเภทของรายได้ช่วยเป็นแนวทางในการวางแผนการเงิน	0.79	0.62	ใช้ได้

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 10

r_{tt} (KR-20) = 0.8053

ด้านการใช้จ่าย

รายการ	ค่า P	ค่า r	คุณภาพ
11. ควรมีการใช้จ่ายให้สมฐานะ	0.83	0.52	ใช้ได้
12. ควรเลือกซื้อสินค้าเฉพาะที่จำเป็น	0.85	0.58	ใช้ได้
13. เมื่อมีสินค้าลดราคาควรรีบซื้อเก็บไว้ใช้	0.61	0.31	ใช้ได้
14. การทำบัญชีรายรับรายจ่ายเป็นการเพิ่มงาน	0.64	0.36	ใช้ได้
15. ค่าใช้จ่ายสำหรับสัตว์เลี้ยงเป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็น	0.50	0.22	ใช้ได้
16. แผนการใช้จ่ายควรมีการปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอ	0.81	0.59	ใช้ได้
17. การซื้อผักผลไม้ตามฤดูกาลทำให้ได้สินค้าราคาถูก	0.75	0.54	ใช้ได้
18. การซื้อของใช้ส่วนตัวควรพิจารณาคุณภาพที่สมราคา	0.81	0.65	ใช้ได้
19. การทำบัญชีรายจ่ายประจำวันช่วยควบคุมการใช้จ่าย	0.80	0.75	ใช้ได้
20. การซื้อสินค้าที่เป็นที่นิยมทำให้ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน	0.74	0.45	ใช้ได้

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 10

r_{tt} (KR-20) = 0.8034

ด้านการออม

รายการ	ค่า P	ค่า r	คุณภาพ
21. เมื่อมีเงินเหลือควรใส่กระปุก	0.23	0.50	ใช้ได้
22. เงินออมคือรายได้หลังหักค่าใช้จ่าย	0.76	0.35	ใช้ได้
23. การออมคือการลดรายจ่ายทุกชนิด	0.46	0.32	ใช้ได้
24. การออมช่วยให้ทุกคนเป็นเศรษฐีได้	0.76	0.34	ใช้ได้
25. การออมเงินคือการเก็บเงินสดไว้ในมือ	0.53	0.45	ใช้ได้
26. การออมเป็นการเก็บเงินไว้ใช้ในยามจำเป็น	0.80	0.56	ใช้ได้
27. การออมควรเริ่มต้นเมื่อมีรายได้จากการทำงาน	0.59	0.46	ใช้ได้
28. เมื่อมีเงินควรเก็บออมไว้ 1 ส่วนก่อนใช้ส่วนที่เหลือ	0.74	0.54	ใช้ได้
29. การออมโดยเก็บเป็นเงินสดทำให้สะดวกในการใช้จ่าย	0.29	0.55	ใช้ได้
30. การออมเงินทำให้เศรษฐกิจของประเทศแย่ลงเพราะขาดเงินหมุนเวียน	0.73	0.52	ใช้ได้

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 10

r_{tt} (KR-20) = 0.7868

ด้านการลงทุน

รายการ	ค่า P	ค่า r	คุณภาพ
31. การลงทุนคือการใช้เงินหารายได้แทนเรา	0.59	0.41	ใช้ได้
32. การลงทุนอาจทำให้มูลค่าของเงินลดลง	0.53	0.22	ใช้ได้
33. การลงทุนบางประเภทช่วยลดภาระทางภาษี	0.58	0.49	ใช้ได้
34. การลงทุนคือการมอบหมายให้ผู้อื่นทำการแทนเรา	0.48	0.51	ใช้ได้
35. การลงทุนสามารถสร้างผลตอบแทนที่สูงกว่าการออม	0.70	0.62	ใช้ได้
36. การตัดสินใจลงทุนควรให้ความสำคัญกับผลตอบแทนที่ได้	0.35	0.36	ใช้ได้
37. การลงทุนในกองทุนมีความเสี่ยงต้องศึกษาให้ดีก่อนลงทุน	0.79	0.60	ใช้ได้
38. สลากออมสินเป็นผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่ช่วยรักษาเงินทุน	0.77	0.47	ใช้ได้
39. การกู้ยืมเงินจากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาเป็นการลงทุน	0.64	0.52	ใช้ได้
40. เมื่อภาวะเงินเฟ้อสูงขึ้นควรหลีกเลี่ยงการลงทุนที่มีผลตอบแทนคงที่	0.67	0.52	ใช้ได้

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 10

r_{tt} (KR-20) = 0.7942

รวมทั้งฉบับ

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 40

r_{tt} (KR-20) = 0.8594

คุณภาพแบบสอบถามทัศนะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล
คุณภาพเครื่องมือด้านความเที่ยงตรง
ค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

ข้อคำถาม	ค่า IOC	คุณภาพ
1. การทำงานพิเศษทำให้ผลการเรียนตกต่ำ	0.80	ใช้ได้
2. การทำงานพิเศษเป็นการสร้างประสบการณ์ในวิชาชีพ	0.80	ใช้ได้
3. การทำงานพิเศษเป็นการเตรียมตัวก่อนออกสู่ตลาดแรงงาน	1.00	ใช้ได้
4. การทำงานพิเศษเป็นการช่วยฝึกความอดทน	1.00	ใช้ได้
5. การทำงานพิเศษช่วยฝึกความรับผิดชอบ	0.80	ใช้ได้
6. การทำงานพิเศษช่วยให้รู้จักบริหารจัดการเวลา	0.80	ใช้ได้
7. การทำงานพิเศษช่วยแบ่งเบาภาระทางการเงินผู้ปกครอง	0.80	ใช้ได้
8. การทำงานพิเศษเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์	0.80	ใช้ได้
9. การทำงานพิเศษทำให้มีเพื่อนและสังคมใหม่ๆ	1.00	ใช้ได้
10. การทำงานพิเศษอาจทำให้เกิดภาวะเสี่ยงต่อการถูกล่อลวง	1.00	ใช้ได้
11. การทำงานพิเศษทำให้เกิดความภาคภูมิใจ	1.00	ใช้ได้
12. การทำงานพิเศษทำให้เห็นคุณค่าของเงิน	0.80	ใช้ได้
13. การทำงานพิเศษทำให้เวลาส่วนตัวหมดไป	0.80	ใช้ได้
14. การทำงานพิเศษทำให้ไม่มีเวลาสังสรรค์กับเพื่อน	1.00	ใช้ได้
15. สินค้าที่มียี่ห้อย้อมมีคุณภาพดี	0.80	ใช้ได้
16. อาหารในห้างสรรพสินค้าเป็นอาหารที่มีคุณภาพ	0.80	ใช้ได้
17. สินค้าที่โฆษณาโดยบุคคลที่น่าเชื่อถือย้อมมีคุณภาพ	0.80	ใช้ได้
18. นักศึกษาควรใช้เงินส่วนใหญ่เพื่อการศึกษา	0.80	ใช้ได้
19. การจ้างเพื่อนพิมพ์งานเป็นการช่วยหารายได้ให้กับเพื่อน	1.00	ใช้ได้
20. นักศึกษาสามารถควบคุมการใช้จ่ายได้โดยไม่ต้องทำบัญชี	0.80	ใช้ได้
21. การใช้จ่ายเงินต้องจัดสรรให้พอดีกับรายได้ที่ได้รับ	0.80	ใช้ได้
22. การซื้อสินค้าเลียนแบบแบรนด์ดังช่วยลดค่าใช้จ่าย	1.00	ใช้ได้
23. สินค้าแบรนด์ดังช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผู้ใช้	0.80	ใช้ได้
24. การร่วมงานสังสรรค์ช่วยสร้างสังคมกลุ่มเพื่อน	1.00	ใช้ได้
25. การเป็นสมาชิกคลับสุขภาพช่วยสร้างความมั่นใจในตัวเอง	0.80	ใช้ได้
26. การใช้เครื่องสำอางต่างๆเป็นการช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพ	1.00	ใช้ได้
27. การวางแผนการใช้จ่ายเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันทางการเงิน	0.80	ใช้ได้

ข้อความ	ค่า IOC	คุณภาพ
28. การเดินชมสินค้าตามห้างสรรพสินค้าเป็นการพักผ่อนที่เหมาะสม	0.80	ใช้ได้
29. การประมาณรายจ่ายควรประมาณให้สูงไว้ก่อน	0.80	ใช้ได้
30. การออมเป็นเรื่องยากเพราะมีสินค้าน่าสนใจจำนวนมาก	1.00	ใช้ได้
31. การโฆษณาสินค้าต่างๆทำให้ไม่สามารถออมเงินได้	1.00	ใช้ได้
32. ควรระมัดระวังการใช้จ่ายให้มีเงินเหลือเก็บออมทุกเดือน	1.00	ใช้ได้
33. การออมทำให้มีเงินซื้อของที่อยากได้	1.00	ใช้ได้
34. การออมทำให้มีสภาพคล่องทางการเงินมากขึ้น	1.00	ใช้ได้
35. การออมขึ้นอยู่กับกระแสสังคม	0.80	ใช้ได้
36. การรู้จักออมช่วยให้มีโอกาสได้สิ่งของอำนวยความสะดวกต่างๆ	1.00	ใช้ได้
37. ควรมีการออมเงินไว้ใส่เงินที่เหลือจากการใช้จ่าย	0.80	ใช้ได้
38. ควรมีบัญชีเงินฝากประจำเพื่อฝากเงินทุกเดือน	1.00	ใช้ได้
39. เมื่อมีสิ่งของที่อยากได้นักศึกษาจะเก็บเงินซื้อเอง	1.00	ใช้ได้
40. การออมเงินทำให้นักศึกษาเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน	0.80	ใช้ได้
41. การออมไม่สามารถทำได้ถ้ายังไม่มียานพาหนะ	0.80	ใช้ได้
42. คนที่ชอบออมเงินเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว	0.80	ใช้ได้
43. การเก็บออมทำให้มีเงินสำหรับใช้จ่ายน้อยลง	0.80	ใช้ได้
44. การฝากเงินกับธนาคารทำให้มีรายได้ที่สม่ำเสมอ	0.80	ใช้ได้
45. การประกันภัยเป็นการลงทุนเพื่อประกันความเสี่ยง	0.80	ใช้ได้
46. การลงทุนแม้มีความเสี่ยงแต่เป็นการเพิ่มมูลค่าเงินมากกว่า	0.80	ใช้ได้
47. การลงทุนในกองทุนให้ผลตอบแทนสูงกว่าฝากธนาคาร	0.80	ใช้ได้
48. การลงทุนในตลาดหุ้นทำให้มูลค่าเงินลดลง	0.80	ใช้ได้
49. ควรเลือกลงทุนที่ให้ผลตอบแทนสูงเท่านั้น	0.80	ใช้ได้
50. การซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาลเป็นการลงทุนที่ใช้ต้นทุนต่ำ	0.80	ใช้ได้
51. การซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาลเป็นการลงทุนที่มีความเสี่ยงสูง	0.80	ใช้ได้
52. ก่อนตัดสินใจลงทุนควรมีการศึกษาอย่างรอบคอบ	0.80	ใช้ได้
53. การออกเงินกู้ยืมระบบทำให้ได้ผลตอบแทนสูง	0.80	ใช้ได้
54. การเล่นเกมช่วยให้มีวินัยทางการเงิน	0.80	ใช้ได้
55. ประกันชีวิตเป็นการลงทุนที่คนรุ่นใหม่ควรให้ความสนใจ	0.80	ใช้ได้
56. การซื้อขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ทำให้รายได้เพิ่มขึ้น	0.80	ใช้ได้
57. การลงทุนควรกระทำเมื่อมีเงินเหลือจากการใช้จ่ายจำนวนมาก	0.80	ใช้ได้
58. การลงทุนในกองทุนรวมมีอัตราผลตอบแทนที่แน่นอน	1.00	ใช้ได้

คุณภาพแบบสอบถามทัศนะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล
ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น

ด้านการหารายได้

ข้อ คำถาม	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted	คุณภาพ
V1	47.9300	188.3082	.6559	.9694	ใช้ได้
V2	47.3500	175.3005	.9202	.9644	ใช้ได้
V3	47.4500	179.1187	.8184	.9664	ใช้ได้
V4	47.4000	173.7778	.8966	.9648	ใช้ได้
V5	47.2600	171.9519	.9380	.9639	ใช้ได้
V6	47.3000	172.5556	.9508	.9636	ใช้ได้
V7	47.2600	173.0630	.9329	.9640	ใช้ได้
V8	47.3200	175.0481	.9364	.9641	ใช้ได้
V9	47.4000	180.8283	.8240	.9664	ใช้ได้
V10	47.9000	191.6869	.5621	.9707	ใช้ได้
V11	47.3100	175.5090	.9168	.9645	ใช้ได้
V12	47.2600	171.1236	.9036	.9647	ใช้ได้
V13	48.3900	186.6039	.5500	.9717	ใช้ได้
V14	48.2000	187.6566	.5867	.9706	ใช้ได้

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 14

Alpha = .9688

ด้านการใช้จ่าย

ข้อ คำถาม	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted	คุณภาพ
V15	45.0500	72.5328	.4711	.8575	ใช้ได้
V16	44.9500	73.7247	.5529	.8542	ใช้ได้
V17	44.8300	75.3546	.4272	.8594	ใช้ได้
V18	44.7100	74.4100	.3997	.8609	ใช้ได้
V19	45.0100	71.6868	.5482	.8535	ใช้ได้
V20	44.9900	71.4847	.6215	.8503	ใช้ได้
V21	44.6600	72.0246	.4303	.8606	ใช้ได้
V22	44.6600	72.5297	.4914	.8564	ใช้ได้
V23	44.7900	71.6423	.5709	.8524	ใช้ได้
V24	45.5000	74.6768	.3714	.8624	ใช้ได้
V25	45.3700	72.8011	.5614	.8534	ใช้ได้
V26	45.3600	71.7883	.5923	.8516	ใช้ได้
V27	44.8800	68.6521	.5529	.8537	ใช้ได้
V28	45.2700	74.7243	.4139	.8600	ใช้ได้
V29	45.0500	69.0581	.6370	.8484	ใช้ได้
Reliability Coefficients					
N of Cases = 100.0		N of Items = 15			
Alpha = .8640					

ด้านการออม

ข้อ คำถาม	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted	คุณภาพ
V30	50.6500	68.7753	.6004	.8645	ใช้ได้
V31	50.7100	69.6625	.5318	.8684	ใช้ได้
V32	50.5600	66.6933	.6703	.8606	ใช้ได้
V33	49.9800	75.9390	.4047	.8732	ใช้ได้
V34	49.9900	77.9696	.2575	.8778	ใช้ได้
V35	50.7200	70.2036	.5800	.8656	ใช้ได้
V36	50.4500	66.2904	.8047	.8539	ใช้ได้
V37	49.7700	74.8456	.5491	.8689	ใช้ได้
V38	49.8500	75.3611	.4335	.8722	ใช้ได้
V39	49.7400	76.2954	.4317	.8726	ใช้ได้
V40	50.8500	69.8864	.6439	.8627	ใช้ได้
V41	50.3100	67.9736	.5792	.8661	ใช้ได้
V42	50.3500	69.1187	.5745	.8659	ใช้ได้
V43	50.8800	74.8137	.2890	.8802	ใช้ได้
V44	50.6300	71.5284	.5983	.8652	ใช้ได้

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 15

Alpha = .8758

ด้านการลงทุน

ข้อ คำถาม	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted	คุณภาพ
V45	44.1400	44.9297	.5593	.8334	ใช้ได้
V46	44.1400	45.9802	.5289	.8358	ใช้ได้
V47	44.1900	46.0746	.5053	.8369	ใช้ได้
V48	44.8400	44.8832	.6170	.8308	ใช้ได้
V49	44.6600	42.3075	.6795	.8245	ใช้ได้
V50	44.9000	45.0000	.5323	.8349	ใช้ได้
V51	44.3700	42.2961	.6757	.8247	ใช้ได้
V52	43.4800	46.3127	.4389	.8404	ใช้ได้
V53	44.3700	44.5789	.3629	.8502	ใช้ได้
V54	44.5000	47.5051	.2151	.8582	ใช้ได้
V55	44.0100	46.0504	.4797	.8381	ใช้ได้
V56	44.2600	46.5984	.4531	.8397	ใช้ได้
V57	44.2100	43.8443	.6599	.8274	ใช้ได้
V58	44.2900	48.2484	.3068	.8470	ใช้ได้

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 14

Alpha = .8474

รวมทั้งฉบับ

Reliability Coefficients

N of Cases = 100.0

N of Items = 58

Alpha = .9268

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์สนทยา เขมวีรัตน์

บธ.ม.
 อาจารย์ ระดับ 7
 สาขาวิชาการเงิน
 คณะบริหารธุรกิจ
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. อาจารย์ดำรงฤดี มิตรภักดี

พณ.ม.(พณิชยศาสตร์มหาบัณฑิต)
 อาจารย์ ระดับ 7
 สาขาวิชาการเงิน
 คณะบริหารธุรกิจ
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงใจ เขมวีรัตน์

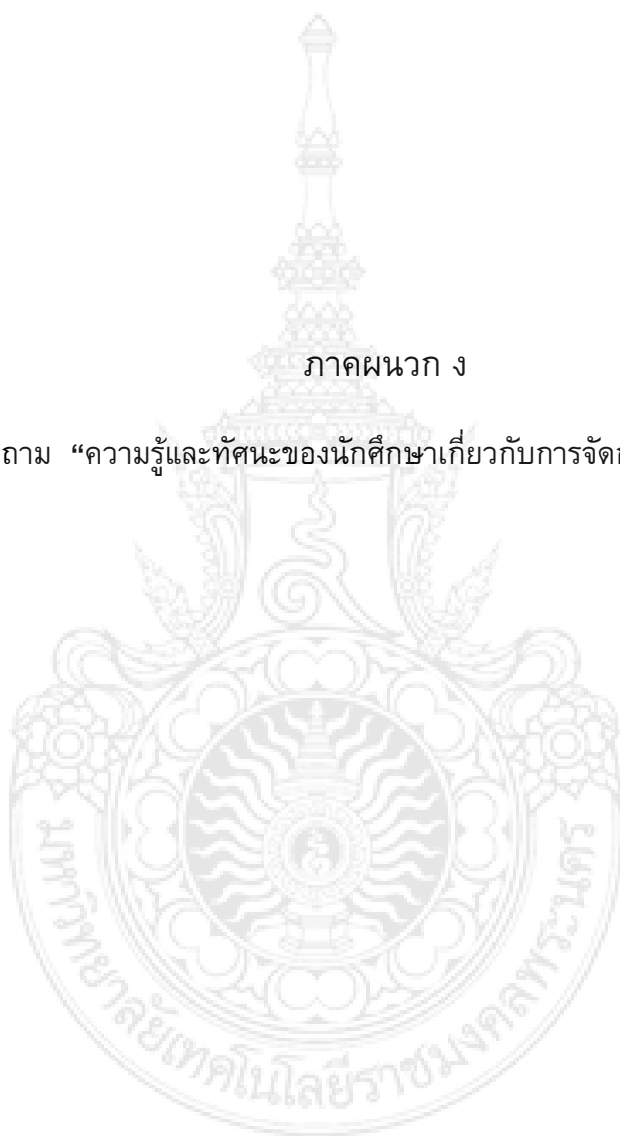
กศ.ม. การวิจัยและวัดผลการศึกษา
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8
 สาขาวิชาคณิตศาสตร์และสถิติ
 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
4. อาจารย์เดือนรุ่ง ช่วยเรือง

เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต
 อาจารย์ ระดับ 7
 สาขาวิชาการเงิน
 คณะบริหารธุรกิจ
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
5. อาจารย์สมใจ ฉินชนะปทุมพร

บธ.ม.
 อาจารย์ ระดับ 7
 สาขาวิชาการบัญชี
 คณะบริหารธุรกิจ
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ภาคผนวก ง

แบบสอบถาม “ความรู้และทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล”

แบบสอบถาม ความรู้และทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษา ความรู้และทักษะของนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยจะนำข้อมูลที่ได้เสนอต่อมหาวิทยาลัย ฯ สำหรับใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาคุณลักษณะด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้อย่างเหมาะสมต่อไป แบบสอบถามชุดนี้แบ่งเป็น 4 ตอนได้แก่

- ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไป
- ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล
- ตอนที่ 3 ทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล
- ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักศึกษาทุกคน ช่วยตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้ครบทุกข้อคำถาม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีคุณภาพและสามารถใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริม และพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษา ด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคลได้อย่างเหมาะสมต่อไป โดยผู้วิจัยจะจัดเก็บข้อมูลทั้งหมดเป็นความลับ และนำเสนอผลการวิจัยในภาพรวมเท่านั้น คณะผู้วิจัย ขอขอบคุณนักศึกษาทุกคน ที่ให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

อาจารย์สนทยา เขมวิรัตน์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงใจ เขมวิรัตน์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธานี คงเพ็ชร
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรประภา แสงสินเจริญชัย

คณะผู้วิจัย

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ○ หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านที่สุด

1. เพศ

☐ ชาย	☐ หญิง
2. ระดับชั้นปี

☐ ชั้นปีที่ 1	☐ ชั้นปีที่ 2
☐ ชั้นปีที่ 3 / ป.ตรีเทียบโอน ปีที่ 1	☐ ชั้นปีที่ 4 / ป.ตรีเทียบโอน ปีที่ 2
3. สาขาวิชา

☐ การเงิน	☐ การจัดการ
☐ การตลาด	☐ การบัญชี
☐ สารสนเทศ	☐ ภาษาอังกฤษธุรกิจ
4. รายได้ต่อเดือน

☐ ต่ำกว่า 10,000 บาท	☐ 10,000 – 15,000 บาท
☐ 15,000 บาท ขึ้นไป	
5. แหล่งที่มาของรายได้

☐ ผู้ปกครอง	☐ เงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา
☐ เงินทุนการศึกษา	☐ การทำงาน
☐ อื่นๆ(โปรดระบุ)	
6. อาชีพผู้ปกครอง

☐ กลุ่มอาชีพรับจ้าง	☐ กลุ่มอาชีพเกษตรกรรมหรือปศุสัตว์
☐ กลุ่มอาชีพเป็นผู้ประกอบการหรืออาชีพทำธุรกิจ	

ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดของท่านมากที่สุด

ข้อ	รายการ	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการหารายได้		
2.	การเป็นพนักงานขายตรงช่วยให้มีรายได้		
3.	การทำงานฝีมือเป็นช่องทางการหารายได้		
4.	การเป็นพนักงานเชียร์เบียร์ทำให้มีรายได้สูง		
5.	ศูนย์ฝึกอาชีพ ของกทม. อบรมอาชีพเสริมฟรี		

ตอนที่ 2 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
6.	การหารายได้คือการกระทำทุกวิธีเพื่อให้ได้เงิน		
7.	การรับจ้างพิมพ์งานทำให้มีประสบการณ์ในอาชีพ		
8.	การประมาณรายได้ที่ไม่แน่นอนควรประมาณในระดับต่ำสุด		
9.	การมีความคิดริเริ่มในงานอาชีพทำให้มีรายได้มากขึ้น		
10.	การจัดประเภทของรายได้ช่วยเป็นแนวทางในการวางแผนการเงิน		
11.	ควรมีการใช้จ่ายให้สมฐานะ		
12.	ควรเลือกซื้อสินค้าเฉพาะที่จำเป็น		
13.	เมื่อมีสินค้าลดราคาควรรีบซื้อเก็บไว้ใช้		
14.	การทำบัญชีรายรับรายจ่ายเป็นการเพิ่มงาน		
15.	ค่าใช้จ่ายสำหรับสัตว์เลี้ยงเป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็น		
16.	แผนการใช้จ่ายควรมีการปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอ		
17.	การซื้อผักผลไม้ตามฤดูกาลทำให้ได้สินค้าราคาถูก		
18.	การซื้อของใช้ส่วนตัวควรพิจารณาคุณภาพที่สมราคา		
19.	การทำบัญชีรายจ่ายประจำวันช่วยควบคุมการใช้จ่าย		
20.	การซื้อสินค้าที่เป็นที่นิยมทำให้ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน		
21.	เมื่อมีเงินเหลือควรใส่กระปุก		
22.	เงินออมคือรายได้หลังหักค่าใช้จ่าย		
23.	การออมคือการลดรายจ่ายทุกชนิด		
24.	การออมช่วยให้ทุกคนเป็นเศรษฐีได้		
25.	การออมเงินคือการเก็บเงินสดไว้ในมือ		
26.	การออมเป็นการเก็บเงินไว้ใช้ในยามจำเป็น		
27.	การออมควรเริ่มต้นเมื่อมีรายได้จากการทำงาน		
28.	เมื่อมีเงินควรเก็บออมไว้ 1 ส่วนก่อนใช้ส่วนที่เหลือ		
29.	การออมโดยเก็บเป็นเงินสดทำให้สะดวกในการใช้จ่าย		
30.	การออมเงินทำให้เศรษฐกิจของประเทศแย่ลงเพราะขาดเงินหมุนเวียน		
31.	การลงทุนคือการใช้เงินหารายได้แทนเรา		
32.	การลงทุนอาจทำให้มูลค่าของเงินลดลง		
33.	การลงทุนบางประเภทช่วยลดภาระทางภาษี		
34.	การลงทุนคือการมอบหมายให้ผู้อื่นทำการแทนเรา		
35.	การลงทุนสามารถสร้างผลตอบแทนที่สูงกว่าการออม		

ตอนที่ 2 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
36.	การตัดสินใจลงทุนควรให้ความสำคัญกับผลตอบแทนที่ได้		
37.	การลงทุนในกองทุนมีความเสี่ยงต้องศึกษาให้ดีก่อนลงทุน		
38.	สลากออมสินเป็นผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่ช่วยรักษาเงินทุน		
39.	การกู้ยืมเงินจากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาเป็นการลงทุน		
40.	เมื่อภาวะเงินเฟ้อสูงขึ้นควรหลีกเลี่ยงการลงทุนที่มีผลตอบแทนคงที่		

ตอนที่ 3 ทักษะเกี่ยวกับการจัดการการเงินส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดของท่านมากที่สุด โดยใช้เกณฑ์ค่าคะแนน ดังนี้

ค่าคะแนน		ระดับความคิดเห็น
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
4	หมายถึง	เห็นด้วย
5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.	การทำงานพิเศษทำให้ผลการเรียนตกต่ำ					
2.	การทำงานพิเศษเป็นการสร้างประสบการณ์ในวิชาชีพ					
3.	การทำงานพิเศษเป็นการเตรียมตัวก่อนออกสู่ตลาดแรงงาน					
4.	การทำงานพิเศษเป็นการช่วยฝึกความอดทน					
5.	การทำงานพิเศษช่วยฝึกความรับผิดชอบ					
6.	การทำงานพิเศษช่วยให้รู้จักบริหารจัดการเวลา					
7.	การทำงานพิเศษช่วยแบ่งเบาภาระทางการเงินผู้ปกครอง					
8.	การทำงานพิเศษเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์					
9.	การทำงานพิเศษทำให้มีเพื่อนและสังคมใหม่ๆ					

ตอนที่ 3 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
10.	การทำงานพิเศษอาจทำให้เกิดภาวะเสี่ยงต่อการถูกล่อลวง					
11.	การทำงานพิเศษทำให้เกิดความภาคภูมิใจ					
12.	การทำงานพิเศษทำให้เห็นคุณค่าของเงิน					
13.	การทำงานพิเศษทำให้เวลาส่วนตัวหมดไป					
14.	การทำงานพิเศษทำให้ไม่มีเวลาสังสรรค์กับเพื่อน					
15.	สินค้าที่มียี่ห้อย่อมมีคุณภาพดี					
16.	อาหารในห้างสรรพสินค้าเป็นอาหารที่มีคุณภาพ					
17.	สินค้าที่โฆษณาโดยบุคคลที่น่าเชื่อถือย่อมมีคุณภาพ					
18.	นักศึกษาควรใช้เงินส่วนใหญ่เพื่อการศึกษา					
19.	การจ้างเพื่อนพิมพ์งานเป็นการช่วยหารายได้ให้กับเพื่อน					
20.	นักศึกษาสามารถควบคุมการใช้จ่ายได้โดยไม่ต้องทำบัญชี					
21.	การใช้จ่ายเงินต้องจัดสรรให้พอดีกับรายได้ที่ได้รับ					
22.	การซื้อสินค้าเลียนแบบแบรนด์ดังช่วยลดค่าใช้จ่าย					
23.	สินค้าแบรนด์ดังช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผู้ใช้					
24.	การร่วมงานสังสรรค์ช่วยสร้างสังคมกลุ่มเพื่อน					
25.	การเป็นสมาชิกคลับสุขภาพช่วยสร้างความมั่นใจในตัวเอง					
26.	การใช้เครื่องสำอางต่าง ๆ เป็นการช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพ					
27.	การวางแผนการใช้จ่ายเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันทางการเงิน					
28.	การเดินชมสินค้าตามห้างสรรพสินค้าเป็นการพักผ่อนที่เหมาะสม					
29.	การประมาณรายจ่ายควรประมาณให้สูงไว้ก่อน					
30.	การออมเป็นเรื่องยากเพราะมีสินค้าน่าสนใจจำนวนมาก					
31.	การโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ทำให้ไม่สามารถออมเงินได้					
32.	ควรระมัดระวังการใช้จ่ายให้มีเงินเหลือเก็บออมทุกเดือน					
33.	การออมทำให้มีเงินซื้อของที่อยากได้					
34.	การออมทำให้มีสภาพคล่องทางการเงินมากขึ้น					

ตอนที่ 3 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
35.	การออมขึ้นอยู่กับกระแสสังคม					
36.	การรู้จักออมช่วยให้มีโอกาสได้สิ่งของอำนวยความสะดวกต่างๆ					
37.	ควรมีกระเป๋าออมสินไว้ใส่เงินที่เหลือจากการใช้จ่าย					
38.	ควรมีบัญชีเงินฝากประจำเพื่อฝากเงินทุกเดือน					
39.	เมื่อมีสิ่งของที่อยากได้นักศึกษาจะเก็บเงินตัวเอง					
40.	การออมเงินทำให้นักศึกษาเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน					
41.	การออมไม่สามารถทำได้ถ้ายังไม่มืงานทำ					
42.	คนที่ชอบออมเงินเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว					
43.	การเก็บออมทำให้มีเงินสำหรับใช้จ่ายน้อยลง					
44.	การฝากเงินกับธนาคารทำให้มีรายได้ที่สม่ำเสมอ					
45.	การประกันภัยเป็นการลงทุนเพื่อประกันความเสี่ยง					
46.	การลงทุนแม้มีความเสี่ยงแต่เป็นการเพิ่มมูลค่าเงินมากกว่า					
47.	การลงทุนในกองทุนให้ผลตอบแทนสูงกว่าฝากธนาคาร					
48.	การลงทุนในตลาดหุ้นทำให้มูลค่าเงินลดลง					
49.	ควรเลือกกองทุนที่ให้ผลตอบแทนสูงเท่านั้น					
50.	การซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาลเป็นการลงทุนที่ใช้ต้นทุนต่ำ					
51.	การซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาลเป็นการลงทุนที่มีความเสี่ยงสูง					
52.	ก่อนตัดสินใจลงทุนควรมีการศึกษาอย่างรอบคอบ					
53.	การออกเงินกู้ยืมในระบบทำให้ได้ผลตอบแทนสูง					
54.	การเล่นแชร์ช่วยให้มีวินัยทางการเงิน					
55.	ประกันชีวิตเป็นการลงทุนที่คนรุ่นใหม่ควรให้ความสนใจ					
56.	การซื้อขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ทำให้รายได้เพิ่มขึ้น					
57.	การลงทุนควรกระทำเมื่อมีเงินเหลือจากการใช้จ่ายจำนวนมาก					
58.	การลงทุนในกองทุนรวมมีอัตราผลตอบแทนที่แน่นอน					

คณะผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการวิจัย

ชื่อ	นายสนทยา เขมวิรัตน์
สถานที่อยู่อาศัย	บ้านเลขที่ 79/235 หมู่บ้านลภาวัน 9 ถนนเลียบบคลองแอน ตำบลบางพลับ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 10210
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	อาจารย์ ระดับ 7 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะบริหารธุรกิจ

ประวัติการศึกษา

2529	บริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) เอกการเงินและธนาคาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2542	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) เอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2546	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประสบการณ์เกี่ยวกับงานวิจัย

- คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ตามความคาดหวังของผู้บริหารสถานประกอบการ
- คุณลักษณะของอาจารย์ สายบริหารธุรกิจ ตามความคาดหวังของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- การศึกษาการดำเนินงาน เพื่อป้องกัน และแก้ไขการประพุดติผิดระเบียบวินัย ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- สภาพที่เป็นจริงและสภาพที่คาดหวังของผู้บริหารและอาจารย์ในการพัฒนาอาจารย์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- ความพึงพอใจของผู้บริหารสถานประกอบการ ต่อคุณลักษณะของบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

- ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับมลพิษสิ่งแวดล้อมของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
- ความรู้และทัศนะของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ
- ความคาดหวังของนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ ต่อการจัดการศึกษา หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- การวางแผนทางการเงินของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- ทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการเงินธุรกิจ ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ผ่านการเรียนแบบร่วมมือ
- การพัฒนาการเรียนการสอน คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ผู้ร่วมโครงการวิจัย

ชื่อ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงใจ เขมวิรัตน์
สถานที่อยู่อาศัย	บ้านเลขที่ 79/235 หมู่บ้านลภาวัน 9 ตำบลบางพลับ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2521	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.บ.) เอกวิทยาศาสตร์ทั่วไป มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2542	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการวิจัยและวัดผล การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประสบการณ์เกี่ยวกับงานวิจัย

- ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการทำวิจัยของอาจารย์วิทยาเขตพัฒนชยการพระนคร
 - ความคาดหวังของนักศึกษาต่อการจัดการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพัฒนชยการพระนคร
 - การศึกษาการดำเนินงานเพื่อป้องกัน และแก้ไขการประพตติผิตระเบียบวินัย ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 - คุณลักษณะของอาจารย์สายบริหารธุรกิจตามความคาดหวังของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 - สภาพที่เป็นจริงและสภาพที่คาดหวังของผู้บริหารและอาจารย์ในการพัฒนาอาจารย์ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 - ทศนคติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาสถิติ 1 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพัฒนชยการพระนคร ที่ผ่านการเรียนแบบร่วมมือ
 - ความพึงพอใจของผู้บริหารสถานประกอบการ ต่อคุณลักษณะของบัณฑิตคณะ วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 - ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทศนคติเกี่ยวกับมลพิษสิ่งแวดล้อมของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร
 - ความรู้และทัศนะของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ
 - ความคาดหวังของนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ ต่อการจัดการศึกษา หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- การวางแผนทางการเงินของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 - ทศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการเงินธุรกิจ ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ผ่านการเรียนแบบร่วมมือ
 - การพัฒนาการเรียนการสอน คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 - พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ผู้ร่วมโครงการวิจัย

ชื่อ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธานี คงเพชร
สถานที่อยู่อาศัย	บ้านเลขที่ 73/19 ซอยพงษ์ดำริ 1 หมู่บ้านพงษ์เพชรนิเวศน์ 2 ถนนงามวงศ์วาน หลักสี่ กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะบริหารธุรกิจ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2522	การศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ.) เอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ.2532	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต (คอ.ม.) สาขาบริหาร อาชีพและเทคโนโลยีศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ
พ.ศ.2544	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประสบการณ์เกี่ยวกับงานวิจัย

- ความพึงพอใจของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร ที่มีต่อการให้บริการในงานกิจการนักศึกษา
- คุณลักษณะของอาจารย์สายบริหารธุรกิจตามความคาดหวังของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหารมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- การศึกษาการดำเนินงานเพื่อป้องกัน และแก้ไขการประพฤติผิดระเบียบวินัย ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- สภาพที่เป็นจริง และสภาพที่คาดหวังของผู้บริหาร และอาจารย์ ในการพัฒนาอาจารย์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- ความพึงพอใจของผู้บริหารสถานประกอบการ ต่อคุณลักษณะของบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

- ความรู้และทักษะของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ.
- ความคาดหวังของนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ ต่อการจัดการศึกษา หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
 - ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับมลพิษสิ่งแวดล้อมของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร.
 - ผลกระทบของกลยุทธ์การตลาดแบบปากต่อปากที่มีต่อความสำเร็จของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

ผู้ร่วมโครงการวิจัย

ชื่อ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรประภา แสงสินเจริญชัย
สถานที่อยู่อาศัย	บ้านเลขที่ 92/262 หมู่บ้านทวีสุข ซอย เสรีไทย 29 ถนนเสรีไทย แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. 10240
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะบริหารธุรกิจ
ประวัติการศึกษา	
2527	นิติศาสตร์บัณฑิต (น.บ.) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2542	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2546	นิติศาสตร์มหาบัณฑิต (น.ม.) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประสบการณ์เกี่ยวกับงานวิจัย

- ทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการเงินธุรกิจ ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ผ่านการเรียนแบบร่วมมือ
- การพัฒนาการเรียนการสอน คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร